

EXISTENȚA

considerații

Odată cu decăderea Imperiului Roman și al năvălirilor barbare a căzut Europa treptat într-o transformare radicală a gândirii umane. Iluminații romani și ai Greciei antice au dispărut. Marile transformări care au avut loc, amestecul populațiilor cu năvălitorii din răsărit au dus la transformarea modului de gândire și a concepției asupra problemelor vieții, a obiceiurilor și al felului de a vedea realitatea. Mai ales creștinismul a dus la transformări radicale în felul de a concepe realitatea, suprapunându-se vechilor filosofii care au stăpânit lumea de milenii.

ILUMINISMUL

Iluminismul este curentul filosofic care a apărut în secolul 17 ca urmare a voinței unor gânditori de a înnoi vechile teorii ale gândirii umane, a felului oamenilor de a privi lumea, modul rigid de a considera noțiunile despre spațiu și ca o consecință timpul, filosofia scolastică. Cele știute și învățate timp de multe secole erau date mai departe constituind baza și felul de a privi și înțelege existența omului pe pământ. Perioada așa zisă a gândirii scolastice poate fi împărțită în trei perioade, cea timpurie de la începutul mileniului până prin secolul XII, influențată de filosofii greci, mai ales a lui Platon, epoca de mijloc, tot secolul XIII, pregnantă de Albertus Magnus, care are ca bază mai mult filosofia lui Aristoteles și perioada începând cu secolul XIV până în secolul 16 când apare iluminismul, bineînțeles nu spontan ci cu treceri treptate spre o gândire rațională.

Către sfârșitul secolului 17 apar în acelaș timp în Anglia (The enlightenments) ca și în Franța (Les Lumières), curentul iluminiștilor, ca o urmare a tendinței de

înnoire a gândirii umane învechite, care plecată din cele mai vechi timpuri ale antichității și chiar mai înainte, avea o vedere a existenței și gândirii umane care nu mai corespundea cu noile timpuri apărute. Pentru a elucida această problemă este bine să începem cu Anglia, țara în care iluminismul este rezultatul unei tradiții de câteva secole. Între secolele 13 și 17 se dezvoltă în Anglia o libertate care în restul Europei este total necunoscută. Faptul că oamenii aveau o anumită libertate de a se exprima, de a-și dezvolta teoriile, mai ales cele legate de gândirea umană, au apărut gânditorii așa numiți ai realismului. Puritanismul englezesc apărut în Anglia în secolul 16 a jucat un rol important în procesul de gândire al oamenilor pe insulă. Gânditorii englezi au respins teoriile speculative, bazând știința filosofică pe experiență. Acest curent filosofic care se bazează pe experiență, ca singura cale în cercetarea adevărului se numește empirismul. Apariția empirismului nu poate fi considerată ca o coincidență, deoarece încă alte curente filosofice ale timpului au început să se abată de la teoriile scolastice ale evului mediu, care nu acceptau experiența în cercetarea adevărului. Primul care a introdus teoria experienței în cercetarea filosofică a fost Roger Bacon (1220-1292) numit doctorul admiral, care a considerat experiența ca singura cale în aflarea adevărului în știință, teorie care mai târziu a fost aprofundată de Francis Bacon baron de Verulam (1561-1626), prim ministru al Angliei și filosof de renume, care în lucrarea sa "La Grande Reconstitution" (1623) dezvoltă o teorie empiristă asupra cunoașterii. Deasemenea au fost în Anglia ca precursori ai empirismului și Duns Scotus care pune teoria voinței înaintea celei a experienței, apoi William von Occam promotorul nominalismului, teorie filosofică care acceptă noțiunea de concept numai ca nume și există numai în legătură cu individul căruia îi aparține. Ca Thomas Hobbes care definește filosofia ca rezultatul unei acțiuni și rezultatele ca o consecință a acțiunii. Dar cel care a adus cel mai mult la apariția teoriilor luministe a fost Isaac Newton (1643-1727). El a fost acela care a dus teoriile lui Copernicus, Kepler, Galilei,

Hyghens mai departe, prin aceea că a dovedit că aceeași forță este cea care face ca mărul să cadă la pământ cu cea care atrage corpurile cerești între ele. Teoriile sale sunt inductiv-empirice și în același timp deductiv-matematic.

Dar și în Franța ca în Anglia au fost filosofi care au început să accepte noile curente apărute în Anglia și Germania. Aproape tot secolul 17 este pregnantă în Franța de Ludovic XIV. Dar marii gânditori ca Corneille, Racine, Molière, La Fontaine nu au în acest secol francez nimica asemănător în Europa. În acest secol se perfecționează limba franceză care devine cea vorbită de toată marea nobilime europeană. După moartea lui Ludovic al XIV (1715) începe să se arate un interes la tot ceea ce au adus englezii, s-a constatat că Anglia se află într-o poziție mult mai avansată. Astfel se revarsă ideile engleze peste Franța și de aici peste toată Europa. Dar bineînțeles că au existat și în Franța în perioada regelui Soare gânditori iluminiști ca de exemplu Pierre Bayle care prin scrierile sale a precursat ideile iluministe în Franța. Aici trebuie menționat în mod special Montesquieu care a criticat situația social-politică și religioasă din Franța timpului său în cartea "Lettres Persanes (1721) ,, . Pleacă în Anglia unde studiază situația de acolo cu intenția de a introduce sistemul și ideile engleze în Franța. Nu există un ideal abstract sau o schemă despre un stat mai bun. Concepția teoretică de despărțire dintre administrativ și legislativ a preluat-o de la teoria statului a lui John Lockes, care este de părere că suveranul trebuie să fie supus legilor. Dar cel mai important reprezentant al timpului în care iluminismul în Franța începe să prindă roade este fără doar și poate Voltaire. Reprezentantul principal al iluminismului francez, unul din principalii colaboratori ai Enciclopediei lui Diderot, din anul 1746 membru al Academiei Franceze.

În ceea ce privește filosofia, găsim la Voltaire idei și teorii care au mai fost spuse și de alții înaintea sa, însă nu în modul în care a considerat el problemele, deaceia i se poate accepta un loc în cadrul istoriei filosofiei și mai ales în ceea ce privește

iluminismul secolului său. Cu toate că fiind ateist, atacând în scrierile sale biserica, a fost totuși convins că o religie rațională este pentru omenire necesară :'' dacă Dumnezeu nu există, trebuie să-l inventăm, dar natura ne strigă că el există '' . Este de părere că trebuie să se facă o diferență dintre superstiție și religie. Prețuiește predicile lui Isus în cel mai înalt grad, condamnând în același timp nelegiuirile care s-au făcut și se fac în timpul său în numele Lui. În lucrarea sa '' Dictionaire philosophique portatif (1764)'' în articolul Théiste (Ateist) scrie :'' Ateistul este un om care este convins de existența unei ființe superioare, care este creatorul lumii '' . Numește biserica sa '' Deo erexit Voltaire '' spunând că o religie nu trebuie să fie o metafizică de neînțeles, ci un act de cult divin și dreptate.

În domeniul politic este de părere că Franța timpului său trebuie să-și schimbe fața, să adopte cele câștigate de Anglia până la acea dată, dar el fiind foarte conservativ în gândire nu putea concepe o răsturnare prin forță, a prevăzut însă că revoluția va veni. Înainte de moarte a declarat printr-un act care l-a dat secretarului său : Mor, rugându-mă Domnului, iubindu-mi prietenii, fără ură împotriva dușmanilor mei și în disprețul superstiției.

Enciclopediștii și materialiştii,

Enciclopediștii în Franța au fost acei care au contribuit la redactarea lucrării '' Encyclopédie ou Dictionnaire raisonné des sciences, des arts et des métiers'' (1751-1780), sub conducerea lui Denis Diderot în colaborare cu iluștrii Franței ai acestui secol al renașterii gândirii umane, d'Alembert pentru matematică, care sub presiune autorităților s-a retras mai târziu Jean Jaques Rousseau pentru muzică și articole politice, Voltaire cu lucrări spirituale și istorie, Étienne Bonnot de Condillac, filosofie, Charles de Secondat, baron de la Bréde et de Montesquieu, partea așa zisă de gust, Jean François Marmontel literaturistică, și alți scriitori ai timpului. Lucrarea are ca scop a înoui gândirea umană, împotriva gândirii raționale ale lui Descartes și Spinoza punând la baza renouării gândirea științifică avansată, a

unei societăți sociale și unei monarhii constituționale, aceasta deoarece la acea dată oamenii încă nu au putut să se desprindă cu totul de ideile monahice.

Diderot este singurul care în acest secol 17 se poate compara cu Voltaire, cu diferența că a fost promotorul materialismului `` Interpretarea naturii`` . Enciclopedia a fost de nenumărate ori interzisă, dar cu toate acestea vândută în mii de exemplare, devenind lucrarea de care s-au folosit tinerii Europei pentru a se cultiva, fiind avangarda revoluției franceze. Părerile lui Voltaire în enciclopedie nu sunt vădit ateiste, ci cu toate că a atacat religia a pledat pentru o religie a rațiunii, dar totuși sceptică. Părerea era că materia constă din mișcare care are o origine prin ea însăși și recunoașterea divină nu ar face decât să încetinească progresul științei și deci a omenirii și nici existența unui suflet independent de materie nu poate fi acceptată, deoarece el (sufletul) este o funcție a corpului omenesc la fel ca toate celelalte. Din cauza acestor păreri și idei au fost obligați unii din enciclopediști să facă unele rectificări, unele din ele fiind făcute chiar de editor, de frica cenzurii.

Dar cel mai important factor în evoluția renașterii spirituale este Jean Jaques Rousseau care în lucrarea sa `` Confessions `` apărută postum în anul 1781, o lucrare în care se descoperă complexitatea gândirii a acestui om. Născut la Geneva în Elveția fu crescut în religia calvină dar trecut la catolicismul datorită insistențelor unei femei care i-a fost în acelaș timp iubită și țiitoare și cea care l-a educat de copil. Trece apoi în Franța iar mai târziu revine în Elveția unde trece din nou la calvinism. Din cauza ideilor sale a fost un timp urmărit din care cauză îl întâlnim când în Elveția când în Franța. Când în anul 1749 fu întrebat de academia de la Dijon dacă poate scrie ceva despre morală, apărut lucrarea sa `` Discours sur les sciences et les arts `` , lucrare premiată care l-a făcut celebru. La întrebarea dacă arta și știința sunt necesare pentru fericirea oamenilor, el răspunde prin : nu, știința și cultura fiind monumente ale pierzaniei. Se întreabă ce avem nevoie de dreptate

dacă trăim într-o lume de nedraptate, sau de ce avem nevoie de filozofie dacă fiecare trăiește în felul lui, fără să-i pese de ea. El este de părere că trebuie să ne întoarcem la o viață simplă în natură .’’ O Doamne, scapă-ne de ideile străbunilor noștri, du-ne înapoi la viața simplă, nevinovată și săracă, care sunt singurele bunuri care ne pot ferici ’’, spune el. După ce apărură această carte a lui fu întrebat de academia din Dijon : cum apare inegalitatea printre oameni, la care el răspunde prin lucrarea sa ’’ Discours sur l’origine et les fondements de l’inégalité parmi les hommes’’ (1753), în care face distincția dintre inegalități naturale și fizice și cele care derivă din cauze politice și morale care persistă datorită că sunt acceptate de oameni. Omul este bun după natură și numai prin societatea în care trăiește devine rău. Această teză o susținea în lucrarea sa ’’Emile’’. Educația societății este aceea care face pe om bun sau rău, credința religioasă a fiecăruia se bazează pe simțământ, omul simte că există Dumnezeu, mai mult nu este necesar. Cu cât îmi dau seama cu atâta mă rog mai mult, spune el.

Importanța lucrărilor lui Rousseau. După apariția lucrării Emile îi scrie Voltaire : ’’ Am primit domnul meu, cartea despre rasa umană, țin să vă spun că nimeni nu a reușit să ne coboare atâta spre starea animalică ca domniavoastră. Citind cartea te face aproape să umblăm în patru labe. Deoarece m-am debarasat de acest fel de a merge de șasezeci de ani nu văd nici un motiv să reiau acest fel de a umbla ’’ . Aici se vede diferența dintre acești scriitori, deoparte Voltaire, un om de cultură, care cu toate că venea dintr-un mediu burghez frecventa totuși clasa nobiliară și pe de altă parte Rousseau un om condus de simțuri, în viața de toate zilele imposibil, care și-a băgat copii imediat după naștere în case de copii găsiți, care dorea o ambianță a naturii goale. Mai mult se vede diferența dintre ei când după cutremurul de la Lisabona care a distrus orașul făcând mii de morți, a scris Voltaire o poezie, răspunse Rousseau ’’ dacă ar fi locuit la țară și nu în case construite nu ar fi murit atâta lume ’’. Dar amândoi au trăit timpul dinaintea marii revoluții care va veni și

amândoi doreau o schimbare a situației politice și sociale care au domnit în timpul lor, fiecare în felul și după concepțiile sale, nu numai în Franța ci în toată Europa. Un deceniu înaintea izbucnirii marii revoluții s-a întâlnit Rousseau cu un tânăr student care se numea Maximilian Robespierre din Aras cu care s-a întreținut pe larg și cu care ocazie s-a discutat poate de felul cum să arate Franța după ce va sosi mult așteptata revoltă a celor mulți împotriva tiraniei. Dealtfel constituția republicană a fost întocmită după ideile lui Rousseau din ‘‘Contractul social’’, iar sloganul, libertate, egalitate și fraternitate se trag din elanul revoluționar a lui Rousseau. Dar ne putem întreba pe drept cuvânt dacă el ar fi acceptat felul cum a decurs revoluția, important însă este că el a fost unul din promotorii ei cel mai important.

În secolul 19 se trezește spiritul lui Rousseau, mai ales în filozofia lui Nietzsche care a criticat bazele filozofiei lui Kant. El a fost și acel care a influențat teoriile lui Karl Marx și ale socialiștilor utopici.

Dar iluminismul a apărut și în România, mai ales în reprezentanții școlii ardeleni, Samuil Micu, Ion Molnar Piuiaru, Petru Maior, Gheorghe ăincai, Iona Budai-Deleanu, Gheorghe Lazăr și în ȃra Românească de Iona Eliade Rădulescu, E.Poteca, P.Poenaru, în Moldova de Gheorghe Asachi, I.Cihac, Emil Zotta, Teodor Stamatii.

Însă factorul cel mai important al apariției unei gândiri raționale, a unei teorii în parte greu de înțeles este filozofia lui Immanuel Kant, acel Platon și Aristotel al epocii moderne.

Să pornim deci a cerceta, să înțelegem și să pricepem filozofia lui Kant.

Kant s-a născut la 22 aprilie 1724 la Königsberg în Prusia ca fiul unui șeuar. Prin mama sa intră în legătură cu pietismul, un curent religios apărut în Germania secolului XVII, care pune accent pe necesitatea religioasă a fiecărui individ, adică fiecare să creadă după felul cum înțelege religia. După urmarea timp de șapte ani a

gimnaziului Fridericianum la Königsberg, urmează universitatea în orașul său natal unde studiază mai întâi teologia, apoi schimbă la filosofie și științele naturale. După terminarea studiilor lucrează timp de nouă ani ca institutor la diferite case nobiliare din împrejurimile Königsbergului, în care timp își apropie cu asiduitate teoriile filosofice ale antichității și ale timpului. După 1755 este numit docent la universitatea prusiacă apoi numit profesor. Predă Logica și metafizica timp de patruzeci de ani. Viața lui decurge în liniște și fără prea mari evenimente, ceea ce se datorește și faptului că era mic de statură și cu un umăr mai înalt. A fost un om foarte exact în tot ceea ce întreprindea, scularea de dimineață, plimbarea zilnică, cursurile la universitate, scrierile sale și seara se culca fix la ora 10. Încă din timpul vieții sale deveni celebru, chiar peste granițele Germaniei. Moare la 12 februarie 1802. Autoritățile orașului i-au organizat o înmormântare așa cum se cuvine unui savant de teapa sa.

Perioada antecritică (vorkritische)

Până la apariția lucrării „Critica rațiunii pure” se consideră dezvoltarea gândirii lui Kant ca perioada antecritică. În toată această perioadă din anul 1747 până la dizertația din 1770 tratează în lucrările lui probleme despre știința naturii (Naturwissenschaftliche). Scrierile lui tratează în această perioadă despre foc, vulcane, geografia fizică, asupra teoriei vântului și despre cutremurul de atunci de la Lisabona în Portugalia. Dar vederile sale filosofice se bazează pe fizica lui Newton, care erau pentru el un exemplu al științelor exacte. În lucrarea sa „Istoria generală a științelor naturale și teoria cerului” face considerații asupra construcțiilor sistemelor planetare și al mișcării lor în spațiul cosmic. El a recunoscut și priceput teoriile lui Newton în legătură cu această teorie. Dar problema formării sistemului solar nu l-a tratat. Mișcarea circulară a planetelor este pentru el un rezultat a două forțe, forța de atracție, care poate fi explicată prin teorii mecanice și una a doua, o forță tangentală a soarelui care ține planetele pe drumul

lor. Dealtfel Newton explică acest fenomen ca o forță dumnezească preluată de steaua soare, fiind de părere că aceste două forțe pot fi explicate prin fenomene mecanice. El consideră că materia este în marele spațiu în direcții egale împărțită. Mai departe, el este de părere că materia se găsește peste tot în particule foarte mici care unindu-se formează unele mai mari care atrag pe cele mai mici, formându-se în felul aceste corpuri cerești. Urmările mișcării acelor particule este și rotația soarelui și întreg sistemul mișcării universale. Prin această teorie vrea să arate că forțele care dirijează universul nu sunt de natură supranaturală, rezultate a unor activități a unor Zei. Dar în ceea ce privește fenomenul formării materiei, el îl consideră totuși ca un fapt Dumnezeesc. Câteva decenii mai târziu ajunge și matematicianul și astronomul Laplace (1749-1827) la aceeași concluzie. De atunci se numește această teorie Kant-Laplace. Asemenea teorii quasi științifice le găsim la Kant în lucrarea sa "Monadologie fizică", teorie ce consideră nedivizibilitatea elementelor din care este construită elementul constitutiv al lumii, teoria lui G.W.Leibniz. Denumirea monade derivă din latina monas și greaca monadis și înseamnă ceva ce este o unitate care nu poate fi desfăcută.. Prin această teorie încearcă Kant să explice materia ca rezultatul unei energii, forțe.

A treia lucrare din perioada antecritică este cea despre rasele umane, lucrare dealtfel puțin considerată.

Perioada problemelor critice.

Cu problemele critice începe Kant cu studiul adevăratei filosofii. Filosofia existentă în timpul studiilor sale a fost cea Leibniz-Wolff, care poate fi încadrată în filosofia Rationalismului dar în metodă dogmatică. Christian Wolff filosof, a prelucrat teoriile lui Leibniz în mod sistematic, fiind deasemenea un reprezentant de seamă al iluminismului. Christian baron von Wolff născut la 1679 la Breslau, a murit la Halle/Saale la 1754, a ordonat teoriile lui Leibniz în mod sistematic, fiind considerat ca filosoful începuturilor iluminismului. El poate fi considerat și

fondatorul teoriilor asupra drepturilor popoarelor. Teoriile sale sunt raționale prin aceea că reprezintă teza : ``ceeace îmi spune rațiunea este și adevăr``. Raționaliștii au fost și acei care au construit teze metafizice în ceea ce privește teoriile asupra existenței, asupra lumii. Dar au procedat în cercetările lor dogmatic, adică aflarea adevărului, fără a parcurge cercetări critice. Teoria Wolff-Leibniz a fost acceptată de Kant până în anul 1760, dată de la care se petrece o schimbare în gândirea sa filosofică. El a fost începând cu această perioadă influențat de învățăturile filosofului empirist englez John Locke, precum și scrierile sceptice ale lui David Hume asupra teoriilor lui Locke, care a spus : ceeace nu a fost înainte cercetat nu poate fi rațional (Es ist nichts im Verstande, was nicht zuvor in den Sinnen gewesen wäre). Acest fel de a gândi este empirism pur, care exclude o gândire metafizică. Încă de la începuturile gândirii sale filosofice începu Kant să se îndoiască de aceste teorii, ceea ce se poate vedea în lucrarea sa ``Visurile unui vizionar``. El folosi discuțiile contradictorii cu vizionarul Emanuel Swedenborg (1688-1772) pentru a se despărți de visurile unei metafizici dogmatice. Cât de mult s-a îndepărtat de aceste teorii arată ce a scris el despre filosofia lui Wolff : `` Dacă ne-am lua după acești domni constructori de aer, trebuie să așteptăm până când aceștia se trezesc din visurile lor``. El numește deci Metafizica știința care stă la granița rațiunii. De acum începe elucidarea care are dreptate , raționalismul sau empirismul ? Pentru a stabili aceasta spune Kant că va trebui să cerceteze întreaga structură a gândirii umane. Iar după ce va găsi un răspuns își va da seama că niciuna nu a avut dreptate, nici raționalismul și nici empirismul, sau eventual separat amândouă, dar în granițe. Apoi se întreabă dacă metafizica este știință sau nu. Dacă este atunci va fi acceptată, iar dacă nu, atunci trebuie demonstrat dacă este sau nu știință.

El se ocupă în viitorii cincisprezece ani cu această grea problemă. În tot acest timp scrie mai multe cărți dar cea mai importantă este cea scrisă la vârsta de 57 de ani :

Critica rațiunii pure,,

1.Eigenart, Aufbau, Grundbegriffe

'' Îndrăznesc să spun că nici o singură temă metafizică nu este de nerezolvat, sau cel puțin a se găsi cheia pentru asta,,. Această zicală sanscrită a fost relevată de filosoful și scriitorul german Paul Deussen, prietenul lui Nietzsche, editorul lucrărilor lui Schopenhauer, face literatura indiană cunoscută, în lucrarea sa despre religia indiană sanscrită. Calea aceasta a urmat-o Kant în elucidarea teoriei sale despre rațiunea pură. Datorită unei stabiliri care pornește de la o asemenea declarație, trebuie să cerem cercetării lucrărilor kantiene două cerințe : certitudine necondiționată a rezultatelor și precizia prezentării. În ceea ce privește certitudinea, o lasă Kant cititorilor și urmașilor. În ceea ce privește certitudinea are Kant, după spusele sale, la dispoziție destule noțiuni care sunt explicate prin interpretări concrete. În ceea ce privește claritatea teoriei, a avut ocazia să strângă destule noțiuni. Pentru a explica această teorie a scris lucrarea ''Critica Rațiunii Pure'' în 884 pagini la prima ediție. El singur spune că a avut în explicarea teoriei sale foarte mari greutăți.

„ Critica Rațiunii pure „ constă în afară de prefață și introducere din două părți principale :

1.- Cunoștințele elementare transcendente (teorie scolastică care depășește anumite granițe ale cunoașterii), care la rândul ei are două părți, a.- estetica transcendentă, care tratează despre conținutul simțurilor (Vermögen der Sinnlichkeit) și b.- logica conținutului gândirii, cu analitica transcendentă care tratează despre înțelegere și dialectica transcendentă a rațiunii care formează cea mai mare parte a teoriei și

2.-a doua parte care tratează despre metodologia transcendentă.

Să căutăm să elucidăm noțiunile folosite de Kant pentru a explica aceste precepte. Noțiunile folosite de el au de multe ori alte înțelesuri față de cele pe care le știm

astăzi. Astfel critică nu are sensul de a critica ceva din punct de vedere al exactității unei probleme sau acțiune ci are înțelesul de a pătrunde, a examina, a stabili rezultate de graniță (Grenzbestimmungen). Tot ceea ce cunoaștem se datorește experienței. Cu acest precept empiric pornește Kant la etalarea teoriei sale și se întreabă : cum vrem să recunoaștem ceva dacă nu apar obiecte în conștiința noastră care să pună judecata în mișcare ? Cu timpul depășește experiența cunoștințele deja acumulate, ceea ce însă nu înseamnă că toate cunoștințele sunt rezultatele experiențelor. S-ar putea ca ceea ce numim experiență să fie ceva ce a existat, ceva compus, ce a venit din afară, adăugat. O analiză critică trebuie să izoleze acești doi factori. Trebuie cercetat dacă ceea ce știm este un rezultat al experienței, adică a priori (dinainte). Cunoștințele empirice sunt mereu a posteriori (după), tocmai un rezultat al experienței. Ceea ce înseamnă că o cunoaștere este apriori când nu conține nimica empiric, deci dacă cunoștința este pură, concretă.. Dar cum se poate diferenția o cunoaștere reală de una empirică ? Prin elementul necesitate (Notwenigkei) și totalitate (Allgemeinheit). Experiență singur nu poate fi totală, ea ne arată însă că ceva este cum este, că există real și nu cum ar fi necesar să fie, sau cum am fi dorit să fie, ceea ce a spus și Hume. Deasemenea experiența nu poate fi în principiile ei totală (Allgemein) și nu putem prin ea să ajungem la universalitate, și atunci nu putem decât să spunem : așa cum am putut observa până acum, nu există din cutare sau cutare principiu nici o excepție. Dar, dacă apare ceva ceea ce este neapărat necesar și universal, acest ceva trebuie să fie de origine apriorică. Ceea ce este valabil când spunem : fiecare schimbare trebuie să aibe o cauză. Filosoful scoțian Hume (1711-1776), reprezentantul empirismului englez, a arătat că o afirmație (o exprimare a unui fapt) nu poate apărea dintr-o percepere a faptului, și spune mai departe că afirmația (Satz) nu este necesară și generală, ci un produs al obișnuinței, iar Kant conchide : afirmația (Satz) este necesară și cuprinzătoare (Aallgemein), deaceea nu poate

deriva din experiență. Fundamental pentru cele ce urmează este diferența dintre o judecată (Urteil) analitică și una sintetică. Judecata este legătura logică dintre subiect și predicat (afirmație asupra subiectului). Judecata analitică înseamnă a descompune, a desface. Exemplu : afirmația, bila este rotundă este afirmată în predicat și este o explicație analitică, ceea ce de altfel este deja în noțiunea bilă cuprins, deoarece noțiunea bilă conține de la sine explicația întins (ausgedehnt), iar noțiunea bilă conține caracterul rotund. Acestea se numesc judecăți analitice. Dar dacă spun mai departe că bila este aurită, adaug ceva la noțiunea bilă, ceea ce până acum nu a conținut și această calitate de aurit vine din experiență (Erfahrung). Aceasta se poate exemplifica prin afirmația : bila este aurită, ceea ce este un fapt care nu aparține apriori bilei, deoarece ea nu trebuie să fie neapărat aurită, dar este rotundă, căci dacă n-ar fi nu ar fi bilă. Faptul că spun că bila este aurită este o afirmație care vine din experiență, am și constatat prin observație că bila este aurită, dar aceasta numai dacă mă conving că este aurită. Aceasta ar însemna că-mi pot forma o impresie fără ca aceasta să fie nevoie, dar nu pot nega că este rotundă.

Să cercetăm acum ce este când constat că fiecare schimbare are o cauză. Această constatare este sintetică, deoarece pot împărți noțiunea de schimbare în porțiuni mici, atâta cât doresc și găsesc mereu alte forme ale acestui ceva care s-a schimbat, dar nici un moment al necesității legate de o cauză. Și totuși aceasta este general și necesar. Și atunci ne întrebăm dacă există totuși judecăți sintetice apriori ? Kant spune că da. Această judecată a lui Kant formulată într-o germană a timpului său cu expresii și noțiuni care au astăzi alte înțelesuri este foarte greu de înțeles și voi încerca a le transpune în limbajul modern al zilelor noastre, în cazul de față pe românește, punând în paranteză cuvântul german al lui Kant. Dar să trecem mai departe cu expunerea. Experiența și știința arată că ele conțin din plin judecăți a priori. În primul rând este matematica, ca exemplu $7+5=12$ este o judecată a priori, deoarece este valabilă în orice caz. Dar este și analitic ? adică este rezultatul 12

conținut în numerele 5 și 7 ? Kant spune că nu. Aceasta devine clar când ne gândim la numere (sume) mai mari pe care le pot concretiza atâta timp cât le consider ca atare, prin numărare. Judecata este aici legată de perceperea senzuală (sinnliche Wahrnehmung), cu toate că este un rezultat apriori, independent de experiență. Aceste judecăți sunt aplicabile în știința matematică. Dar și științele naturale conțin judecăți a priori sintetice. Până și metafizica care este pentru cunoașteri experimentale, poate avea judecăți apriori sintetice. Acestea stabilite putem să ne întrebăm cum sunt judecăți a priori sintetice posibile ? El își pune întrebarea :

- cum este matematica pură (reine) posibilă ?
- cum este știință naturală pură posibilă ?
- cum este metafizica posibilă ? numai dacă o considerăm ca știință.

Pentru a răspunde la aceste întrebări este nevoie de o știință aparte pe care Kant o numește

`` Critica judecății pure,,(Kritik der reinen Vernunft), reine Vernunft are înțelesul, capacitatea judecății umane de a cunoaște, care fiind după el cea indicată a răspunde la aceste întrebări, deoarece conține principiile de a recunoaște ceva a priori (a priori = ceva bazat numai pe capacitatea de gândire a omului, ceva ce conține în sine ceva ce există). El numește cartea sa critica, deoarece nu conține un sistem complet asupra cunoașterii pure, ci numai o judecare critică a cunoașterii pure, izvoarele și granițele sale. Dar, pentru a înțelege mai bine modul de gândire și felul cum caută Kant să rezolve aceste probleme, este bine să elucidăm sensul (înțelesul) noțiunii folosite de Kant. El numește transcendental perceperea de obiecte nu din punct de vedere al existenței lor, ci prin recunoașterea lor apriori ca atare. Filozofia transcendentală este deci un sistem al tuturor principiilor al criticii judecății pure. Din acest punct de vedere nu trebuie confundată noțiunea de transcendental cu noțiunea de transcendent, care are înțelesul de ``dincolo de

experiență ‘‘, ci toate cele știute dinainte pentru a face posibilă cercetarea lor. La Kant are noțiunea de transcendent înțelesul de cunoașterea tuturor celor cunoscute prin experiență, gândire logică

Împărțirea între estetic și logic se bazează pe faptul că există două feluri de cunoaștere umană : cele ale simțurilor și cele ale judecății. Amândouă metodele sunt de cercetat, pentru a descoperi câte elemente a priori fiecare conține, și anume simțurile prin care le luăm la cunoștiință existența și prin judecată prin care ne gândim la cele ce trebuiesc cercetate. Deci materie și spirit. Prin estetică pricepe Kant învățătura despre cercetarea prin simțuri (Lehre von den sinnlichen Empfindungen).

Estetica transcendentă „Die transzendente Ästhetik “

Estetică transcendentă înseamnă : cercetarea transcendentă a capacității omului de a gândi și a percepere prin simțurile sale. Perceperea este acel ceva ce rezidă în noi, care acționează asupra simțurilor noastre, făcându-ne să avem opinii. Simțurile și numai ele singure ne dau posibilitatea de a percepe, să avem și să ne formăm păreri și idei asupra obiectelor din jur. Prin simțurile noastre căpătăm posibilitatea de a percepe, dar această percepere nu este totul, nu percepem numai materia a unui obiect ca atare. Dacă văd o floare, îmi dau seama că este una, dar nu asta este baza perceperii. Printr-o percepere căpătăm și posibilitatea de a ordona (a cataloga) în timp și spațiu ceea ce a intrat sub simțurile noastre. Ori acel ceva ce rezidă în noi de a percepe, a ordona, nu este un rezultat numai al perceperii. Să căutăm a cerceta cele două elemente, spațiu și timpul.

a-) Spațiul. Din punct de vedere empiric pot abstractiza, pot considera o floare, culoarea, sortul, mirosul sau oricare altceva în legătură cu obiectul cercetat, dar un lucru nu pot face, nu pot face abstracție de spațiul obiectului fără a distruge faptul existenței obiectului în sine. Perceperea spațiului este a priori (noțiunea de spațiu este lipsită de factorul experiență). Faptul că ceva îmi apare în spațiu este un

atribut al existenței, ceva ce ne este dat și o realitate nu poate fi abstractizată, în sensul a considera realitatea inexistentă. Nu pot sări peste faptul că ceva există. Nu pot ști ce stă în sine în spatele obiectului considerat. Kant numește asta Noumenon (numai gânditul, noțiune fără obiect). Toți oamenii au capacitatea de a percepe obiectele în spațiu, așa cum se arată în jurul nostru, deci Kant spune că spațiul are o realitate empirică, ceea ce vrea să zică că are valabilitate obiectivă pentru tot ceea ce ne apare în spațiu. Dar dacă obiectele sunt în sine în spațiul existent este altceva și atunci Kant spune că spațiul are idealitate transcendentă, ceea ce altfel spus, spațiul este un nimica atâta timp cât nu luăm în seamă cele constatate (sobald wir die Bedingung der Möglichkeit aller Erfahrungen weglassen). Spațiul este deci perceperea apriorică a percepției simțurilor noastre.

b.- Timpul. La fel ca spațiul, ne apare și timpul a priori. Timpul este forma internă a simțurilor noastre interne, al intuiției interiorului nostru. În interiorul ființei noastre rezidă stări, dispoziții sufletești, voința, închipuiri și imaginații. Toate aceste simțuri sunt între ele foarte diferite, au însă un factor comun, se manifestă în timp. Dar timpul nu este un factor al vreunui din aceste simțuri interne, el este condiția ca să putem avea aceste simțuri interioare, să putem avea experiența care vine din interior. Timpul este universal și necesar, el este forma dată a priori al vederii noastre asupra existenței noastre însăși. Toate cele ce se petrec în jurul nostru ne este dat prin vederile noastre interioare. Kant spune : tot ce se petrece în jurul nostru este supus timpului și stau în legătură cu acesta. Timpul are realități empirice, absolute valabilități pentru toate cele petrecute și are idealități transcendente, ceea ce înseamnă că timpul nu aparține celor petrecute, ci nouă cei care le avem în noi. Aici Kant nu prea are dreptate, deoarece timpul este un factor care derivă dintr-o valoare pe care o numim mișcare, căci fără mișcare nu poate exista timp, inversul însă nu este valabil deoarece el derivă din mișcare. Bineînțeles că putem percepe timpul, dar numai în valoarea de mișcare în care ne

aflăm, adică aici pe o planetă din cadrul sistemului solar și numai în cadrul acesta. Considerând timpul de pe o altă platformă, considerând altă planetă atunci timpul va avea valoarea mișcării ei de acolo și așa mai departe până la soare, la sistemul ei superior până la galaxie. Dar putem merge și mai sus, la metagalaxii până la univers în sine unde de altfel timpul nu mai are valori, el stochează. În perioada când a trăit Kant nu se cunoștea încă amploarea spațiului. Se știa că planeta noastră face parte dintr-un sistem solar, dar ce este mai departe nu și-au putut închipui, cu toate că aceasta este numai limitat adevăr, căci în toate timpurile au trăit ființe superioare umane care în gândirea lor au simțit valoarea timpului și derivația lui din spațiu, numai că simțămintele lor nu au fost împărtășite semenilor, sau ei nu au vrut să-și transmită cele gândite mai departe, din motive mai mult sau mai puțin obiective. Cu toate acestea Kant a simțit și perceput ceea ce este timp, dar nu l-a legat de spațiu, nu l-a valorificat, adică nu i-a dat valori corespunzătoare unei valori de mișcare (citește viteză, termen folosit în știință). Și aici este de menționat că ceea ce se numește în mod general, gândire, judecată, pricepere, percepere, capacități umane prin care avem posibilitatea de a ne da seama de anturajul nostru, nu sunt altceva decât cele care fac parte din ceea ce numim în general suflet. Dar, ce este acest suflet, acest ceva pe care nu aveam posibilitatea să definim prin noțiuni concrete. În tot timpul când există oameni pe acest pământ ne-am întrebat, de unde venim, cine suntem, unde mergem, ce se întâmplă cu noi când nu mai suntem. Disparem cu totul de pe acest pământ, nu rămâne nimica în urma noastră ? Poate ceva ce a fost să nu mai fie ? Iată întrebarea capitală ! Nici un filosof până acum nu a putut să dea răspunsul corect, cu toate că mulți din ei au simțit adevărul, nevrând totuși să-l și recunoască. Kant a fost acela care a simțit cel mai just ce este acest factor principal al vieții, numai că l-a explicat prin noțiuni, pe care le-a despicat în componentele lor, făcându-le pentru majoritatea celor care îl citesc și studiază de nepriceput. Minte lui a gândit cu mult mai superior ca a

semenilor săi, nu numai în timpul său chiar și acum când trăim într-o lume în care spiritualitatea nu mai este luată în seamă, când lumea consideră că numai materia din jurul nostru este promotorul existenței noastre pe pământ. Ori cine consideră că ceva poate dispărea, să devină din existent, inexistent, din punct de vedere absolut, atunci acel ceva are o gândire inferioară. Dar, deoarece fiecare din noi are totuși un sâmbure de a pricepe viața, chiar și cei mai sceptici au în fundul gândirii lor o pricepere a existenței umane. Quod erat demonstrandum. Dar să continuăm să ne ocupăm de Kant.

c.- Posibilitatea matematicii. Matematica se sprijină pe faptul că în noi rezidă spațiul și timpul ca forme apriorice, deoarece matematica are de-a face cu spațiul și cronologia (Zeitbestimmung). Geometria se ocupă cu probleme de spațiu. Ea ne învață că linia dreaptă este cel mai scurt drum dintre două puncte. Aceasta este o expunere sintetică, deoarece ea ne dă numai o impresie de calitate și nu de mărime, fiindcă nu am nevoie de a percepe aceasta, nu trebuie să mă bazez pe experiență, deoarece am a priori simțul spațiului în mine, care îmi dă posibilitatea de a forma această viziune a priori. Fiecare om are în el o privire spațială. Aritmetica socotește, dar a socoti este a număra, care se bazează pe o succesiune în timp. Deoarece fiecare are în el sub formă de simț înțelegerea timpului, fără ajutorul experienței, este întrebarea : cum este adevărata matematică posibilă. Aici Kant are cu totul dreptate fiindcă leagă timpul de spațiu, dar nici aici nu consideră valoarea mișcării ca promotorul spațiului și deci a timpului. Sigur că avem simțul spațiului fiindcă trăim într-un spațiu material, care însă face parte dintr-o anumită valoare. Noi oamenii numim acest spațiu tridimensional și nu ne putem da seama de spații care să aibe dimensiuni mai mari decât trei.

Analitica transcendențială

a.- Problema. Cum se ajunge la cunoaștere ? Locke John (1632-1702 filosof englez, reprezentantul filozofiei teoretice și politice, fondatorul empirismului, a

scris lucrarea *Experiența asupra conștiinței umane*) a spus : nimica nu este conștiință ce nu a fost înainte gândit, în afară de conștiința însăși. Aceasta spune și Kant în cercetarea teoriei sale asupra analiticii transcendente. După cum s-a spus la început, tot ceea ce gândim, toate noțiunile, nu se pot referi decât la obiectele pe care le percepem (*Anschauung*). Noțiunile care nu sunt percepute sunt goale. Din cele două ramuri ale facultății de cunoaștere umane, este deci facultatea de percepere dependentă de simțurile noastre care îi livrează cele percepute. Dar simțurile sunt dependente de percepere și senzualitatea (simțul de percepere) ne oferă senzații care după formele apriorice ale senzualității, spațiu și timp, se află pe același nivel. Percepere fără noțiune (conținut) sunt goale (sind blind). Facultatea de a senza și perceperea acționează la recunoaștere împreună. Așa cum senzația ca formă apriorică ordonează perceperea, așa formează perceperea materia primă pe care perceperea o livrează mai departe, făcându-l noțiune pe care le leagă cu judecata. Această activitate (*Tätigkeit*) ale capacității de percepere umană este obiectul logicii, acea știință a lui Aristotel, care de la el nu a fost schimbată foarte mult, ceea ce face și Kant. El nu se ocupă în mod special cu problema : cum trebuie să leg diferite noțiuni ca să ajung la concluzii valabile, ci cum ajunge perceperea umană la noțiuni ? cum și ce se petrece că perceperea umană să poată forma noțiuni care se referă la un anumit obiect și care se identifică cu el, deoarece aceasta este sensul cunoașterii (*Erkennen*). Aceasta este tema logicii transcendente cercetată de Kant.

b.- Categoriile. Plecând de la ideea că la apariția fiecărei noțiuni ia parte activitatea înțelegerii și elementul empiric al percepției, putem lua o serie de noțiuni să le despărțim de aceste două elemente. Această metodă ar avea un mare dezavantaj, neputând ajunge la o completă și sistematică privire în ansamblu (*Übersicht*) asupra originii proceselor de percepere curată a noțiunilor (*reine Verstandesbegriffe*). Cu această metodă nu vom putea ști de unde provin noțiunile

cercetate. O altă cale este mai bună. Pentru noțiunile ajunse la rezultat prin legarea noțiunilor logic între ele (verknüpfende Tätigkeit des Verstandes) a stabilit Aristoteles formele de bază. Dar fiecare stabilire de noțiune este o judecată. A judeca înseamnă a lega conținuturi și caracteristici, ceea ce facem când formăm noțiuni. Formele de judecată au după Kant patru diferite aspecte :

- 1.- Cantitatea judecății (extinderea valabilității judecății) în mod general, în mod special, în mod particular.
- 2.- Calitatea (valabilitatea sau nevalabilitatea legăturilor), afirmative, negative, înfinite.
- 3.- Relațiile (felul legăturilor), categorice (necondiționate), ipotetice (condiționate), disjunctive (de înlăturat).
- 4.- Modalitatea (felul valabilității legăturilor), problematice (presupusele), asertorice (pretinsele), apodictice(necesarele).

Exemple : - judecată generală : toți oamenii sunt muritori, - judecată specială : unele stele sunt planete, - judecată particulară : Kant este un filozof, - judecată afirmativă : acest trandafir este roșu, - judecată negativă : acest trandafir nu este roșu, - judecată infinită : acest trandafir nu mirioase, - judecată necondiționată (categorică) : acest triunghi are un unghi drept,- judecată ipotetică (condiționată) : când un triunghi are un unghi drept sunt celelalte unghiuri ascuțite, - judecată disjunctivă (de înlăturat) : un triunghi are sau un unghi drept, unghi ascuțit sau unghi deschis, - judecată problematică (presupusă) : s-ar putea ca trandafirul să se deschidă azi, - judecată asertorică (pretinsă) : acest trandafir va înflori azi, - judecată apodictică (necesară) . trandafirul trebuie să înflorească azi.

În aceste feluri de judecăți se reflectă după Kant felul gândirii umane. Ele sunt acele care iau parte la formarea noțiunilor. Dacă avem în fața noastră aceste douăsprezece forme de judecată, avem cele necesare pentru formarea de noțiuni. Kant le numește categorii. De exemplu, putem forma o judecată generală deoarece

avem în cunoașterea noastră noțiunea de realitate și una negativă datorită unei noțiuni de irealitate. Acestea întrebuițate la cele douăsprezece forme de judecată dă următoare tabelă al categoriilor, adevărate capacități ale omului de a forma noțiuni.

- 1.- Cantitatea : singularitate, multitudine, universalitate
- 2.- Calitatea : realitatea, negația (nerealitatea), limitarea (îngrădirea)
- 3.- Relația : substanța și întâmplătorul, cauza și efectul, comunitatea și acțiunea reciprocă
- 4.- Modalitatea : posibilitatea - neposibilitatea, existența - inexistența, nevoia - hazardul.

Cum ia ființă noțiunea unui obiect ? Prin percepere se formează mai întâi prin formele apriorice ale simțurilor perceperea în spațiu și timp. Judecata leagă apoi ce a fost perceput cu ajutorul celor douăsprezece categorii, arătate mai sus. Aceasta dă cunoștiințe empirice. Adevărate noțiuni obținem dacă legăm forme ale simțurilor și al priceperii, deci spațiu, timp și categorii împreună.

c.- Deducția noțiunilor abstracte. (Die deduktion der reinen Verstandesbegriffe)

Se pune întrebarea primordială : cum este posibil ca aceste categorii care sunt a priori, bazate pe experiență, să se refere la obiecte percepute prin experiență, ca să se poată cu ajutorul lor recunoaște obiecte ? Răspunsul îl dă Kant în teoria deducției transcendente al noțiunilor abstracte. (Transzendentale Deduktion der reinen Verstandesbegriffe)

Să luăm ca exemplu cauzalitatea. Empiristul Locke spune : dacă percepem legăturile dintre două fenomene (Vorgänge), recunoaștem aici o putere care activează activ între cele două obiecte (Dinge) reale. ³cepticul Hume spune : oamenii nici nu pot percepe legături cauzale, se pot percepe numai fenomene care se succed, din care cauză nu are principiul cauzalității nici o valoare. Este numai un fel de obișnuință. Kant spune : aici are Hume destulă dreptate când spune că

principiul cauzalității nu poate deriva din percepere. Ea derivă din gândire (Verstand), și totuși este necesară pentru experiența perceperii. Cum este aceasta posibil ? Nici nu poate fi altfel, deoarece toate experiențele se formează prin gândirea care este influențată de simțurile provocate de percepere care imprimă judecata, relația și cauzalitatea, prin aceea că formele percepute le vom mai întâlni. Pentru obiectele (Dinge) în sine nu sunt valabile formele apriorice ale simțurilor, spațiu și timp. Dar așa cum ne apar obiectele (Dinge) sunt valabile categoriile în general și necesar. O experiență nu este niciodată valabilă dacă nu corespunde cu legea cauzalității, deoarece o experiență devine valabilă prin acțiunea unei judecăți efectuate prin intermediul categoriilor (enumerate mai sus). Totuși sunt de părere că omul poate prin judecată să facă legături cauzale între fenomene, care pot fi, sau nu pot fi valabile, ce este drept. Însă acest fel de a gândi aprioric a dus omenirea la o cunoaștere mai bună a fenomenelor care ne dirijează existența. Kant și ceilalți filosofi intră mult prea în amănunt la cercetarea fenomenului de gândire, ajungând la un moment dat acolo unde mintea noastră nu mai are acces. Gradul de abstractizare a gândirii noastre se oprește acolo unde începe nepriceperea unui fenomen, care însă poate fi depășit printr-o gândire logică, din ce în ce. Și deoarece putem merge oricât de mult în interiorul cunoașterii, fără limită, nu avem capacitatea și nici puțința de a trece peste ea, căci fiind limitați ca existență, suntem și ca gândire.

d.- Puterea transcendentă a judecării. (Die transzendentale Urteilskraft)

Cum trebuie procedat prin judecată (gândire) pentru a ști care din cele douăsprezece categorii trebuie întrebuințate pentru a ajunge la un rezultat ? Prin capacitatea (Vermögen) gândirii de a găsi categoria potrivită. Această capacitate, posibilitate a gândirii umane de a forma noțiuni, numește Kant puterea judecării (gândirii umane). Legătura dintre categorii și ceea ce trebuie judecat constă din multitudinea opiniilor formate asupra celor percepute, supuse timpului. Fiecare

categorie corespunde unei scheme temporale. Aceasta este numai funcția gândirii, în ceea ce privește schema funcționării formării de noțiuni vom reveni.

e.- Posibilitatea științei naturii. (die Möglichkeit der Naturwissenschaft)

A doua întrebare de bază a criticii : cum se poate realiza o știință a naturii [pură], (Wie ist reine Naturwissenschaft möglich?) (științele naturii se ocupă cu cercetarea, descrierea și explicarea fenomenelor naturii). Aceasta este deasemenea explicat prin analitica transcendențială. Ea (știința) este posibilă din motive paralele, așa cum este matematica. Legile ordinii naturii așa cum ni se apare le numim natură (după Kant), iar legile ca atare legile naturii. Dar ordinea naturii constă în aceea că omul leagă normele naturii de felul său de a gândi și înțelege fenomenele naturii. Omul este deci legiuitorul naturii. Dar, deoarece fiind vorba de gândirea noastră proprie pe care natura nu o produce ci o face, se poate spune că nu rezultatele cercetărilor noastre se dirijează după lucrurile din jurul nostru, ci aceste lucruri se adresează cunoașterii noastre (pentru a fi cercetate), ceea ce este și normal.

Acest fel de a cerceta a lui Kant este o revoluție, nu mai mică decât cea provocată de Kopernicus în astronomie. Kant a întrebuințat pentru a elabora teoria sa următoarea comparație : până acum s-a considerat că toate cunoștințele noastre trebuie să se refere la obiecte, dar toate încercările despre ele (obiecte) prin metoda a priori a forma noțiunii au dat prin această presupunere greș. S-a încercat deci dacă nu s-ar putea ajunge la un rezultat prin metafizică, ca să considerăm că obiectele trebuie să se adreseze cunoștințelor noastre (unser Erkenntnis richten), care se potrivește mai bine cu o cunoaștere a priori. Aceasta se poate compara cu cele spuse de Kopernikus când a descoperit că nu soarele și stelele se învârt în jurul pământului ci invers și ca să explice aceasta s-a gândit să spună că poate ar fi mai bine ca observatorul să se învârtască în jurul axei lui ca în felul acesta să aibă impresia că soarele și stelele se învârt în jurul lui. Cred că această afirmație nu corespunde realității, fiindcă omul cercetează fenomenele naturii, le poate chiar

într-o oarecare măsură produce, dar el însuși făcând parte din ea nu o va putea crea, ci numai transforma, chiar dacă o pretinde că creiază. Dealtfel noțiunea a creia poate avea un înțeles cum îl pricepem îndeobște și unul absolut, adevărata creație, am putea spune pe drept cuvânt cea Divină. Dar aceasta este o altă problemă care necesită sute și sute de pagini scrise și nu face obiectul acestei lucrări.

4.- Dialectica transcendențială. (Die transzendente Dialektik)

Să încercăm să ne întrebăm în lumina celei de a treia întrebări, bazat pe cele spuse până acum, cum se poate considera metafizica ca știință a supranaturalului. Noi trăim într-o lume limitată a aparențelor (Erscheinungen). Dar judecata umană are modalitatea și posibilitatea de a întreba, caracteristică ce îi este dată de natură, la care omul nu-și poate da un răspuns, căci această caracteristică depășește orice judecată omenească (de fapt vrea să spună că nu știm de unde ne este dată caracteristica de a ne întreba, a ști ce se petrece în jurul nostru). Kant spune : în oameni rezidă o dorință arzătoare să treacă peste realitatea încadrată în timp și spațiu. Ce este suflet ? Ce este lumea ? Ce este Dumnezeu ? Acestea sunt întrebări peste care nu putem trece, când dorim să ajungem la o cunoaștere a existenței, care să ne mulțumească oarecum. Cum se prezintă la aceste întrebări judecata, gândirea umană ? Ne-a dat natura în această privință această dorință de a dori a cunoaște ceea ce pare de nerealizat ?

Aceste întrebări le cercetează Kant cu ajutorul dialecticii transcendențiale. În realitate însă se ocupă de elucidarea acestor întrebări numai la margine deoarece aceasta depășește domeniul judecății teoretice. În acest capitol tratează Kant despre diferența dintre capacitatea de a gândi = judecata (Verstand) și capacitatea de a percepe și pricepe = cercetarea (Vernunft). Însă cercetarea sub formă de percepere și pricepere (Vernunft) are la Kant două înțelesuri, în primul rând esența puterii spirituale a gândirii și în al doilea rând capacitatea ideilor despărțit de simțul

ideilor (adică de felul cum percepem). La Kant are noțiunea de idee alt înțeles decât îl are la Platon. El a spus că Platon s-a avântat cu teoria lui asupra ideilor pe un plan gol unde nu a mai găsit nici un suport. Priceperea și perceperea (die Vernunft) se află față de judecată, deci a simțului, pe un plan mai înalt, fiind aceea care poate conchide. Capacitatea de a agândi (der Verstand) formează noțiuni și le prinde în judecată pe când perceperea și priceperea (die Vernunft) le duce la concluzii. Ea este în stare din una sau două propoziții (Sätze) să formeze o alta. Care este rezultatul acestei funcții a capacității de a pricepe, a cerceta ? Așa cum cataloghează judecata în noțiuni, așa leagă judecata noțiunile și judecata în raporturi logice superioare. Priceperea și perceperea formează o unitate mare în cunoașterea noastră..

Din această uniformizare al percepției și priceperii noastre rezidă nu numai tendința de a nivela relativ pe un nivel mai înalt, ci de a realiza o unitate perfectă, absolută. Perceperea și priceperea (die Vernunft) tind spre o cunoaștere neapărată. Această tendință a percepției și priceperii este condusă de anumite noțiuni care sunt ideile. Kant numește ideile `` principii regulative ``, ceea ce înseamnă : perceperea și priceperea (die Vernunft) conduc judecata la fel cum aceasta dă impulsuri simțurilor, adică face impulsurile (Anschauungen) primite de simțuri și transformate în noțiuni de înțeles. Deci diferența dintre pricepere și percepere (die Vernunft) și judecată (der Verstand) este aceea că perceperea dă judecării numai reguli cum trebuie acesta să se conducă. De aici denumirea de principii regulative (regulative Prinzipien).

Ce fel de idei există, cum se formează ele și cum acționează ele ? Așa cum arată tabela cu cele trei forme de judecată în care problemele (Sätze) pot fi legate. Prin aceste judecări și percepări se construiesc trei idei. Ideia categorică, cea psihologică și ideia sufletului. Ideia hipotetică din care rezidă din cercetarea cunoașterii, este cea cosmologică care tinde spre cea a lumii. Ideia disjunctivă una

neapărată care tinde spre universalizarea tuturor celor cunoscute ale gândirii, ideea unei ființe superioare, ideea teologică, ideea de Dumnezeu. Ideile formează numai prescripții normă, ele formează în sinea noastră o linie conducătoare în gândirea noastră. Ideia sufletului spune : să legi toate psihicele aparențe în așa fel ca ele să formeze baza sufletului. Ideea despre lume spune : să legi toate aparențele condiționate în așa fel ca și când ar sta la baza omienirii. Ideea despre Dumnezeu : să gândești în așa fel ca să-ți arate tot ce există ca o creație a lui Dumnezeu. Prin aceste trei căi trebuie să cauți o unitate sistematică în tot ce vrem să cunoaștem. Mai mult nu poate face gândirea pură (reine Vernunft) în acest domeniu. Ea (gândirea curată) arată că ideile pot fi gândite, că nu conțin o contradicție internă, că apar inevitabil prin procesul de gândire (de percepere și pricepere). Dar nu trebuie să confundăm noțiunea de gândire cu cea de a percepe și să considerăm că ar putea corespunde unei experiențe posibile. Acceptând aceasta va apare rațiunea (Vernunft) la concluzii contradictorii de nerezolvat, așa zisele antinomii. Judecata (rațiunea) va deveni sofistică, dialectică. Kant caută prin această teorie să arate contradicțiile teologice, dar Dumnezeu nu poate fi dovedit și nici negat prin această teorie a lui (die Vernunft). Să concentrăm cele spuse de Kant :

Pentru a pricepe mai bine teoria judecății pure (die reine Vernunft) se poate vedea prin schema de mai jos :

- a.- Subiectul (Stoff), face parte a posteriori din simț (Empfindung).
- b.- Varietăți (Formen), fac parte a priori din percepere (Erkenntnisvermögen)
 - b.1.- Varietatea (Form) simțului, felul perceperii și priceperii.
 - b.1.1. - Spațiul, forma simțurilor exterioare.
 - b.1.2 - Timpul, forma simțurilor interioare.
 - b.2.- Varietatea (Form) judecății. Capacitatea de a lega cele constatate percepute și pricepute (Verknüpfungsweisen), în general
 - b.2.1 - Perceperea, priceperea (Verstand) în sens restrâns (im engeren Sinne).

b.2.1.a - Categoriile.

b.2.2 - Puterea de a judeca și hotărâ (Bestimmende Urteilskraft).

b.2.2.b - Subsumțiunea (Cataloghizarea noțiunilor în cadrul unei superioare)

b.2.3. - Priceperea, perceperea (Vernunft) teoretică

b.2.3.a Idei (Ideen).

b.2.3.a.1 Psihologice (Suflet)

b.2.3.a.2 Cosmologice (Lumea)

b.2.3.a.3 Teologice (Dumnezeu)

b.2.1.a+b - Schematizarea, principii apriorice.

b.2.1.a+b.1 Experiența (Erfahrung).

(b.2.3.a.1+2+3) + b.2.1.a.+ b.1) Conectarea sistematică a cunoștiițelor acumulate.

Kant a arătat că capacitatea de percepere și pricepere a gândirii umane este limitată. Omul nu poate dovedi prin judecată, pricepere și percepere ideile metafizice Dumnezeu, libertate, și nemurire și așa cum nu le poate dovedi nu le poate nici nega. Prin aceasta, pe deoparte acceptarea fără dovadă și a nu putea nega se face loc noțiunii de cred. Când spunem cred este mai puțin decât când spun știu, dar nici cred și nici știu nu poate fi dovedit când este vorba de existența Divină, căci nimeni nu știe atâta vreme cât trăiește într-un mediu de timp limitat. Nimeni din toată omenirea care a trăit, trăiește și va trăi nu va putea vreodată să conceapă noțiunea de veșnicie, înfinitul, deoarece înfinitul nu cuprinde nici spațiu și nici timp, deci nu are mișcare, este sumusul, este Divinitate. ³i Kant se întreabă : este asta tot ce poate face judecata pură ? Prin ceeace ne-a dat natura suntem în stare să descoperim în anturajul nostru noțiuni pe care le transpunem în mintea noastră în obiecte ce se fac înțelese.

IV Moralitatea și Religia. (Sittlichkeit und Religion)

1.- Critica rațiunii practice. Omul este o ființă care are dorința de a cunoaște (erkennendes Wesen). Prin această capacitate de a putea cunoaște folosește

judecata (die Vernunft). Dar în acelaș timp este omul o ființă care tratează (handelntes Wesen), prin care folosește capacitatea sa de judecată în mod practic. Această parte practică a judecății, rațiunii (Vernunft) a descris-o Kant în două cărți „Fundamentul metafizicii al obiceiturilor „(Grundlegung zur Metaphysik der Sitten) și „Critica judecății practice „(Kritik der praktischen Vernunft). Prima lucrare este o introducere la a doua lucrare.

A.- Noțiuni de bază.

Autonomie și heteronomie. Cum vrem să procedăm ? Prin ce determină (bestimmt) voința noastră ? Există două posibilități. Sau prin legi, care sunt cuprinse în voința și judecata noastră, în care caz este judecata autonomă. Sau voința noastră este determinată de ceva ce se află în afară de noi, în afara judecății noastre, ceea ce se numește heteronomie (autonomie, din greaca heteros = ce se abate de la regulă și nomos = lege). Kant spune că este greșit a considera gradul de percepere în afara noastră, heteronom. A ajunge la un rezultat bun este un rezultat al experienței, cu ajutorul judecății (Vernunft) .

Voința de a percepe (Maxime und Gesetz). Se pune întrebarea, cum pot exista judecăți apriorice artificiale ? Prin cercetare critică a capacității gâbdirii, al judecății practice. Cercetarea arată în primul rând că în capacitatea noastră de a percepe, pricepe (Vernunft) rezidă o putere puternică a voinței. Maxime numește Kant un principiu, care este capacitatea de a proceda numai a unui singur om. Dacă mă decid la ceva, atunci aceasta mă privește numai pe mine, ceea ce pe alții nu-i interesează. În contrast cu o maximă numește Kant opinia (Gesetz) practică o bază care pregnează voința oricui.

Imperative hipotetice și categorice (Hypothetischer und Kategorischer Imperativ). Regulile judecății teoretice (Theoretischer Vernunft) au un caracter imperativ, ele spun : așa este. Regulile judecății practice au un caracter rechizitoriu (fordernden Charakter), ele spun : așa să procedezi. Ele cer, dar nu obligă. Se pot compara cu

un ordin, care poate fi acceptat sau respins, cu rezultate diferite. Deaceea numește Kant regulile practice imperative. Un imperativ poate fi condiționat sau necondiționat. Regulile care ne fac să prețuim ceva numai condiționat sunt hipotetice. Regulile generale care ar trebui fi catalogate ca atare sunt neapărate și categoric imperative. Este clar că o etică care trebuie să fie generală și necondiționată, poate să derive numai dintr-un imperativ categoric. Acestea în schemă :

- Rațiunea (Judecata),(Vernunft)
- Rațiunea teoretică, ajunge la cunoaștere cu ajutorul observației, noțiunilor, idei, principii.
- Rațiunea practică, ajunge la rezultate prin voință cu ajutorul principiilor practice
- c.1. - Maxime, valabile subiectiv.
- c.2 - Reguli practice (praktische Gesetze) valabile în general.
- c.2.a - Hipotetice imperative, condiționat general
- c.2.b - Categorice imperative, necondiționat general.

B.- Ideile de bază (Grundgedanken).

1.-Imperativul categoric (der kategorische Imperativ).

Principiul lui Kant : dacă se ia unui principiu (Gesetz) obiectul rămâne numai forma unui principiu general. Principiul unei etici generale : dă voinței tale forma unui principiu general. În felul acesta ajunge la principiul de bază al judecății practice, care sună : Procedează în așa fel ca regulile voinței (Maxime) tale ca principiu să poată fi aplicată și valabilă la principiile generale. Acest principiu se potrivește fiecărui conținut. Kant cercetează felul cum lucrează judecata practică la oameni și constată că ea este supusă principiului imperativului categoric (Prinzip der kategorischen Imperative). Oamenii pot ajunge să gândească în felul acesta dacă se bazează pe conștiința lor, care rezidă în fiecare din noi, dacă caută să afle principiul just (rein).

2.- Libertatea. Legea morală (imperativul gategoric) este ceva ce nu suntem obligați s-o urmăm, dar trebuie s-o urmăm. Dar întrebarea se pune dacă putem ? Existența unui asemenea imperativ are numai atunci sens când avem posibilitatea s-o urmăm, adică dacă suntem liberi s-o urmăm. Sensul principiului este : poți, fiindcă trebuie. În acest sens ne obligă judecata practică (praktische Vernunft) să acceptăm libera voință, ceea ce nu poate dovedi niciodată judecata teoretică. O lege formală nu face obiectul simțului. Dacă o voință liberă se manifestă sub această formă (liberă), atunci trebuie această voință să fie liberă de cauzalitate. Această constatare poate duce câteodată la rezultate paradoxale. Să luăm un exemplu : cineva a furat ceva. Acest furt face parte din domeniul aparenței., dar și motivele, voința și ce a dus la fapta furtului fac parte din același domeniu. Ele ne apar sub forma timpului. În domeniul aparențelor stă totul sub legea cauzalității. Deoarece nu avem nici o putere asupra timpului, nu avem și nici față de motive care au dus la o asemenea faptă. O acțiune este cauzată de situații interne psihologice, cauzal. Deci fapta trebuia să se întâmple. Dar legea bunelor moravuri spune că fapta nu ar fi trebuit comisă, ceea ce are numai atunci sens dacă ar fi putut fi înlăturată. Legea cauzalității este valabilă numai pentru subiect (om), pentru obiecte nu este valabilă. În noi rezidă ceea ce se numește conștiință (Gewissen). Regretul pentru o faptă comisă nu este legată de timp ci de faptul în sine, deoarece sentimentele nu sunt supuse timpului, ele ne aparțin ca atare.

3.- Bunul și răul. Bunul este voința morală. Când cineva ajută spre binele societății face ceva bun, ceva ce cere legea morală. Fapta are legalitate. Cine o face nu o face din datorie ci din diferite motive. Datoria face parte din legea morală a fiecăruia, mai mult sau mai puțin.

4.- Hotărârea, decizia (Beschluss). După ce am trecut prin domeniile judecății pure și practice înțelegem sensul adevărat al cuvintelor. Omul este un cetățean a două lumi. În domeniul activității sale se află tot ce îi apare real, dar el aparține și unui

domeniu de supranatural (übersinnlich) independent de timp și spațiu, prin capacitatea sa de a gândi, acest dar al naturii prin care putem să ne imaginăm, să construim himere, care apoi să dispară ca baloanele de săpun.

Religia în granițele judecății simple (Die Religion innerhalb der Grenzen der bloßen Vernunft).

A ști, credința este limitată pe obiecte (Dinge) în spațiu și timp. Oamenii simt, fără a o putea dovedi că există o nemurire (Unsterblichkeit). Pentru a ajunge la înalte virtuți nu este nevoie să fim ființe ai judecății (Vernunftwesen) și nici să fim legați de simțăminte (Sinnlichkeit). O acțiune moral consecventă nu este posibilă fără credința în libertate, nemurire și Dumnezeu. A acționa moralicește este o dovadă de credință în Dumnezeu. Kant pune înainte morala ca începutul și religia ceva ca o consecință a ei. Religia se identifică emoțional cu morala. El se întreabă : dacă există numai o morală, cum este posibil că există mai multe religii ? Aceasta s-a petrecut deoarece oamenii au considerat multiplele principii ale credințelor ca de origine divină, pe nedrept. Dacă se scoate din sâmburele religiilor sâmburele moral atunci ar trebui să le testăm prin judecata morală și să le stabilim originalitatea. Cartea în care descrie această teorie se intitulează „Religia în sânul granițelor judecății libere„(Die Religion innerhalb der Grenzen der bloßen Vernunft). El ajunge la concluzia că creștinătatea este singura religie perfectă și cu adevărat morală. Cartea cuprinde patru capitole :

I.- Coabitarea principiului răului cu cel bun, sau despre răul radical în natura omenească.

=(von der Einwohnung des bösen Prinzips neben dem Guten ; oder über das radikale in der menschlichen Natur)

II.- Despre lupta răului cu bunul pentru stăpânirea asupra omenirii.

=(von dem Kampf des guten Prinzips mit dem bösen und die Herrschaft über den Menschen.

III.- Despre victoria bunului asupra răului și întronarea Împărăției Domnului pe pământ.

=(vom Sieg des guten Prinzips über das Böse und die Gründung eines Reiches Gottes auf Erden.

IV.- Despre religie și preoție.

=(vom Dienst und Afterdienst unter der Herrschaft des guten Prinzips oder von Religion und Pfaffenium)

Datorită cercetărilor lui despre religie a căpătat de la curtea regală a Prusiei interdicția de a se mai ocupa oficial de ea, ceea ce el acceptă dar numai cu condiția că va fi regele Prusiei de atunci pe tron, ceea ce și făcu. După moarte regelui Frederick Wilhelm II reluă discuția fără teamă.

V.- Critica puterii de judecată (discernământului) „Die Kritik der Urteilskraft“.

1.- Problema.

Religia derivă din morală. Lucrarea este ultima piatră din teoria lui Kant asupra judecății și percepției (priceperii). Oamenii fac parte din două lumi, în primul rând lumea ca natură și lumea ca libertate (Freiheit). Din cele trei facultăți ai oamenilor care le caracterizează de la începutul existenței lor, a gândi și percepe în critica judecății pure, a voi și a trata (handeln) în judecata practică și simțurile și fantaziile.

În lucrarea Critica puterii de judecată se ocupă cu cea de a treia caracteristică a oamenilor, simțurile și fantezia. Puterea de judecată (discernământul este după Kant : „puterea de judecată (discernământul) este capacitatea de a reține specificul din gândirea generală (Allgemeinen). [Urteilskraft ist das Vermögen, das Besondere als enthalten unter dem Allgemeinen zu denken] Deci : de a scoate dintr-o regulă, principiu, lege, generală particularitatea. Acesta este după Kant : puterea judecății determinate (bestimmende Urteilskraft), care este capacitatea judecății noastre care ne face să putem, cercetând categoriile generale a priori, să transformăm judecata

în noțiuni determinate, și prin reflectare, care nu oglidește obiectul reflectat ci este luat din noi înșine, prin simțurile noastre. Această capacitate face parte din judecata pură teoretică (reine theoretische Vernunft). În noi rezidă două feluri de simțuri, acele care ne provoacă plăcere (Lust) dacă cele gândite ne place și cele care ne provoacă neplăcere (Unlust), în cazul că cele constatate nu ne plac. Utilitatea unei gândiri ne duce să formăm noțiuni, să definim ceva constat și perceput. Plăcerea este ceva subiectiv, poate avea caractere diametral opuse, în raport cu gradul plăcerii momentane.

Considerații asupra celor trei criterii (kriterien)

A recunoaște, a voi, și a aprecia, cu simț și judecată sunt cele trei căi prin care poate judecata umană să ajungă la ceea ce și-a propus.

****Critica judecății pure (die Kritik der reinen Vernunft)** cercetează posibilitatea cunoașterii sistematice apriorice și constată că capacitatea de cunoaștere umană este împărțită în simțurilor noastre ca cea inferioară și judecata (posibilitatea de a gândi) ca cea superioară. Ca parte apriorică a cunoașterii stabilesc : 1.- formele apriorice ale intuiției (Anschauung), spațiul și timpul. Ele unesc percepțiile timp-spațiu într-o unitate. 2- Formele priceperii, percepției (Verstand) : categoriile și formele de stabilire (Urteilsformen) corespunzătoare. Ele sunt cele care transformă percepția (Anschauung) în noțiuni și le leagă cu judecăți (Urteilen). 3.-

Principiile regulative ale ideilor (Vernunft), nu au funcțiuni de recunoaștere, duc însă perceperea (Vernunft) la o concentrare mai înaltă și simplificării celor percepute.

****Critica judecății practice (die Kritik der praktischen Vernunft)**, cercetează posibilitatea procedurii morale și să descopere participarea gândirii apriorice la principiile ei. Astfel ea găsește două trepte ale voinței, dorințelor (Begehrungsvermögen) : simplul simț pe o treaptă inferioară și gândirea (Vernunft)

practică pe o treaptă superioară. Ca parte apriorică a cauzelor hotărârilor voinței stabilește :

- 1.- Imperativul categoric, forma pură unei legi generale, ca un principiu necesar unei acțiuni a voinței.
- 2.- Certitudinea practică că există libertate a voinței, nemurire și o morală Dumnezeiască a lumii, care este tema judecății (Vernunft) morale (sittlicher Vernunft).
- 3.- Critica puterii de a hotărâ (Die Kritik der Urteilskraft) cercetează posibilitatea unei judecăți simțite și rațional, pentru a descoperi participarea judecății apriorice la o hotărâre, care se împarte în simțuri de a voi sau a nu voi și cum se reflectă acestea în judecată. Ca participare la luarea hotărârii se reflectă puterea de a hotărâ și utilitatea.

Kant găsește în cele trei feluri de a cerceta existența, că lumea este legitimă (Gesetzmäßig) dar că legile derivă din noi înșine, ele fac parte din firea noastră. Dacă vrei să descoperi aceste legi atunci nu trebuie să cauți în lume ci în noi înșine. Legile naturii provin (stammen) din formele (Formen) apriorice ale puterii noastre de a pricepe, percepe. Puterea noastră de a trata derivă din principiul dorinței oamenilor de a cunoaște (Begehrungsvermögen) și în fine posibilitatea de a considera toate după cauză derivă din principiul reflectării puterii de a judeca (Urteilskraft).

Puterea de a judeca, (Urteilskraft), (capacitatea de a judeca, a gândi)

- 1.- Numai puterea de judecată ne dă posibilitatea (befähigt uns) să ne mișcăm într-o lume unitară. Această capacitate umană este absolut necesară.
- 2.- Puterea de judecată formează legătura dintre judecata teoretică și cea practică, dintre bogățiile naturii și noțiunea de libertate. Pe deoparte ajută priceperea, perceperea (Verstand), prin aceea că facilitează cunoașterea naturii. Deasemenea

ajută și judecata practică, prin aceea că face diferență dintre judecata religioasă și cea laică.

3.- Rezultatul activității puterii de judecată este o extindere a preponderenței gândirii umane față de partea teoretică din om. Judecata teoretică ne duce numai la rezultate stricte, pe când judecata practică ne obligă să ne comportăm în așa fel ca și când se petrec toate cele din jur la un nivel înalt, punând cele petrecute sau cercetate într-o activitate practică.

4.- În puterea de judecată sunt înrădăcinate intuiția și genialitatea. Kant face diferență dintre talent și geniu.

5.- Puterea de judecată nivelează diferența dintre cele două lumi, natura și libertatea, dându-de o imagine de ființe rezonabile, sensibile.

6.- Dar rămâne totuși o graniță, deoarece puterea de judecată rezidă din noi, este subiectivă. Întrebări însă se pot pune nenumărate, la care se pot da și răspunsuri.

Cu aceste ultime considerente despre gândirea nouă care a apărut în lume în secolul 17, gândire care a dus omenirea pe un făgaș mult mai înalt decât a stat până la apariția acestor elementele ale reînnoirii, închei lucrarea de față, care bineînțeles cuprinde numai o infimă parte a multitudinilor de idei și teorii care s-au inspirat din această gândire. Societatea umană s-a închistat în perioada ultimă a imperiului roman, mai ales în cea în care s-a destrămat, în idei și concepții tenebroase care nu puteau decât să ducă la pieire a tot ce s-a făurit până atunci. Gândirea scolastică a fost una retrogradă, care a frânat orice tendință de progres. Iluminismul a apărut ca o necesitate de trecere spre o gândire eliberată de teorii nefaste, trecând prin faze care încetul cu încetul a ajuns la gândirea de astăzi, care din păcate cade din nou într-o fază de a percepe și pricepe lumea unilateral. În ultimele două secole s-a dezvoltat gândirea științifică umană în așa măsură încât a estompat aproape cu desăvârșire gândirea umanistă. Științele așa zise exacte, prin aceea că se bazează pe calcule matematice, au luat un avânt uriaș, în progresie geometrică, ajungând în

ziua de azi la un stadiu care nu mai poate fi oprit. Oamenii au ajuns și au dorința să intre în tainele existenței, dar numai a celei materiale, uitând că acest element din care suntem cu toții confecționați nu este unicul factor a tot ce se manifestă în jurul nostru. Astăzi se consideră aptitudinea omului de a gândi, a judeca și a crea ca ceva ce derivă din materie, ca un atribut al ei, dar nu se întreabă de unde venim, care este scopul și cauza existenței noastre pe pământ și finalmente unde mergem. Biologia caută să intre în tainele existenței vii, să schimbe structurile materiale ale organismelor, considerând numai factorul materie, însă niciunul din acești cercetători nu se întreabă de unde vine și cum se manifestă ceea ce numim viu, se cercetează creierul ființelor vii și mai ales cel al omului, se găsesc zone care dirijează diferite instincte din noi, pe care unele le-au găsit, dar niciunul nu-și dă seama că nu aici trebuie cercetat. Deocamdată se merge cu cercetările pe o cale greșită, ceea ce va duce la rezultate trunchiate și incomplete. Adevăratul adevăr se va găsi numai atunci când se va accepta că nu materia este cea care gândește, nu ea este cea care a creat viața pe pământ și nu ea este cea care va aduce omenirea spre un țel. În afară de materie mai există ceva, acel ceva care ne face să ne putem mișca, să trăim, să gândim, să avem acest dar de a simți, a judeca și a înțelege. Numai atunci când se va porni în cercetarea existenței pe două căi, material și imaterial se va ajunge la un rezultat final, dar niciodată nu se va atinge Creația, căci cine este limitat în timp și spațiu nu va putea crea cu adevărat, va putea schimba, modela, transforma ceea ce există deja, dar nu crea. Materie nu se poate crea, după cum nu se poate crea suflet, deoarece ele există și sunt rezultatul unor valori care depășesc cu foarte mult existența noastră foarte limitată. Numai dacă punem generații cap la cap, vom ajunge departe prin transmiterea cunoștințelor de la una la alta, dar oricâte generații am lega tot nu vom scăpa de timp și spațiu, deci de limită. Existența vie pe pământ este un rezultat de asociere dintre diferite valori, de la x la y. Apariția vieții pe pământ este rezultatul unei evoluții, cum bine

a observat marele savant Darwin, dar nimeni nu a priceput cum și în ce fel s-a purces această evoluție. Întrebarea este : cine a evoluat, materia ? și dacă a evoluat ea cine și ce i-a dat acest impuls ? Cărui fapt se datorește această evoluție ? La aceste întrebări se poate răspunde considerând că în afară de materie mai există și alte forme ale existenței, ori aceasta ar lua prea mult spațiu, lucrarea de față nefiind făcută pentru acest scop, ci a căuta a elucida ceea ce au vrut să spună cel mai mare filosof al tuturor timpurilor până în ziua de azi, Immanuel Kant.

Partea a doua

Omenirea a încercat din toate timpurile, încă de când mintea oamenilor a început să-și dea seama de existența ei proprie, să penetreze în misterele existenței, acest fenomen care până în zilele noastre nu a putu fi decât foarte puțin străpuns, să descopere ceea ce nu poate sesiza cu propriile ei simțuri, cu ajutorul acelei minuni ale creației, gândirea, apanaj al unor ființe superioare care se numesc oameni. Vom căuta să elucidăm într-o oarecare măsură această problemă a existenței, nu în contextul ei strâmt, al existenței noastre pe acest pământ, care este numai un aspect al ei, ci din punctul de vedere absolut. Ce înseamnă asta vom vedea în cele ce urmează.

Încă din cele mai vechi timpuri li s-au atribuit unor fenomene, pe care omul nu le putea explica, puteri supranaturale, datorate unor zeități, ființe care rezidează peste oamenii de pe pământ. Și acum în zilele noastre se vorbește despre fenomene metafizice, cele care nu pot fi explicate prin logica gândirii și cunoștințele științei la stadiul ei actual, ca pe măsură ce fenomenele să poată fi explicate, să disprăă epitetul de fenomen metafizic. Acest fel de a privi realitatea și de a gândi, va

dăinui atâta timp cât va exista rasa umană, căci niciodată nu vom putea pătrunde în cele mai mici amănunte ale existenței, indiferent din ce punct de vedere este ea considerată. Dar să încercăm să elucidăm cu ajutorul simțurilor ce ne stau la dispoziție și cu gândirea logică pe care natura ne-a dat-o, cum apare existența și cum se manifestă ea, în timpul drumului pe care îl parcurge.

Fenomenul de existență, așa cum ni se prezintă în fiecare zi, ne duce la concluzii și adevăruri ce nu pot fi contestate, atâta timp cât putem palpa, vedea, sau auzi ceeace se derulează în jurul nostru. Fiecare din noi este dotat cu cele cinci simțuri, cu ajutorul cărora putem lua contact cu mediul încojurător, ceeace ne permite să ne dăm seama de anturajul în care trăim, să ne adaptăm mediului în care se desfășoară existența noastră fizică, materială, sau spirituală. Dar pe măsură ce vrem să știm mai mult, să cunoaștem, să penetrăm în esența lucrurilor, realitatea care ne înconjoară ni se arată într-o lumină diferită de cum suntem obișnuiți să vedem lumea din jurul spațiului în care trăim. Cine putea să-și dea seama, încă până la sfârșitul secolului 19, că lumina se mișcă în spațiu cu o viteză mult superioară față de cele cu care suntem obișnuiți ? Cine ar fi crezut că în materie rezidă forțe și puteri ce ar putea produce fenomene de anverguri cosmice ? În ziua de astăzi cunoaștem o parte din aceste fenomene care se manifestă pe pământul nostru, se poate chiar extrage energia conținută din materie, care este nocivă pentru tot ce conține celule vii, oameni, animale, plante. În acelaș timp trebuie să recunoaștem, cu toată știința actuală, că nu cunoaștem cauzele acumulării acestor energii, de unde provin și odată acumulate de ce se mențin neutre. Putem calcula desfășurarea fenomenelor care acționează în jurul nostru, știm cum se vor comporta în condiții date și care sunt rezultatele, dar nu se cunoaște proveniența lor, de unde vin și cauza apariției lor, căci din nimica nu poate naște ceva. Gravitația, efectul mișcării de rotație sau al inerției, sunt fenomene legate de mișcarea tridimensională a planetei noastre. Dar atâta timp cât nu cunoaștem sursa energiei conținute de

materie, nu vom putea ajunge mai departe pentru a descoperi adevărul existenței. Omul a ajuns pe lună, combină în toate felurile materia, producând fel de fel de produse chimice pe care natura nu le-a produs, se studiază razele, considerându-le ca fenomene despărțite de materie, cu toate că sunt un produs al ei, precum materia este un produs al lor. Chintesența tuturor cunoștințelor acumulate de omenire până în ziua de azi constituie un pas mare în direcția cunoașterii adevărului surselor existenței. S-a ajuns în spațiului cosmic din jurul planetei noastre și chiar din cadrul sistemului solar, s-au trimis sateliți în jurul pământului, care se pot menține pe orbită datorită efectului centrifugal neutralizat de către forța centripedă, care este gravitația planetei noastre, însă nimeni nu știe ce este această gravitație, care este cauza care i-a dat naștere și de ce acționează diferit pe diverse corpuri cerești.

Dar cea mai mare cucerire este crearea calculatoarelor care pot acumula cunoștințe imense cu ajutorul cărora putem să înțelegem fenomene, să le dirijăm și chiar să le producem, extrăgându-le naturii. Însă toate aceste cuceriri ale cunoașterii fenomenelor nu ne ajută să pricepem sursele acestor fenomene, cauza care le produce, nu pentru că acumularea de date nu permite aceasta, ci fiindcă atâta timp cât nu vom pătrunde mai adânc în cunoașterea componenței materiei, nu vom avansa pe treapte din ce în ce mai înalte, la care au ajuns fără doar și poate alte civilizații din cadrul universului înfinit, deoarece ele există. Cine neagă aceasta, se neagă pe el însuși. Odată într-un viitor nu prea îndepărtat se vor considera navele așa zise cosmice din zilele noastre ca niște obiecte antice și dedemult, aceasta însă numai atunci când omenirea va descoperi mijloacele de a se detașa de forța de atracție a pământului altfel decât prin propulsare, care este o forță brută, antiforță. Dar pentru asta trebuie știut de unde vine materia, cum s-a format și care este structura ei, atunci când se va înlătura ideea greșită că ea este formată din particule care gravitează în jurul unui nucleu.

Pentru a putea explica fenomenele de existență, creația ei, trebuie mers acolo unde nu există nimica în ceea ce privește materia, acolo unde se găsește domeniul înfinit al spațiului galactic și intergalactic. Nimeni nu poate contesta că acesta nu există, așa cum nimeni nu poate contesta că acolo nu există nimica. Noțiunea de nimica nu poate fi întrebuițată când este vorba de existența în înțelesul ei absolut și vom vedea ce înseamnă asta.

Spațiul intergalactic nu este vid, el este format de mișcare în stadiu primar, lent, cărămizile existenței și cum el nu are limite, îl putem considera ca fix, dar numai în raport cu înfinitul, căci altfel am recunoaște existența unei materii absolute, ceea ce este absurd. Timpul este un factor care nu poate fi luat în considerație decât în raport cu ceva ce există sub o anumită formă, materie, mișcare, căci materie statică nu există. Deasemenea nu poate fi considerat când este pus în legătură cu spațiul ca un tot, sub înțelesul său absolut, unul care nu are limite și nici mișcare. El devine un factor numai atunci când o existență își începe ciclul ei de a fi, care are un început și un sfârșit, fiind supus mișcării în raport cu valorile sale, care este invers proporțională cu timpul. Mișcarea la rândul ei are valori în raport cu spațiul în care agisează, ea nu poate fi nici infinită și nici instantanee, lipsită de timp, fiindcă și ea este legată de spațiu, cu care este direct proporțională și de timp cu care este invers proporțională. Dar să mergem mai departe pentru a încerca să stabilim cum ar putea să se deruleze formarea existenței, în cazul nostru considerată ca materie, acolo unde valorile sunt aproape zero, dar nu zero. La un moment dat așa zisele particule libere din spațiul intergalactic se acumulează, formând unități cu valori egale, datorită mișcării apărute, care se stabilizează în ceea ce numim materie. Mișcarea liberă se neutralizează, însă nu-și pierde valoarea inițială. Aceasta constatare este poate contrară legilor fizice așa cum le cunosc oamenii de știință, care vor argumenta că o mișcare neutră nu poate exista, dar în cele ce urmează vom demonstra ce înseamnă asta.

Deci, în ce stare se găsesc aceste particule intergalactice ? ele se află în raport cu infinitul în repaus aproape absolut, dar nu absolut, ceea ce le conferă un volum aproape maximal, ceea ce este demonstrat în formula :

$$L' = L \cdot \sqrt{1 - V^2 / C^2}$$

în care $V = C$ și $L = 0$. Dacă volumul unei forme de existență, care a luat ființă în spațiul intergalactic, se diminuează proportional cu creșterea valorii mișcării, atunci $V = 0$, cu toate că aparent $L' = L$, deoarece totul este raportat în acest caz la inexistența mișcării în regiunea spațiului intergalactic unde se produce fenomenele de apariție al materiei. Aceste constatări ne duc la rezultate foarte importante, fiind baza teoriei existenței care urmează.

Dar înainte de asta să cităm pe Mihail Eminescu, poetul gândirii pure, cel ce a înțeles mai mult ca oricine rostul existenței noastre pe această planetă Terra și a sezizat universul, infinitul pe care l-a simțit, fiindcă s-a considerat ca parte integrantă cu el :

La steaua

La steaua care-a răsărit

E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-a trebuit
Luminii să ne-ajungă

Poate demult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie,
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem și nu e

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă

Nașterea (formarea) existenței materiale

Existența, înțeleasă ca noțiunea de „ **a fi** „, este un cuvânt care poate avea multiple sensuri în toate domeniile, în ceea ce privește rezultatul la care dorim să ajungem. Acest fenomen foarte complex se manifestă peste tot în jurul nostru, indiferent în ce etapă se găsește la un moment dat. În cadrul sferei în care trăim, se concretizează în primul rând prin perceperea existenței noastre însăși și în al doilea rând, ce este mai important, prin perceperea directă sau indirectă a tot ce ne înconjoară și atunci putem spune :

Tot ce ne înconjoară, ceea ce simțăm cu simțurile noastre, vedem, auzim și percepem direct sau indirect, există.

Dar aceasta nu este totul, mai este o formă superioară a percepției, mai importantă ca toate celelalte, facultatea gândirii umane de a înțelege rațiunea existenței lucrurilor ce ne înconjoară, chiar a celor care nu cad direct sub simțurile noastre, prin facultatea omului de a judeca, de a deduce prin cercetarea fenomenelor directe sau indirecte, de a penetra în intimitatea lucrurilor, sau de a le înțelege chiar fără a fi făcute cercetări preliminare. Deci tot ce ne înconjoară ne poate influența în trei feluri. În primul rând putem simți realitatea, putem s-o vedem cu ochii care transformă undele luminoase în percepție, dându-ne seama de existența lor imediat după ce sunt percepute, ca o deducție logică. Cum omul este un produs a unor elemente perfecționate care fac parte din fenomenul de existență, acumulate una față de cealaltă, se poate deduce că în ființa noastră sunt asociate trei elemente legate între ele într-un echilibru armonios, care se condiționează, se interpenetrează, formând un tot organizat. Materia este baza existenței noastre fizice, dar ea este în același timp rezultatul mișcării, fără de care nu poate exista, mișcare care la rândul ei este rezultatul undelor. Cum în noi rezidă trei elemente ale existenței, putem să le numim :

- **primul element al existenței, materia**
- **Al doilea element al existenței, undele generatoare ale mișcării, care dau naștere materiei.**
- **Forma superioară a existenței, viața, percepția, gândirea și creația, ceea ce Aristoteles a numit „ quinta essentia „**

Să încercăm să analizăm acești trei factori, cari acumulați produc acest fenomen unic, existența, sub toate formele ei în concordanță cu valorile de timp și spațiu în care se manifestă. Materia și undele energie sunt cele mai numeroase în univers, găsindu-se peste tot. Materia este o consecință a undelor energie capabile de a o produce prin asociere, devenind din libere, acumulate, neutralizate. Forma superioară a existenței nu provine nici din materie și nici din unde energie, este una aparte, lipsită de timp și spațiu în starea ea neasociată, capabilă să se combine cu o materie evoluată și agisează acolo unde a luat naștere o unitate cosmică stabilă în cursul ciclului său de existență, când elementele primare, găsindu-se după lungi perioade de evoluare la un nivel propice de a se combina cu ea, dând naștere la un produs care asociat cu a treia formă de existență, se poate reproduce prin ea însăși, dela treapta cea mai joasă a existenței vii, celula, până la cea mai ridicată, conștientă de existența sa proprie, care actualmente pe planeta noastră este omul, așa cum știm că suntem. Putem deci spune pe drept cuvânt că nu materia singură este cea care evoluiază dând naștere la creaturi din ce în ce mai înalte, ci ea devine la un moment dat propice, datorită unei evoluții continue, unor asocieri cu a treia formă a existenței. Bineînțeles că materia se

poate combina cu a treia formă a existenței în infinite feluri, dar nu ea este cea care se poate procrea prin forța ei materială. Materia nu gândește și nu este conștientă de existența ei proprie și nici nu se poate procrea, materie nu poate produce materie prin ea însăși. Forța vieții este dirijată conștient de această a treia formă a existenței care o condiționează. Pentru asta este nevoie de încă ceva și acest ceva este tocmai această a treia formă a existenței, o stare lipsită de timp și spațiu, care asociindu-se cu materia capabilă a o prelua, dă naștere la întreaga gamă a existențelor vii ale planetei noastre și în întregul univers înfinit. Această a treia formă a existenței este și ea ca materia, împărțită pe o infinitate de planuri cu valori diferite, de la cea mai primară până la cea care își dă seama de existența ei proprie și până la creația însăși, natura pe care oamenii o numesc divinitate. Aici s-ar părea că teoria se mărginește cu metafizica, știința care se ocupă cu fenomene materiale care se manifestă în afara legilor cunoscute de om și cu metapsihica, care se ocupă cu fenomene imateriale care se produc neputând fi explicate logic. Da, poate, dar ce înțelegem când clasăm o știință dându-i înainte prefixul de meta, care are înțelesul de după, ceea ce se află dincolo de cunoștințele noastre, adică ceea ce nu înțelegem fiindcă nu știm de unde provine și cum au luat naștere, ceea ce este luat în considerație. Ori, când este vorba de existența pe care dorm s-o cercetăm, nu se poate plasa noțiunea de „ dincolo „, în fața noțiunii de „ **a fi** „, ceea ce ar însemna a accepta noțiunea de „ **nimica** „, ori nimica înseamnă inexistență. Aici trebuie făcută o diferență dintre cele două înțelesuri ale noțiunii „ **EXISTENȚA** „, una relativă, comparativă, care prin intervenția unor fenomene își poate schimba radical înțelesul, forma și componența și una absolută, nepunând fi comparată și nici influențată de vreun fenomen, aceasta deoarece aici este vorba de existența însăși care cuprinde verbul „ **a fi** „, care la rândul său nu poate avea alt înțeles decât strict acel pe care îl are, indicând

ceva ce este. Ori înțelesul unei existențe relative nu poate avea sensul de a fi absolută, ci tot una relativă. Consider în expunere existența ca o noțiune de stare și nu ca una de loc. Am tăiat un pom din care am făcut lemne pe care le-am ars iarna. Pomul a existat, iar după ce l-am ars nu a mai existat, sau a fost ca apoi să nu mai fie. Acesta este un exemplu al unei noțiuni a existenței relative. Dar când începi să cercetezi de unde vine lemnul din care este făcut pomul și merg mai departe să aflu cum s-a născut materia din care este format pomul și merg până la origini, atunci intru în domeniul noțiunii de existență absolută. Nu pot nega că el este făcut din materie și nici nu pot nega că materia provine de undeva și că s-a format odată, la un timp memoriabil, pe undeva în univers ca să devina prin lungi perioade de transformări și combinări acest pom. Existența relativă este comparabilă cu o altă, dar cea absolută nu este comparabilă cu nici una alta. Sunt două noțiuni diametral opuse care au același nume.

Evoluția vieții pe toate treptele pe planeta noastră este foarte strâns legată de evoluția materiei, care la rândul ei este legată de procesul de stabilizare a ei în cadrul valorilor de mișcare în care s-a aflat în timpul formării ei. Cauzalitatea evoluției vieții pe planeta Terra, de la amöbă până la om este un efect al evoluției materiei care la rândul ei este supusă valorilor de mișcare în care s-a aflat planeta în decursul formării ei și în mișcarea ei la un moment dat. Prin diversele fenomene prin care a trecut pământul s-au format o mulțime de forme materiale, prin combinarea elementelor care la un moment dat devenind capabile de a se combina cu a treia formă a existenței au început să urce pe treapta existenței vii treptat, fur et à mesure. Aceasta însă nu înseamnă că s-a format din nimica ceva. Materia componentă inițială a planetei noastre a rămas aceeași de la stabilizare până azi, numai compoziția ei în decursul miliardelor de ani s-a transformat. Acelaș lucru se poate spune și despre a

treia formă a existenței. Ea a existat de totdeauna pe toate planurile pe care se află și acum, dar și ea s-a asociat cu materia treptat, *fur et à mesure*, în funcție de evoluția materiei compuse. Nu elementele simple din tabelele periodice au evoluat ci felul în care s-au asociat, așa și a treia formă, care nu a evoluat în funcție de cea a materiei, ci ea s-a asociat cu acea materie care la un moment dat s-a arătat capabilă s-o primească la nivelul dat. Cum am mai spus, materia singură nu se poate reproduce, nu poate să crească, nu poate simți, nu poate crea, ea nu știe că există, ea se poate numai transforma, datorită unor valori de mișcare într-un anumit timp și spațiu. Ea este legată de timp și spațiu, are un început și un sfârșit, pe când a treia formă a existenței nu este supusă timpului și ca o consecință nici spațiului, este supusă unei mișcări aparte, cu mult mai mare decât cele ale materiei sau ale undelor energie, care după câte știm pot atinge viteze egale cu cele ale luminii și poate și mai mari. Dar aceasta nu înseamnă că ea poate fi instantanee, deoarece înțelesul de instantaneu nu poate fi aplicat când este vorba de universul în totalitatea lui. Acceptând aceasta l-am reduce la un punct, nemaiavând în înțelesul lui nici timp și nici spațiu. A treia formă a existenței poate fi considerată ca aproape instantanee, ceea ce este foarte departe de absolut. Poate că această teorie este hazardată, dar alta nu există, nici cea a lui Darwin și a altor oameni de știință care au fundat teoria evoluției, cercetând pe baza celor văzute și constatate, vizând numai materia din care ființele sunt constituite. Nu ființa, considerată ca atare evoluiază, ci materia din care este constituită, ceea ce permite la un moment dat asocierea cu a treia formă a existenței. Dar s-a întrebat vreunul cum și de ce evoluiază viața pe pământ ?, mai ales de ce ?, nu, niciunul. Oamenii cred că dacă văd un schelet care se aseamănă cu un altul aparent mai evoluat au descoperit piatra filozofală, putând închide lanțul evoluției, trăgând concluzii că toate cele cunoscute până la acest punct devin caduce, atunci când un altul

face alte descoperiri, considerându-le ale sale ca axiome, ori când este vorba de existență nu se poate considera nimica ca axiomă. De când omul s-a degradat considerându-se numai materie, nemai voind să accepte componența sa spirituală, pe care incontestabil o are, fără a voi să recunoască asta, studiază fenomenele existenței numai prin prisma materiei brute, făcând-o responsabilă a tot ceea ce există, chiar posibilitatea de a gândi, de a se reproduce. Cei care studiază felul cum funcționează creierul uman, au găsit anumite zone unde se află diferite elemente ale vieții, motorice și spirituale, atribuind materiei din care este constituit creierul, capacități pe care nu le poate avea. Nu materia din care este constituit creierul, gândește, judecă, percepe, înțelege anturajul sau poate crea, ci tocmai această a treia formă a existenței, numită de om suflet, care agisează prin materia din care este compus creierul, care evoluează în raport cu valori ce apar la un moment dat, dându-i posibilități de a se asocia cu viața, a treia formă a existenței, la nivele din ce în ce mai ridicate. La un moment dat va sta înțelegerea minții umane la un nivel atât de ridicat, încât va putea să aibă capacități de pricepere, a sesizării fenomenelor fundamentale ale existenței, din ce în ce mai mari, dar niciodată nu va atinge nivelul creației absolute, care nu se poate asocia cu materia, deoarece creația absolută este lipsită de timp și spațiu, ori materia este condiționată de aceste două elemente. Dealtfel știința a ajuns chiar acolo încât să poată influența valorile existente pe planeta noastră, clima, în mod inconștient și chiar să poată distruge în mari proporții, întrebuintând tocmai această energie acumulată în materie, **dar poate s-o refacă după ce a desagregat-o ?**

Ori, pe de altă parte, se poate concepe ca ceva ce a fost, să nu mai fie de nici un fel ? Gândirea nu este ceva ce aparține numai unui individ, ea este transmisibilă de la o generație la alta, se completează și se îmbogățește. Omul

gândește, cercetează și ajunge la concluzii, bune sau false, asta este altceva, dar dorește ca cele elaborate de el să fie date mai departe, la alte unități creatoare și așa mai departe, ca la un moment dat, după lungi perioade complicate ale gândirii, să se ajungă la un adevăr, care poate fi considerat ca axiomă, dacă este una, însă valabilă numai pentru spațiul în care trăim, cu valorile ei, deoarece s-ar putea ca în alte valori adevărul axiomă să nu mai fie valabil. Ori, ca să se poată ajunge cât mai departe, gândirea are nevoie de capacități din ce în ce mai mari, care în ultimă instanță i le oferă materia evoluată, deoarece nu a treia formă a existenței evoluiază, ea există pe o infinitate de trepte, ci evoluția materiei este legată de valorile care apar la un moment dat pe un corp ceresc stabilizat, făcând drum liber asociației materiei cu a treia formă a existenței, quod erat demonstrandum. În concluzie : materia este un element al existenței, supusă timpului și spațiului, cu un început și un sfârșit în funcție de valorile de mișcare care au luat parte la formarea ei și în care se găsește cât timp există. A treia formă a existenței nu este legată de timp și spațiu, putându-se manifesta, asociindu-se cu materia capabilă de a o prelua, peste tot acolo unde condițiile o permit. Ea se deosebește de materie prin aceea că există, neavând nici început și nici sfârșit, aflându-se pe nivele infinite, până la creația însăși, ceea ce noi oamenii numim Dumnezeu. Cine contestă existența Lui, nu se recunoaște nici pe el însuși ca fiind.

O cercetare trebuie să pătrundă până în adâncul unui fenomen, să meargă până la sursă, căci, dacă ne suim într-un tren, undeva la mijlocul rutei sale, vom ști ce se petrece în compartimentul în care stăm, numai de aici încolo, dar nu vom ști ce s-a petrecut până acuma, cu toate că putem să auzim de la alții ce a fost, informație ce poate fi eronată și atunci vom judeca evenimentele care s-au produs înainte să ne suim în tren, în mod eronat, ceea ce nu este acelaș

lucru cu văzut și perceptat la fața locului. Marea greutate în a afla regulile evoluției vieții pe pământ este aceea că noi înșine facem parte din ea, că și noi evoluăm, și creierul nostru evoluiază ajungând pe trepte din ce în ce mai înalte, dând posibilitatea formei a treia a existenței să se asocieze cu el. Noi azi gândim și știm, de exemplu, cu mult mai multe de ceea ce se știa acum o sută de ani, iar peste alte o sută de ani vom ști cu mult mai multe decât știm acum și așa mai departe, dar nu numai atât, avem din ce în ce mai multe posibilități să ne dăm seama de fenomenele ce care în trecut nici măcar nu le-am sesizat și așa va merge din ce în ce mai departe, ca poate odată când vom fi constituiți mai mult din a treia formă a existenței decât din materie, să ne putem da seama cum funcționează aceasta și de ce. Când vorbim de Creator nu înseamnă că suntem mistici, că suntem religioși habotnici, că negăm capacitățile materiei. Nu, nimica din toate acestea. Nu există nici un om pe acest pământ care să nu creadă în ceva, oricât de ateu ar fi. Nu materia din care este format creierul gândește, iubește, urăște, cercetează și agisează cum să ajungă unitatea respectivă mai bine prin viață, nu ea poate abstractiza și poate înțelege o mulțime de cauze ale fenomenelor care se manifestă în cadrul spațiului în care trăiește, sau chiar cum ar fi dacă fenomenul ar avea altă cale și efect decât cel pe care îl are momentan. Creierul nu este altceva decât o materie capabilă să se asocieze cu a treia formă a existenței, pe planul pe care se află ea la un moment dat, după cum și cele ale ființelor mai inferioare, plantele și chiar cele mai simple ființe celulare, categorii care însă nu au capacitățile ființelor superioare care se numesc oameni. Ca dovadă că materia minții umane, în mare măsură încă nu este coaptă în a pricepe acest proces al existenței, este faptul că marea masă a omenirii nu-și dă seama că prin felul cum se comportă față de natură și de el însuși, distruge spațiul în care trăiește, ceea ce poate duce la catastrofe de ordin cosmic. Dar, pe de altă parte, există și

minți mai luminate, cum bine se spune în limbajul popular, mai evolute, pricepând și înțelegând că trebuie stopată negliobia celor ce nu pot, sau nu vor să priceapă aceasta. Aici nu este vorba de oameni mai avansați și alții mai inferiori, de rasism. Un om cult, deștept, cu pregătire și multe cunoștințe poate foarte bine să nu priceapă la justa ei valoare cece se petrece în jurul său, după cum un om al naturii, fără pregătire școlară, de culoare albă sau neagră, care nu știe să citească sau să scrie, poate avea foarte bine înțelegerea anturajului. Una nu are nimica deaface cu alta. Însă dacă cineva cu bunăștiință distruge mediul în care trăiește, atunci avem deaface cu o existență raufăcătoare, căci, orice s-ar zice există și asemenea valori negative, care însă pot fi neutralizate, nu prin distrugerea lor fizică, ci prin logica celor care gândesc just. Dealtfel nu asta este tema lucrării de față, dar vorbindu-se despre cea de a treia formă a existenței, din care facem parte, trebuie menționate și aceste realități ale existenței noastre.

Geniala afirmație a marelui chimist francez Lavoisier care a spus încă în secolul 18 „ **nimica nu se piarde, nimica nu se câștigă, totul se transformă** „, poate fi aplicată în toate domeniile și chiar atunci când este vorba de existența absolută, cea pe care noi oamenii o desemnăm prin verbul „ **a fi** „, ceva ce este incontestabil. A muri nu înseamnă o dispariție, o ștergere de pe firmamentul existenței, o întoarcere la întunec, la nimica, la neant, noțiuni ce în cazul de față nu au nici conținut și nici valoare. Sunt noțiuni ce pot avea în sfera lor înțelesuri cu valori absolute, ce nu pot fi comparate cu altele și nici între ele. Dacă arăt cuiva mâna deschisă și spun : nu am nimica, aceasta este ceva logic și de înțeles, atâta timp cât afirmația corespunde realității, în primul rând, deoarece pot vedea că respectivul nu are nimica în mână, sau dacă nu se uită o poate ști prin pipăit, prin miros sau auz și chiar prin deducție datorită felului cum s-a exprimat cel ce a pus problema. Dar dacă spun că în

marele spațiu înfinit al cosmosului, acolo unde nu sunt planete nu este nimica, atunci această afirmație este falsă, deoarece simțurile noastre nu pot fi aplicate aici, neavând posibilitatea de a controla prin ele, și atunci intră în funcțiune ceea ce natură ne-a dotat, gândirea, posibilitatea de a compara, de a deduce logic, de a căuta să aflăm cam ce s-ar putea găsi acolo, luând ca bază cele cunoscute în sfera noastră de existență. Deci sunt noțiuni abstracte care pot avea două feluri de înțelesuri, unul pe care îl putem defini cu simțurile noastre și unul care poate fi definit într-un fel mult mai subtil, prin gândirea logică, care bineînțeles că ne poate duce și la concluzii ireale, asta însă atunci când pornim de la o premiză falsă sau când în înlănțuirea silogismului se strecoară o afirmație care este contradictorie cu una din premize. A afirma că după moarte se stinge tot ce a fost acumulat în decursul unei vieți, ceea ce constituie în gândul fiecăruia baza existenței, cum este frica de moarte, procrearea, înțelegerea comportamentului cu care suntem dotați, înseamnă că ne negăm propria noastră existență. Un gând, o judecată, o acțiune logică este un fapt real, chiar dacă nu este palpabil, ceva ce nu poate să dispară fără urme, să devină nimica. Gândirea logică și chiar cea illogică, căci și ea există, este un apanaj al celei de a treia forme de existență, asociată cu materia capabilă de a o prelua. Deci și materia poate evolua prin multitudinea de combinații dintre elementele simple existente pe planeta noastră, care sunt stabile. ^ai atunci putem chiar afirma că această a treia formă a existenței poate într-un plan foarte înalt să determine materia de a se transforma în combinații capabile de a o preia, pe diverse nivele, ființe celulare, plante, animale, și noi pe o scară mai înaltă, dar nu cea mai înaltă, căci există o infinitate de trepte care pentru a fi atinse este nevoie de timp, care este factorul fenomenului, când și cum să se producă aceste fenomene ale existenței. Quod erat demonstrandum.

Pentru a cerceta aceste fenomene ale existenței trebuie să pornim fără părerii preconcepute, cum obișnuiesc mulți oameni luminați și chiar savanți, cari consideră că ceea ce au învățat de la ceea ce au gândit alții înaintea lor și au comunicat omenirii, este ceva de la sine înțeles, o axiomă. Progresul omenirii constă în marile descoperiri din toate domeniile, din multe idei revoluționare mici, scânteieri spontane, care de multe ori sunt contestate cu vehemență de cei ce cred că știința lor este sumusul cunoștințelor, fiind respinse și chiar până la distrugerea fizică a celor ce le-au elaborat, ca până la urmă, cercetate și experimentate să se dovedească juste. De fapt acest fel egoist de a gândi ale omului, are și părțile sale bune, prin aceea că descoperirile sunt cu mai multă asiduitate cercetate până a fi recunoscute ca juste. Dacă cineva și-ar fi permis să spună, nici mai mult ca acum trei sute de ani că pământul se învâртеște în jurul soarelui, era pasibil să fie ars pe rug. Sancta simplicitas. ³i dacă în ziua de azi știința nu progresează așa cum ar trebui, se datorește tot faptului că multe teorii sunt pur și simplu azvârlite la coșul de hârtii, sau luate în derâdere, cum se poate da axemplul credinței actuale a oamenilor de știință în ceea ce privește componența materiei. Odată într-un viitor nu prea îndepărtat va putea omul să se desprindă de forța de gravitației a pământului nu prin propulsare, această forță brută, ci prin forțe care să anihileze puterea de atracție a planetei Terra, și asta atunci când se va accepta că materia este o consecință a unor valori de mișcare, pe care le numim unde energie, forțe ce pot fi dirijate, nu sub forma eliberării lor prin provocarea de alte forțe brute, pe care omul încă nu le poate stăpâni, care sunt foarte nocive și distrugătoare de viață, ci prin modelarea lor cu ajutorul tot unor unde energie care să acționeze asupra componenței materiei, fără s-o distrugă explosiv și asta este posibil, dacă se va accepta că gravitatea corpurilor cerești nu este altceva decât efectul fenomenului valoare de mișcare, înțeleasă sub forma de

deplasare a coprurilor cerești în spațiu, ceea ce vom elucida în unul din capitolele următoare.

Încă de la sfârșitul secolului trecut a început omenirea să-și dea seama că materia nu este cea pe care și-au imaginat-o că este. Materie este din punct de vedere entropic reversibilă, adică revine la ceea ce a fost după trecerea unui timp de existență sub formă de energie asociată, prin aceea că odată timpul existenței trecut, datorită valorii de mișcare, care îi imprimă un timp și un spațiu, revine în starea de energie liberă, ca apoi să reînceapă o nouă fază a existenței, dar ea este în starea ei materială, ca timp și spațiu, în ceea ce privește planul de existență pe care se găsește ireversibilă, însă numai atâta timp cât se află în limitele valorii care a format-o. Deci materia este reversibilă, considerată în cadrul existenței ei absolute, necomparabilă cu o altă existență și ireversibilă în cadrul existenței ei limitată, în cadrul volorilor de timp și spațiu în interiorul cărora își desfășoară mersul existenței. Reversibilitatea privește existența absolută ca un fenomen legat de valorile de mișcare care formează materia, care odată apărută devine ireversibilă, deci reversibilitatea materiei este infinită, lipsită de cele două elemente condiționale ale existenței concrete, pe când ireversibilitatea ei este legată de timp și spațiu.

Dar, încă din cele mai vechi timpuri, au fost luminați ca Heraclit, care au înțeles, în raport cu cunoștințele timpului, datorită stării evoluției materiei din acele timpuri, asociată cu cea de a treia formă a existenței la nivelul corespunzător la acea stare, că energia primară se manifestă într-o mulțime de forme, ca o consecință a contrastelor. El recunoaște existența acelei a treia forme a existenței pe care o pune înaintea celor materiale și ca existență materială denumește substanța de bază focul, foarte logic, deoarece prin asocierea undelor în materie se produce căldură, care nu poate exista decât

într-un mediu material. El este acela care denumeste tot ce există în jurul nostru ca : foc, apă, aer și pământ. Empedocles la 500 de ani înainte de Hristos, este acela care a recunoscut evoluția vieții pe pământul nostru. Mai întâi au fost ființele inferioare care prin evoluție au ajuns până la oameni, acele ființe gânditoare. Mulți filosofi eleni au recunoscut încă acum peste două mii de ani, mișcarea ca generatoare de energie, a spațiului și fixitatea formelor de existență, ceea ce numim astăzi elementele simple. Astfel Parmenides din Elea, filosoful ontologiei, a învățaturii despre „ **a fi** „ , a arătat că mișcarea, schimbările, geneza și scurgerea sub formă de timp, nu pot avea sens dacă nu se acceptă inexistența. Democrit în schimb a fost de părere că din nimica nu poate lua naștere ceva, o existență, că spațiul, înțeles de el ca anturajul material în care a trăit, constă din foarte mici particule care nu pot fi sezizate de om și deci nu mai pot fi desfăcute în altele mai mici și le numește atomi, atom, din greaca atomos=ceea ce nu mai poate fi tăiat, denumire care a rămas până în zilele noastre. Apoi arată că atomii se mișcă de totdeauna după legile greutateii, înțeles sub formă de atracție, într-un spațiu fără margini. ^{ai} Oamenii sunt construiți din acești atomi, iar sufletul este tot o formă a atomilor care după moarte se desfac în atomi sufletești. Acest fel de a pune problema existenței acum peste două mii de ani, dovedește că omenirea a reușit printr-o gândire logică și adâncă să intre în esența lucrurilor, numai că fiecare la timpul său, s-a exprimat în concordanță cu gradul de evoluție al materiei din care a fost format corpul său material atunci, la stadiul existent al evoluției materiei aceluși timp, asociat cu cea de a treia formă a existenței, la unii, la un nivel superior, oameni ce au fost în timpul în care au trăit înaintea celor ce aveau un stadiu limitat de percepere a existenței, ceea ce de altfel nu este o manifestare greșită a existenței conștiente, ci una voită pentru a determina pe oameni, ca prin aceste previziuni să construiască adevărul, să înțeleagă

anturajul în care trăiește, să pregătească viitorul. Oameni de aceștia au existat tot timpul și există și acum. ⁴i se pot da multe exemple în această privință, cum ar fi Leonardo Da Vinci, sau în epoca noastră Einstein. Dar mintea umană nu gândește repede, este conservativă, fiind de foarte multe ori refractară la tot ce este nou și nu-i este cunoscut, ceea ce este cauza încetinelii cu care avansează știința chiar în zilele noastre. În secolul trecut și la începutul celui de al douăzecelea au răsărit spontan o serie de minți luminate, care cu ajutorul gândirii, ținând cont de ceea ce cunoștea deja, au reînceput să schimbe păreri multor așa ziși materialști, cari vedeau toate numai în materie, considerând-o ca aceea care gândește, judecă, care se află în creierul uman, unde prin procese chimice iau naștere cele gândite, ce ineptie, sancta simplicitas. Ca apoi să se accepte că materia de fapt nu este altceva decât energie și deoarece energia cere mișcare, ea constă din diferite valori care o transpune pe o sumedenie de planuri, care se manifestă fixe atâta timp cât se află sub această formă, și că în om rezidă și altceva decât numai materie, acel ceva ce ne face să ne dăm seama de propria noastră existență, cu toate fenomenele vieții ce decurg din aceasta. Iar, în ceea ce privește materia este astăzi la modă teoria quantelor, de la quantum, mic, datorită căreia un foton prin absorpția sa de către un sistem macrofizical cum ar fi o molecula, produce un fenomen elementar, adică unul care formează ceva nou, un element. ⁴i așa se pot cita multe păreri, a multor oameni de știință care au dus prin gândirea lor omenirea pe culmea pe care se află acum. Dar, această culme este una de pricepere materială, bine și așa, însă dece să nu legăm toate formele de existență una de alta, să formăm un lanț cu ajutorul căruia să putem trece de la cunoașterea unui fenomen la altul, adică să nu cercetăm existența pe felii, între care nu există nici o legătură ? Complicatele formule matematice care dovedesc cele expuse de acești giganti ai omenirii sunt foarte

necesare și de mare valoare, dar le lipsește ceva și acest ceva este omul, simțurile sale, posibilitatea sa de a pătrunde mai adânc în existența sa proprie, ceea ce numim în limbajul comun suflet, cea de a treia formă a existenței menționată. Să însuflețim știința, căci cifrele sunt reci, rigide, așa cum este materia, cea din care suntem și noi construiți, precum gândirea este caldă, maleabilă până la extrem și cu o înfinitate de posibilități. Căci omul dorește să știe, să cerceteze mediul înconjurător în care trăiește, să-l transforme spre binele lui, constructiv și nu distrugător. Dar, pentru a ajunge aici trebuie neapărat să știe ce fenomene îi sunt favorabile atât lui cât și mediului și care din fenomene sunt nocive, care pot duce până la distrugerea anturajului în care trăiește, al lui și al întregii planete. Dar el poate s-o facă fiindcă natura din el îi dă această posibilitate, dotându-l cu puterea de a deduce și a-și da seama ce este rău și ce nu. Dar să cautăm să ne gândim cum ar decurge fenomenele care creiază materia.

Primele două forme ale existenței nu pot fi cercetate separat, deoarece materia este o consecință a energiei, care este un atribut a undelor. Ea se găsește peste tot în univers, sub diferite forme, fiind baza și scheletul tuturor corpurilor cerești și chiar acolo unde acestea încă nu s-au format sub aspectul în care o cunoaștem.

Pentru a o cunoaște mai bine omul a depus eforturi susținute. În mod parțial a reușit chiar să pătrundă în structura ei chiar s-o transforme, creind în laboratoare diverse condiții de existență, în mic, ceea ce universul conține în mare pe scară infinită. Dar cu toate acestea nu se poate spune că omul este un creator în cel mai înalt sens, asta fiindcă este supus timpului și deci a unui spațiu limitat. El poate lua și percepe desfășurarea unor fenomene, numai așa cum se manifestă ele în jurul său, într-un spațiu stabilizat, ca rezultat a unui proces ce-și continuă drumul, în cadrul unui spațiu și timp care depășesc infinit de mult propria sa existență materială și capacitatea de pricepere. Materia este cunoscută numai în parte, fiindcă este cercetată în starea în care se găsește în jurul nostru, după ce a fost supusă unei multitudini de transformări sub influența unor valori de mișcare și energii foarte complexe, fără a se cunoaște procesele care au luat parte la formarea ei și prin ce fenomene s-a acumulat sub formă de corpuri cerești, care sunt componentele galaxiei noastre, a căii lactee din care facem și noi parte, care la rândul ei este o mică părticică a unui univers fără margini. Sistemul nostru solar este o parte infimă a sistemului galactic în interiorul căruia își desfășoară activitatea. Planeta Terra face parte din sistemul solar ca un unicat, pe care s-au dezvoltat în decurs de miliarde de rotații în jurul soarelui, condiții prielnice de asocieri a celor trei forme de existență.

Existența materiei urmează o cale ciliară, are un început, ca rezultat al acumulării, o existență datorită unui timp și a unui spațiu și un sfârșit, toate ca rezultat al unor valori de mișcare, după care urmează o nouă existență, în raport cu alte valori. Sfârșitul unei existențe nu înseamnă că ea a dispărut în nimica, componentele ei continuă să existe sub forma undelor generatoare de energie eliberată, care vor crea altă materie. Toate manifestările unei existențe se petrec în limita unor valori precise pentru fiecare unitate în parte, mai bine zis pentru fiecare univers în parte, deoarece galaxia este unitatea în interiorul căreia fenomenele se produc ținând cont de un fenomen inițial, care la rândul său este rezultatul unor procese foarte complexe a unor alte fenomene și așa mai departe. Trebuie făcută o diferență între planurile de existență propriuzise, cele care aparțin undelor cu valorile lor și cele sub formă asociată, materia.

Materia se plasează pe o amplă gamă de forme, în raport cu componența ei atomică, elementele simple, care nu se pot desface decât prin dezagregare, fiind baza materială a planetei noastre și a tot ce există în univers sub această formă, care se pot combina, formând o infinitate de produse materiale (chimice) și organisme vii. Atomii sunt baza materiei, cărămizile a tot ce există în jurul nostru și în noi înșine. Ele sunt planurile de existență a primei forme de existență, de care ne vom ocupa în capitolul acesta, din punct de vedere a le plasa în câmpul existenței absolute. În ceea ce privește structura materiei ne vom ocupa în ultimul capitol al lucrării. Este o încercare hazardată, având în vedere cunoștințele pe care le are știința în faza actuală în materia asta, dar vom vedea că problema poate fi tratată și în alt fel. Prin înlănțuirea unei gândiri logice, vom ajunge la rezultate ce nu sunt contestabile.

Planurile de existență sunt rezultatul unui fenomen inițial de mari proporții galactice din cadrul unui univers, care trasează desfășurarea procesului formării materiei, într-o anumită regiune, atribuindu-i caracteristicile valorilor sale. Odată procesul încheiat, structura apărută se stabilizează, ceea ce îi conferă fixitatea. Prin fixitatea planurilor de materie trebuie înțeleasă imposibilitatea lor de a trece de pe un plan pe altul, decât atunci când valori superioare formării lor îi schimbă structura. În starea în care se află, au posibilitatea de a se combina între ele, formând produse care se vor plasa în cadrul unor valori medii tuturor celor combinate, fără ca fiecare în parte să-și piardă caracteristicile inițiale. Translarea unui plan pe un alt nivel se poate produce prin disocierea lui, dând liberă energia conținută, din care se va putea forma o altă unitate care va trece prin toate etapele, începând un nou ciclu de existență. Această posibilitate se poate produce numai la nivel cosmic. Ca dovadă se poate menționa, că s-a reușit cu ajutorul ciclotroanelor de mare capacitate, cu ajutorul câmpurilor magnetice, care accelerează materie la valori de mișcare foarte mari, aproape la cele din cadrul spațiului cosmic, să se producă în vid materie ce nu are asemănări cu niciuna existentă pe planeta noastră, dar pe o perioadă de o părticică dintr-o secundă. Aceasta tocmai datorită faptului că aceste produse nu se află în limitele valorilor inițiale ale materiei din care este formată planeta noastră. Dealtfel aceste produse cu o viață atât de scurtă, ar putea dăinui în alte regiuni cosmice unde mișcarea le aparține, cea care a format existența lor, artificial pe planeta noastră. Aceasta este deasemenea dovada că materia se poate forma datorită unor valori de mișcare a undelor capabile s-o formeze. Fiecare plan de existență are într-un sistem dat, cu valorile sale specifice care îi aparțin, ce i-au fost imprimate de către un fenomen, care transferat în sisteme diferite, cu valori diferite ar putea fi stabil, instabil sau nici n-ar putea exista.

Procesul de formare al planurilor de existență are loc atâta timp cât unitatea (corp ceresc) apărută se află încă în stadiul de formare, până la stabilizarea ei, preluând valorile tuturor planurilor apărute în componența sa, urmându-și calea imprimată, ciclul de existență, care la sfârșit va reveni în stadiul inițial al valorilor aproape zero. Toate elementele componente ale unei existențe ajunse la sfârșit, își vor relua deci valorile pe care le-au avut înainte de a se asocia, iar la apariția altor valori se vor naște alte corpuri cerești cu valorile apărute, care își vor urma calea unui nou ciclu, ceea ce putem numi ciclul ciclurilor eterne. Aceste procese au loc în timp pe care chiar vârsta planetei noastre și chiar al întregului sistem solar, apare ca o secundă.

Dar materia nu poate exista singură în univers, ea trebuie să fie asociată cu undele generatoare de energie, capabile de a o forma, care o condiționează și o mențin în starea apărută. Iar undele nu pot exista fără materie. Una este o consecință a celeilalte. Ele se creiază și se mențin reciproc. Fiecare plan de existență are valorile lui specifice care îi aparțin, care i-au fost imprimate de către un fenomen, o undă cu valoarea ei de mișcare raportat la sistem, în totalitatea sa. Fiecare undă energie, cu valoare sa de mișcare, dă naștere la o categorie de materie care va avea caracteristicile ei, ceea ce îi determină fixitatea. Materia nu se poate crea și desagrega prin ea însăși. Ea conține energiile care odată eliberate trebuie să se combine din nou, formând un alt raport de condiții existente într-un anumit loc din cadrul universului. Dar și undele generatoare de energie se plasează neasociate pe diverse planuri, fiecare cu valoarea sa, care este cauza bazei existenței. Valoare unică nu poate exista, numai diferențierea poate crea diversități de existențe. Undele energie se pot asocia între ele, interferează, dar numai în cadrul lor asociat, la nivelul nucleului, care capătă valorile tuturor nivelelor orbitale. Vom vedea că în

starea lor asociată ele au valori diferite pentru fiecare nivel orbital al atomului respectiv, care nu interferează, deoarece în caz contrar unitatea din care fac parte nu ar putea să se mențină sub formă de materie. Dar, pentru a ajunge la concluzii palpabile trebuie cercetată materia și undele energie separat una de alta, deoarece cele două feluri de existență au manifestări diferite, una sub formă de deplasare în spațiul cosmic cu caracter de unde și alta sub formă închisă, într-un spațiu stabilizat, în care devine indisolubilă. Deci să vedem care este diferența dintre aceste două forme ale existenței.

Prima diferență constă în aceea că materia nu poate exista fără unde energie, care prin fenomenul de acumulare o formează, iar undele energie capabile de a se transforma în materie pot agisa și indepent de materie, fără a fi dependente de ea.

În cadrul procesului de existență, undele energie se pot manifesta în două feluri, în primul rând ele sunt cauza însăși a creației existenței, datorită valorii lor de mișcare și în al doilea rând ele pot modifica structura materiei, fără a-și pierde propriile lor valori. La disociere ele revin la starea lor primară, sub formă de unde energie libere, care se pot manifesta pentru a crea noi existențe materiale. Dar disocierea nu înseamnă un regres, fiindcă existența absolută este eternă, este supusă la ciluri de „ **a fi** „, care fiecare are timpul și spațiul ei, în funcție de valorile generatoare. Se ajunge la un moment dat la un cerc pe care se mișcă materia și undele energie, întâlnindu-se din când în când la puncte diferite, datorită unor reguli precise pentru cercul dat. Un produs care este cauza altuia nu poate fi mai înalt ca acela care l-a format. Dacă am admite că materia este cea care crează totul, ajungem la un moment dat la concluzia că s-ar putea crea pe ea însăși, atunci când ia naștere o mare unitate de

existență în cadrul unui spațiu cosmic, adică din nimica, ori aceasta nu este posibil. Mai departe, aceasta ar însemna că ea ar putea crea ceva ce nu a mai existat înainte. În concluzie, se poate afirma că undele energie sunt acelea care pot produce materia, că ele se pot manifesta în afara ei și că în același timp materia se manifestă datorită existenței undelor. Una ca o consecință a celeilalte.

Trecând la a doua diferență dintre cele două forme ale existenței, care este cea mai importantă și care duce la concluzii care vor permite să stabilim adevărata structură a materiei, în mare parte cunoscută de știința actuală, însă fără să se fi ajuns până în sâmburele cunoșterii ei. Până în zilele noastre se vorbește, când este vorba de structura materiei, de un nucleu în jurul căruia gravitează n electroni, însă nimeni nu s-a întrebat până ce se află între nucleu și electroni și între electroni însăși, căci a se admite că așa este, trebuie acceptat că în spațiul dintre electroni și între electroni și nucleu se găsește ceva ce nu este, deci nimica, ori poate în nimica să se existe ceva ? Ultimele teorii acceptă totuși că materia este formată din unde energie cu valorile lor λ diferite pe diverse orbite, care le determină valorile de mișcare. Vom demonstra în a doua parte a lucrării că undele capabile de a produce asocieri de materie pot avea valori între x și x^2 .

Deci a doua diferență constă în aceea că materia conține mișcarea, în timp ce undele energie o generează.

Mișcarea generată de undele energie

Nimica nu este static în univers, absolut totul este în mișcare, de la forma cea mai înaltă, la cea mai joasă. Materia se deplasează în univers datorită activității undelor energie, care din cauza valorilor lor condensează sau difuzează anturajul, imprimându-i în acelaș timp o mișcare sub formă de deplasare. Această dublă manifestare a undelor generatoare de mișcare este baza a tot ce există, datorită cărora are fiecare unitate unei galaxie valoarea ei de mișcare, ceea ce îi conferă un timp și un spațiu, sub formă de volum și unul de deplasare sub formă de drum parcurs, caracteristici care aparțin numai unității respective, în concordanță cu valorile existente care le influențează. Toate aceste valori se interpătrund, interferează, ceea ce menține sistemul în echilibru, dar timpul și spațiul specific al unei unități se menține independent de valorile din afara ei. Este știut că asupra planetei noastre acționează nenumărate valori care nu o scot din deplasarea sa în jurul soarelui și nici nu-i schimbă valoarea rotației în jurul axei sale, aceasta fiind valabil socotind timpul existenței noastre.

Energia este mișcare și pentru a putea fi stabilizată sub formă de materie, trebuie să fie netralizată de o alta de aceeași valoare, să fie înmagazinată, ceea ce însă nu înseamnă că ele se anihilează, că valorile parțiale nu mai există, ele continuă să agizeze. Dacă tragem din două părți de o frânghie, forțele opuse lucrează, dar nu produc mișcare, însă dacă dispare legătura materială, mișcarea revine în funcție de valoarea existentă de ambele părți, diminuându-se în funcție de mediul material în care forța acționează, în cazul nostru mediul material al planetei noastre. Într-un spațiu în care materia este foarte diluată, în cel cosmic, mișcarea apărută prin dispariția unei legături materiale se menține atâta timp cât nu va fi anihilată de o altă energie mai

mare care o va absorbi. În univers se realizează neutralizarea valorilor de mișcare prin repartizarea lor în diferite sisteme, zone sau pe întreaga galaxie în mod egal, ceea ce menține sistemele în componența lor, precum și sistemele între ele în mișcarea lor, atâta sub formă de unde energie libere cât și cele asociate, închise sub formă de materie. Acolo unde se produce un dezechilibru vor avea loc disocieri, din cauza schimbărilor bruște sau lente și tot ansamblul, sau numai o parte din el, va reveni în starea sa primară, încheindu-se ciclul de existență, și un nou proces va continua, formându-se o nouă unitate cu valori diferite, încadrată în valorile înconjurătoare existente. Aceste fenomene se pot compara cu o balanță care are pe platourile ei greutatea egale, sensibilă la fiecare schimbare, oricât de mică ar fi ea.

Echilibrul universal este esența existenței și se realizează prin repartizarea uniformă a celor două forme de existență, cea liberă și cea conținută în materia din care este format un corp ceresc, sistem sau galaxie. Un dezechilibru se produce atunci când intervine o valoare capabilă de a produce fenomenul, ca urmare a eliminării de energii de către materia unei unități, ce se unesc cu cele libere, neasociate, măbind valorile mediului înconjurător în care s-a produs fenomenul, peste cele existente. Legea care dirijează ansamblul universal, care imprimă unităților din cadrul lui valori de mișcare precise, unul față de altul, putem s-o numim :

Legea valorilor egale și nu legea conservării energiei.

Energie în stare latentă nu poate exista, ci numai energie neutralizată, așa cum în univers nu poate exista starea de repaos. Chiar cea mai mică formă a existenței materiale, atomul, conține energiile undelor care l-au produs, dar care sunt stabilizate, fiind neutralizate datorită forțelor contrarii interioare,

acelea ale nucleului care acumulează toate energiile nivelelor orbitale, ceea ce vom explica în capitolul următor, ținând cont de teoria acumulării mișcării. Aceste energii conținute de materie, de atomi, cărămizile din care este construită, sunt active în interior și odată eliberate pot produce fenomene în concordanță cu valorile sale, destructive pentru celulele vii și constructive în ceea ce privește formarea altor existențe. Razele întrebuințate în scopuri medicale sunt și ele nocive, dar bine dozate pot duce la rezultate bune. În această privință trebuie menționat că cancerul nu este altceva decât o schimbare a structurilor atomilor a unui organ dintr-un organism viu, datorită influențelor din afară, ori razele întrebuințate pentru tratamentul lui ar trebui dozate în așa fel ca dezechilibrul apărut să fie repus în echilibrul inițial, pentru asta fiind necesar a se stabili quantumul și felul energiei schimbate, conținute de atomii organului cancerigen. Numai atunci când se va recunoaște aceasta, se va reuși să se vindece această boală care nu bazează pe microbi sau viruși, ci este una a timpurilor moderne, datorită radiațiilor multiplelor aparate electrice și electronice care ne înconjoară în permanență din toate părțile. Fiecare caz de cancer ar trebui cercetat de aproape, separat, să i se stabilească cu precizie componența atomică a tuturor elementelor componente și mai ales energiile conținute, comparativ. Important este și cercetarea mediului în care a trăit respectivul, ce a mâncat și în ce meserie a lucrat, precum și mulți alți factori, ca apoi să se aplice razele specifice care să readucă atomii la valorile lor inițiale. Dar aceasta nu este tema lucrării de față, cu toate că cunoașterea justă a materiei poate să ne ducă la longevități pe care omenirea nu le-a visat niciodată. Este bine să trăim secole ? Cred că nu.

Rezultă deci că materia nu se poate deplasa prin ea însăși, așa cum nu poate rămâne în repaos, deoarece o asemenea stare nu există în univers. Starea de repaos poate fi considerată numai aceea în care se găsește un obiect față de un

altul, în situații diferite. Dacă considerăm două obiecte care se află pe un corp în mișcare în univers, atunci ele se deplasează în acelaș timp cu corpul pe care se află, deci sunt în mișcare, dar între ele sunt în stare de repaos, fiindcă mișcarea lor se găsește în cadrul aceleiași valoare de mișcare. Dacă unul din obiecte capătă o altă valoare de mișcare față de cel al corpului pe care se găsește, atunci putem spune că acela care a rămas este în stare de repaos față de cel plecat, iar acesta în stare de mișcare față de cel rămas. Deci, starea de repaos este relativă, putând s-o acceptăm numai admițând situația în care se află un obiect față de un altul, la un moment dat, în situații diferite.

Ori, dacă materia nu se poate deplasa prin ea însăși, va trebui neapărat să fi asociată cu undele energie producătoare ale existenței, dar, nu numai asta, însăși existența ei este condiționată de valoarea mișcării care face parte din structura sa. S-ar putea spune că ea se mișcă în cadrul universului printr-un impuls inițial care îi meține mișcarea aparent, datorită fenomenului de inerție, nu al materiei ci cel al undelor, deci nu ce înțelegem prin „ a împinge „ . Odată unitatea pusă în mișcare, ea își va continua calea fără a întâlni rezistență, fiindcă se află într-un spațiu care nu este materie. Fenomenul de inerție, așa cum îl cunoaștem pe planeta noastră, presupune un impuls inițial asupra unui obiect care se găsește în stare de repaos față de forța care îl împinge. Obiectul impulsionat se pune în mișcare care ține atâta, până când forța este anihilată de o cotraforță, rezistența mediului înconjurător. În spațiul intergalactic nu se poate aplica teoria unei forțe exterioare care pune un obiect în mișcare, deoarece aici nu există starea de repaus. Undele conținând mișcarea nu au nevoie de impulsuri pentru a se mișca, sau, unde nu este timp nu poate exista repaus. Mișcarea universului în ansamblului lui este fără limite în ceea ce privește timpul și deci ca consecință nu are spațiu. Numai diferitele existențe care au fost produse de el au timp și spațiu, în funcție de

valorile inițiale, atâta timp cât își continuă drumul ciclic. Aceasta este logic și nu poate fi contestat. Aici este vorba despre relativitatea lucrurilor și noțiunea de repaus este relativă, legată de diferite situații în care se poate afla ceva în raport cu un altul. Ori mișcarea nu poate fi relativă, ea există, fiind lipsită de timp și spațiu, în concepție absolută. Quod erat demonstrandum.

Existența este deci rezultatul mișcării generate, ori ca să existe, are nevoie de timp și ca consecință spațiu. Ori ca timpul și spațiul să poată exista, este nevoie de o mișcare ciclică, deoarece fără aceasta noțiunile existenței nu ar avea sens, deci fenomenul existenței începe acolo unde ia ființă un ciclu. Infinitul este un ciclu deschis, fiind lipsit de mișcare și ca consecință de timp și spațiu, el este fix, dar numai în ceea ce privește mișcarea generată, deoarece el cuprinde totuși o formă de mișcare, independentă de timp și spațiu. Este foarte dificil de a preciza unde și când se închide un ciclu. Se poate totuși afirma că un ciclu se închide acolo unde a apărut o galaxie sau un sistem din cadrul ei. Putem considera galaxia ca unitatea universului, care depinde de altele și așa mai departe. Nu cerceta aceste legi, că ești nebun de le-nțelegi. Infinitul nu are margini și ca consecință timp și spațiu, cu toate că există.

În timpul formării unei unități de existență, la începutul ciclului său, se înlănțuiesc fenomenele, se produc asociații și în același timp disociații în permanență, pe diverse scări, atâta timp cât unitatea se găsește în starea ei de formare, datorită unui fenomen inițial care a provocat dezlănțuirea proceselor, care încetul cu încetul se stabilizează, până când materia apărută se va găsi într-o valoare de mișcare care îi este favorabilă. Galaxia ca unitate de existență a universului nu este altceva decât o asociație de unde de energie de mari proporții, care cuprinde toate fenomenele necesare pentru a o menține ca atare. Dar baza reală a existenței este materia cu componența ei ca atomi, cărămizile a tot ce există și chiar galaxia. Deci până acum am văzut că :

- 1. materia este o consecință a mișcării, care este un atribut al undelor generatoare de energie, care îi imprimă în acelaș timp drumul ei, sub formă de deplasare, prin spațiu,*
- 2. undele se deplasează prin ele însăși, mișcare care le aparține ca un atribut,*
- 3. fiecare plan de existență are valorile lui specifice, fără a avea posibilitatea, în stare stabilizată, de a trece pe un altul. Aceasta se poate realiza numai când valorile interioare se schimbă, ceea ce duce la disociere,*
- 4. materia nu poate deveni undă generatoare de energie, ca materie considerată, deoarece ea o conține, iar undele de energie pot deveni materie, deoarece ele condiționează existența, deci materia.*
- 5. Valoarea de mișcare sub formă de deplasare, este un atribut al undelor și generatoarea materiei care se acumulează în jurul unei forțe centrale, dând naștere la corpurile cerești, care își urmeaza ciclurile de existență în raport cu valorile care le-au format.*

Dar, valoarea de mișcare condiționează timpul și spațiul, fiind invers proporționale cu acesta. Să aprofundăm această constatare cunoscută și cercetată de secole de către omenire, cu rezultate diferite, ce este adevărat, dar s-o facem totuși având în vedere cele constatate mai sus.

Constatări în ceea ce privește timpul

Produsul asociat, materia, cu o valoare de mișcare joasă va avea implicit o valoare de timp ridicată și acela cu o valoare de mișcare ridicată, o valoare de timp mică. În cadrul valorilor absolute, cele ce iau parte la plasarea materiei pe planuri de existență, valoarea mișcării corpurilor cerești este egală cu media celor existente, ceea ce putem numi valorile medii ale corpurilor cerești. În acest capitol este vorba de valoarea de timp la scara nivelului galactic, timpul absolut, care este diferit față de cel al sistemelor care fac parte din galaxie. Timpul nostru terestru nu poate fi comparat cu cel al marelui unități din care face parte, deoarece el este raportat la mișcarea planetei Terra în jurul soarelui, care la rândul său împreună cu toate corpurile din influența sa, are timpul său în raport cu mișcarea aproape circulară a întregului sistem solar în jurul unui punct din constelația Hercules cu o viteză de 20 KM/sec., care la rândul său se rotește în jurul unui punct din centrul galaxiei cu o viteză de 225 Km./sec, iar Galaxia însăși are o mișcare aproape circulară în jurul unui punct și așa mai departe, până la infinit. Fiecare din aceste zone de mișcare are timpul și ca o consecință spațiul său. Fiecare timp este însă legat de cel central, care și el la rândul său este legat de cel superior lui. Totul pare ca o încrengătură aparent haotică care în realitate se dirijează după reguli precise. Să ne referim însă la timpul galactic, cel al galaxiei noastre. Timpul, ca noțiune absolută, în înțelesul desfășurării unui fenomen în cadrul unui spațiu dat, nu poate fi înțeles ca eveniment unic, deoarece valorile sale sunt exacte, numai atâta timp cât este considerat în interiorul unui spațiu dat, unde valoarea sa are sens. Însă, dacă se consideră evenimente petrecute în afara sferei sale, în cazul nostru planeta pe care trăim, atunci valoarea pe care îl are aici nu mai poate fi transpusă aceluia eveniment din afara lui, deoarece unitatea de măsurare a timpului de un an corespunde unei rotații în jurul soarelui,

ceea ce pentru alte locuri și evenimente nu are valoare. Bineînțeles că trebuie avut un etalon de măsură, care în cadrul planetei Terra este anul.

Timpul galactic este divizat în zone cu valori egale, care țin întreg ansamblul în echilibru, dar fiecare cu timpul său care îi este specific. În cadrul acestor zone corpurile se mișcă cu viteze mai ridicate sau mai joase, ceea ce le determină timpul în raport cu zona în cadrul căreia se derulează existența sa, legată de cea a galaxiei. Dacă nu ar exista legături între valorile diferitelor zone și ele față de galaxie, n-ar avea timpul nici un sens. Timpul nu este altceva decât perioada în care se derulează un fenomen, acolo unde se consumă fenomenul, dar am văzut că existența ia naștere acolo unde mișcarea se transformă din infinită în ciclică și atunci valoarea de timp al unui produs este perioada în care se derulează existența sa ciclică. Structura materiei este condiționată de timp, determinându-i forma și durata, deoparte, dar de cealaltă parte este o consecință a mișcării. Aceasta se poate asimila cu o sferă pe suprafața căreia evenimentele cu diferite valori de mișcare rotesc pe diferite diametre încrucișându-se din timp în timp, fără să se suprapună sau să se combine, ajungând din nou la punctele lor de plecare, independent una de alta. În ceea ce privesc undele generatoare de energie, ele au posibilitatea de a se manifesta independent de materie, nefiind supuse unui timp și nici spațiu, ca materia, ci au o dublă valoare de timp, una în starea lor liberă în funcție de timpul cât se manifestă ca atare și alta în starea lor asociată sub formă de materie, atâta timp cât se află în stare neutralizată. Ele au o mult mai multă libertate de a se manifesta decât materia, care este o consecință a lor. Recapitulând putem spune :

Undele capabile de a forma materie sunt mișcare și deci energie, care se pot manifesta în două feluri : una sub formă de deplasare în spațiu, fără

limită de timp și una sub formă asociată în materie, sub care aspect timpul lor este acela al materiei pe care au format-o. Aceasta alternativ.

Procesul de asociere al undelor în zonele galactice este cu mult mai amplu de cum l-am menționat în câteva cuvinte. Timpul terestru nu poate fi comparat cu acela al galaxiei, dacă ne gândim că au trebuit miliarde de ani tereștri, ca planeta Terra să capete forma cum se află în jurul nostru, stabilizat, cu un timp aproape regulat. Totuși mișcarea ei în jurul soarelui are diferențe imperceptibile pentru simțurile noastre, din cauza forțelor suplimentare ale zonei în care se manifestă sistemul solar, care pot duce la perturbații radicale, cum ar fi influențarea atmosferei care duce la schimbări de climă, deplasările continentelor se pot accelera sau încetini, ceea ce poate duce la erupții vulcanice catastrofale, cutremure de pământ și altele cărora oamenii nu le pot explica cauza. Cu toată știința și introducerea erei calculatoarelor, care pot simula fel de fel de fenomene, bineînțeles dacă acestea sunt bine definite, știm totuși foarte puțin de felul cum lucrează forțele pământului și cele ce le acționează de afară. Numai după ce vom ști cum funcționează un anumit fenomen, vom putea să ne dăm seama de cauzele altora care apar pe neașteptate. Ca dovadă că de multe ori nu corespund prevederile meteorologice, nici de la o zi la alta, cu toate că calculatoarele bine alimentate cu date, arată cum va fi vremea. În realitate intervin factori pe care nici măcar nu putem să le bănuim că ar putea schimba brusc o decurgere de fenomene a căror drum pare logic, că va urma așa cum s-a prevăzut. Teoria haosului care poate da naștere la efecte diferite ale aceluiaș fenomen este un nonsens. Existența presupune legi foarte precise care nu se pot manifesta haotic, căci dacă ar fi așa, am trăi în fiecare zi evenimente ce nu au nici o legătură unul cu altul. Însă teoria exploziei inițiale, acest Big Bang, Urknall, are un sâmbure de adevăr cu

excepția că materia nu se formează prin explozie, ci prin implozie și nu din particulele care au rămas dintr-un corp care a explodat, ci din undele energie care prin disocierea unor corpuri cerești, rămase libere, au format sistemul nostru solar, care se află pe drumul ciclului său de existență. Dar, de ce soarele sistemului nostru nu s-a stabilizat, în timp ce planetele care gravitează în jurul ei au ajuns la un stadiu când suprafețele lor s-au răcit ? La această întrebare se poate foarte bine răspunde prin teoria acumulării ca o consecință a valorii de mișcare. Sistemul solar constituie un ansamblu, o unitate cu valori de timp și spațiu proprii față de sistemul lui superior, care se deplasează prin spațiul galactic, antrenat de un impuls inițial care a format sistemul, formându-se din nebuloasa inițială un nucleu, soarele, din care s-au desprins planetele. Ori, ca o unitate cu o valoare de mișcare proprie în ansamblul lui, s-au acumulat în centrul devenit soare energii suplimentare necesare menținerii pe orbită a planetelor care s-au desprins de el, energie egală cu suma energiilor planetelor, care-i dă forța necesară menținerii sistemului în echilibru, forțe de care planetele nu au nevoie, ceea ce le-a permis să se stabilizeze din punct de vedere al componenței lor materiale. Dar, să trecem mai departe, luând în considerare timpul.

Să considerăm două corpuri cu aceeași valoare de mișcare care se găsesc în cadrul unei unități cu valori egale de timp. Dacă împrăm unuia o valoare mai mare de mișcare, el se va plasa pe planul acestei valori și ca consecință i se va imprima și valoarea de timp al noului plan. Dar noul timp este mai mic decât cel inițial din cauza valorilor de mișcare diferite. Timpul corpului din care a plecat are o valoare mai ridicată, adică a trecut un timp mai lung în raport cu cel nou al corpului plecat, deoarece valoarea timpului este mai mică și dacă produsul ar reveni la prima valoare se va plasa din nou în vechile limite de timp, dar va sosi la un timp mai depărtat față de cel pe care l-a lăsat

când a plecat și se poate deduce că corpul revenit și-a imprimat valoarea de timp mai mică care este egală cu diferența dintre cele două valori, dar numai față de el însuși, adică de valoarea de timp în care s-a plasat înainte de a reveni. Valoarea de spațiu este direct proporțională cu valoarea de timp și invers proporțională cu valoarea de mișcare. Deci timpul inițial a avut o valoare mai mare față de cea în care s-a aflat după ce a plecat, ceea ce vrea să spună că produsul care a rămas în valoarea sa, va parcurge un drum mai lung în cadrul valorii sale proprii, față de obiectul cu valoarea mai ridicată, întegrându-se acestei valori. La revenire produsul va reintra în valoarea de mișcare inițială și va găsi corpul care nu și-a schimbat valoarea de mișcare într-un timp mai scurt, din cauza valorii de spațiu mai mare. Acestea considerând denumirea de valoare de spațiu, drumul parcurs în cadrul sistemului din care fac parte cele două corpuri considerate. Este foarte dificil de a explica acest fenomen și mai ales a-l înțelege în justa sa valoare, dar lucrurile se petrec așa. În felul acesta s-ar realiza prelungiri de timp de existență a unei asociații, dar numai în funcție de valoarea sa inițială, deoarece dacă se transportă întreaga unitate cu timpul ei într-o valoare mărită, fără revenire, acesta se va comporta ca atare preluând noile valori. În materie de existență trebuie raportat totul la un reper, fără de care diferențele de valori nu au sens.

Mergând mai departe, considerând un obiect conștient, organic, o gândire care își dă seama de propria sa existență. El va găsi la întoarcere pe semenii săi mai bătrâni și dacă ne-am transpune în valori din ce în ce mai mari, la un moment dat vom putea urmări mișcările ciclice ale tuturor corpurilor cerești și chiar comprimarea timpului care cu cât se apropie de valori spre înfinit, cu atât spațiul se îndreaptă spre valoarea punctului, iar la valoarea ∞ s-ar reduce la un punct.

Aceasta la o mărire a valorii de mișcare. Dar dacă un obiect intră într-o valoare mai mică decât cea inițială, la revenire va găsi totul într-un timp trecut, constatare care ne duce la prima vedere la o situație paradoxală. Aceasta ar însemna, dacă o ființă umană s-ar transpune pe un corp ceresc cu o valoare de mișcare mai mică ca cea a planetei noastre, ar putea la revenire să trăiască într-un timp când părinții noștri încă nici nu ne-au conceput încă și chiar ei de către bunicii noștri. Toate acestea sunt din punct de vedere logic imposibile. Este totuși posibil, dacă obiectul rămâne în noua valoare, dar dacă revine el reîntră din nou în valoarea părăsită, regăsind timpul inițial ca și când nu ar fi plecat, deoarece pentru a reîntra în valoare va trebui să accelereze, dar el ca persoană, ca o unitate, și-a imprimat timpul în care a fost, fiind la întoarcere mai tânăr sau mai bătrân decât foștii săi contemporani, în funcție de valoarea de timp. Cei rămași și-au trăit timpul lor, nefiind supuși altuia cu valori diferite și deci au rămas ceea ce au fost când compatriotul lor a plecat. Acest fenomen real este o dovadă că existența în univers este plasată pe planuri fixe pentru fiecare unitate în parte, având valori în funcție de valoarea de mișcare a undei energie care l-a produs și a valorii sistemului din care face parte. Valorile conținute ale materiei rămân acelea care au luat parte la formarea ei. Numai nucleul atomului își schimbă valoarea prin interferarea tuturor valorilor undelor care au luat naștere la formarea lui, deoarece el este acela care are funcția de a menține unitatea stabilă, lafel ca în sistemul solar, care are ca consecință o ridicare sau diminuare a volumului său, ceea ce va avea repercursiuni asupra mării unități din care face parte, mărimdu-i sau diminuându-i volumul, tot datorită fenomenului de acumulare de care am vorbit mai sus. Dar aceste valori sunt valabile numai raportate la un fenomen reper care la rândul său este raportat la altul și așa mai departe. Noi oamenii trăim într-un timp și spațiu specific planetei Terra care se raportează la un

fenomen considerat etalon, acela al sistemului solar, față de care putem să raportăm schimbările care ar putea surveni în existența noastră. Totul depinde din ce punct de vedere este considerată problema, dar efectele valorilor de mișcare asupra vieții noastre sunt acelea descrise. Poate ni s-ar părea curios, dar noi suntem obișnuiți să considerăm timpul și în general fiecare valoare, în funcție de mișcările pământului și al superiorului său soarele. Lungimea vieții și tot ce se întâmplă în jurul nostru este raportat la rotirea planetei în jurul soarelui și cea în jurul axei ei. Este și normal să fie așa, dar în univers fenomenele se derulează oarecum altfel decât suntem obișnuiți. Trăim într-un plan de existență foarte bine delimitat, cu o valoare de mișcare precisă în cadrul sistemului nostru solar și este foarte dificil de a ne transpune în situațiile altor planuri de existență, cu alte valori și de a pricepe ce ar putea să se întâmple dacă ne-am schimba valoarea de mișcare, întâlnind diferite forme de timp și spațiu, invers proportionale cu cele de pe pământ. În general, marea majoritate a oamenilor sunt refractari în a accepta existența de fenomene care nu sunt așa cum le cunosc și le trăiesc în jurul lor, ceea ce într-o oarecare măsură este de justificat. Și totuși mintea omenească are capacitatea și posibilitatea să-și închipuie diverse situații ce ar surveni în cadrul diferitelor valori. Față de planeta noastră avem vârste raportate la un timp egal cu o rotație a planetei în jurul soarelui, ceea ce numim an, care la rândul său este împărțit în zile, raportate la o rotație a planetei în jurul axei sale și așa mai departe. Deci o vârstă de exemplu de 50 de ani corespunde la 50 de rotații în jurul soarelui și 50×365 ori rotații a planetei în jurul axei sale. Ori aceste valori sunt specifice numai valorilor de timp și spațiu a pământului. În alt sistem ele își vor pierde valabilitatea, doar atunci când le considerăm arbitrar raportate la valorile noastre, ceea ce de altfel n-ar avea nici un sens.

Omul a reușit să se detașeze de planetă, numai o micime de distanță, ceea ce i-a conferit totuși mult mai multe posibilități de a pricepe ceea ce nu a putut sesiza decât prin simțurile și gândirea sa. Mentea omenească, această unealtă a celei de a treia formă a existenței a inventat matematica cu ajutorul căruia se pot calcula fenomenele care ne înconjoară, dar prin această metodă nu se poate explica cauza și sursa existenței, deoarece nu se poate penetra în acele locuri unde se manifestă fenomenele care o creează, în primul rând din cauza spațiului și în al doilea rând datorită acestui timp care ne domină și de care nu ne putem desprinde. Dar suntem dotați cu gândire, cu o inteligență care ne dă posibilitatea să concludem logic derularea de fenomene care nu intră direct sub simțurile noastre, ca o consecință a celei de a treia formă de existență care este asociată cu materia la stadiul actual. Într-un viitor mai îndepărtat, sau mai mic, vom avea posibilitatea, datorită evoluției materiei să se asocieze a treia formă mai evoluată și atunci generațiile viitoare vor putea pricepe și face mai mult ca acum. Să trecem acum la a doua consecință a valorii de mișcare, spațiul.

Considerații în ceea ce privește spațiul

Undele energie cu valori de mișcare mici și deci cu valori de timp mari, au valori de spațiu mari și cele cu valori de mișcare mari vor avea valori de spațiu mici. Deci, spațiul este direct proporțional cu timpul și învers proporțional cu valoarea mișcării. Din acest punct de vedere trebuie menționat că noțiunea de „ **valoare de spațiu** „, poate avea două semnificații. În primul rând spațiul poate avea sensul de volumul în interiorul căruia se manifestă materia, adică în cazul cercetării existenței, interiorul unui ciclu închis și în al doilea rând poate avea sensul de volumul material al unui corp compact. În ambele înțelesuri fenomenul valorii de mișcare are acelaș efect. Deci, în primul înțeles este vorba de o zonă sau regiune în care se manifestă un fenomen sub forma de deplasare și în al doilea caz trebuie înțeles volumul material cu specificul ei, densitatea.

Produsul asociat (corpul ceresc) are o valoare de mișcare proprie în raport cu cea a sistemului din care face parte, ceea ce îi conditionează timpul. Ori spațiul fiind direct proporțional cu timpul, produsul va avea o valoare de spațiu corespunzătoare timpului, fiind cu atât mai redus, cu cât timpul se va micșora și deci cu cât crește valoarea de mișcare. Densitatea este direct proporțională cu mișcarea, și volumul invers proporțional cu mișcarea, deci, la o creștere a valorii mișcării va crește densitatea iar volumul se va diminua. Procesul nu va putea continua la infinit, deoarece la un moment dat valoarea de spațiu s-ar reduce la zero, ceea ce nu este posibil. La depășirea unei limite corpul material ceresc se va disocia brusc, în mod explosiv, cu eliminarea de foarte puternice energii, acelea ale undelor energie care devin din asociate, libere. Invers, la o diminuare a valorii de mișcare va crește volumul corpului ceresc, iar densitatea se va diminua, pâna la o limită după care materia se va

difuza în mod gradual, se va volatiliza, iar valorile conținute se vor dispersa, redevenind din asociate libere, capabile să formeze alte unități cerești. Dar, valorile de energie eliberate își păstrează valorile pe care le-au avut înainte să se neutralizeze în materia componentă a corpului ceresc, independent de faptul că s-au eliberat lent și nu exploziv, materia devenind în acest caz, ceea ce se numește radioactivă.

Dacă considerăm două obiecte materiale care se găsesc în cadrul aceleiași valori de mișcare și se împacă una cu cealaltă, acestea se va plasa în cele ale planului mai ridicat și ca consecință se va diminua volumul și se va ridica densitatea. Când va reveni își va recăpăta valorile pe care le-a avut înainte să plece, deoarece nu va putea să se mențină cu valorile mișcării mărite. Efectul produs de către valoarea mișcării de a contracta sau lărgi spațiul este cauza principală a formării corpurilor cerești, ceea ce vom explica în capitolul următor.

Atomii din care este formată o unitate din cadrul unei galaxii urmează același drum ca unitatea din care fac parte. Valoarea lor de spațiu ca volum, se mărește sau se diminuează în raport cu valoarea de mișcare în care se află întreaga unitate, ceea ce se repercutează asupra întregului corp, deoarece între valoarea conținută a materiei și felul cum se asociază atomii este un raport bine definit, specific pentru fiecare valoare de mișcare. Dar, trebuie făcută observația că mișcarea se comportă în două feluri, una sub formă conținută în materie și alta sub forma drumului parcurs în spațiul galactic. Deci, cauza că unitățile se măresc sau se diminuează în volum, fenomene provocate de valoarea de mișcare, este un rezultat al comportării atomilor. Cu alte cuvinte, o unitate odată formată capătă o valoare de mișcare în cadrul spațiului galactic în raport cu componența atomilor din care este compusă, ceea ce

determină volumul și densitatea ei. Cu cât are o viteză mai mare, cu atât volumele se contractă până la un punct, când masa devine atât de densă încât nu mai pot avea loc fenomene de existență, iar unitatea își termină existența ciclică prin dezagregare explozivă. Fenomenul contractării sau difuzării materiei în funcție de valoarea de mișcare are loc și pe planeta noastră, cum ar fi de exemplu dilatarea materiei provocată de căldură, care nu este altceva decât o undă energie cu capacitatea de a modifica valoarea conținută fără a se asocia cu materia. Dar, ea nu este o undă generatoare ci una cauzală care se poate manifesta numai atunci când materia are deja o formă a existenței. Ea nu poate produce existența, o poate numai transforma. Când încetează produsul va reveni la starea lui anterioară, dar nu ca aspect, ci ca consistență. Dar căldura, ca tot ce există, nu se poate produce prin ea însăși, ea este un produs al materiei, putând exista și agisa numai într-un mediu material, indiferent sub ce formă, diferențiindu-se astfel de undele care au capacitatea de a produce materia. Căldura nu are o valoare de mișcare, ci numai una de propagare. Acelaș lucru se poate spune și despre fenomenul de magnetism, care agisează numai într-un anumit mediu material și numai în raport cu valoarea de mișcare pe care îl are obiectul material, corpul ceresc, în spațiu. În afară de aceste două fenomene bine cunoscute și cercetate pot exista și altele care încă nu au fost sezizate de știință, cum ar fi bagetele magice cu care se pot detecta fire de apă sub pământ sau alte fenomene nesezizate.

Am spus mai sus că valoarea de mișcare influențează durata unei asocieri și că timpul este invers proporțional cu ea. Ori, spațiul este direct proporțional cu timpul și invers proporțional cu valoarea de mișcare. Din această constatare arhicunoscută se poate trage concluzia că valoarea de timp a unei asocieri, sau altfel zis durata de existență a unui corp ceresc, este invers proporțională cu volumul și direct proporțională cu densitatea. Rezultă de aici că există o

valoare de mișcare cea mai favorabilă pentru fiecare unitate, pentru a o menține stabilă, ceea ce este valabil atât pentru corpul ceresc cât și pentru atomii care o compun, deoarece o unitate dintr-o galaxie formează un tot, cu tot ce se află pe el, atomii care formează cărămizile universului, atât cel mic cât și cel mare înfinit. ³¹ aici trebuie menționat că fiecare zonă din cadrul unei galaxii și ea însăși urmează principiul valorilor egale. Energiile tuturor materiilor existente este mereu și întotdeauna egală cu energia liberă care nu este integrată în materie, cauza echilibrului universal.

Dar, nu toate elementele unei unități se găsesc în limitele valorilor ce le sunt cel mai favorabil. Materia se formează în locuri aparent instabile unde unele au tendința de a le împrăști valoarea lor. Elementele primare, atomii, se nasc în locuri cu valori de mișcare precise, specifice pentru fiecare plan în parte, ceea ce le conferă stabilitatea, dar numai atât timp cât se vor afla în cadrul acestor valori, devenind instabile dacă se vor ivi alte valori de mișcare care nu le sunt specifice. Din acestea se poate deduce că valoarea cea mai favorabilă al unui corp ceresc este aceea care se menține la media valorilor elementelor celor care au luat naștere la formarea sa. Planeta noastră care este formată 50 % din oxigen și 25 % siliciu, se găsește în deplasarea sa în jurul soarelui și cu acesta în spațiul galactic, în planurile de existență a acestor elemente. Cu cât este un element mai sus pe scara elementelor, cu atât se diminuează stabilitatea. Acele care sunt instabile, sunt deasupra sau sub limitele valorilor care au luat parte la formarea lor, fiind deci supuse dezagregării, ceea ce se numește că sunt radioactive. Cu cât crește instabilitatea unui element radioactiv, cu atât emite mai mari cantități de unde de energie care, devenind libere își revin caracteristicile avute, asociindu-se cu materia din jur, mărindu-i valorile inițiale, fără însă a o trece de pe un plan pe altul, ceea ce la celulele vii poate fi distructiv, căci materia din care este compus corpul omenesc se

găsește în limitele mișcării formării ei inițiale, având cel mai înalt grad de stabilitate, raportate la valorile planetei noastre. Materia capabilă de a se asocia cu cea de a treia formă a existenței nu o va mai putea face și cea care există deja se va deforma, producându-se alte forme de viață care nu vor fi capabile să supraviețuiască, sau se vor crea ființe abnorme. Deci atenție, nu vă jucați cu aceste unde energie pe care puteți să le produceți artificial, căci nu știți ce sunt și de unde vin. Chiar dacă le separați în fel de fel de recipiente așa zise sigure, ele sunt totuși active și nocive, fiindcă pătrund în materie, chiar dacă nu pot fi detectate. Deci nu vă jucați de-a creatorii, căci veți distruge ce a construit natura în miliarde de ani și întreaga omenire.

Undele energie care au capacitatea de a forma materia, au la rândul lor valori care le condiționează un timp în starea lor liberă și un spațiu sub forma de drumul parcurs, existența lor fiind unidimensională, pe lângă materie care este tridimensională. Deci, în starea lor liberă undele energie sunt lipsite de spațiu și de timp, manifestându-se sub formă de deplasare în cadrul galaxiei și chiar în afara ei, nu în linie dreaptă ci urmează un traseu foarte ușor curbat, din cauza multiplelor influențe puternice care se manifestă în tot universul. Curbura însă este infinită, căci altfel am admite că la un moment dat se vor uni formând un ciclu de existență, ceea ce nu este posibil. Ce le este specific este lungimea de undă λ , care le determină valoarea de mișcare și care joacă un rol predominant în stabilitatea atomilor. Asociate își mențin această caracteristică. Libere își recapătă valoarea de mișcare în spațiu. Ele interferează numai în timpul formării materiei și în timpul cât materia se menține în starea de existență, sub formă de nucleu, care conține toate energiile orbitelor formei apărute, cauza stabilității atomului. Recapitulând, ajungem la următoarele constatări :

1. Planurile de existență sub formă de materie sunt în permanentă mișcare, se asociază și se disociază continuu, creînd cauza pulsației universale.

2. Asociațiile undelor se produc ca o consecință a valorii de mișcare, care are tendința de a acumula spațiul, formând materia, corpurile cerești și totul ce există în cadrul mării unități, galaxia, care urmează calea fenomenului inițial, determinînd legi de existență, un volum, o densitate și o perioadă de existență, timpul.

Acestea stabilite, să încercăm să explicăm mecanismul de formare al universului și al corpurilor din cadrul lui, ținînd cont de cele spuse mai sus. Atîta timp cît o teorie confirmă cunoștințele acumulate de către gîndirea umană și explică fără a răsturna realitatea, ceeace cifrele nu pot face, nu poate fi falsă. Teoria ciclurilor și al planurilor de existență confirmă tot ce se cunoaște și mai ales ce nu poate fi explicat prin calcule matematice. Matematica este o știință exactă, care ne poate duce la rezultate precise, ce nu pot fi contestate, dar ea nu are posibilitatea să explice logica desfășurării unor fenomene, mai ales cînd cele cunoscute se manifestă câteodată altfel decît suntem obisnuiți să le cunoaștem și înțelege. Este bine ca teoria de față să fie recunoscută ca una complementară a ceea ce se cunoaște și mai ales a ceea ce nu se poate explica. Și fiindcă noi ca ființe conștiente, care avem posibilitatea de a deduce și concludere, plecînd de la fapte, putem să ne imaginăm logic cum ar putea să deruleze un fenomen în alte condiții decît cele de pe pămîntul nostru. Ne considerăm doar homo sapiens. Un computer nu poate să întreprindă cercetări din proprie inițiativă, să facă încercări cu date imaginare. Previziunile lui sunt bazate pe calcule matematice precise în legătură cu o problemă, dar dacă intervine ceva ce nu mai corespunde calculelor ce nu i s-

a imprimat, el nu va putea face această schimbare din propria lui inițiativă. Aceasta va putea face numai o minte omenească care gândește și poate imagina. Deci să gândim mai mult, decât să lăsăm aceasta pe seama unor mașini, care nu pot face mai mult decât ceea ce li s-a spus. Dar să nu le îndepărtăm, să le lăsăm să lucreze pentru noi, pentru a grăbi să ajungem la rezultate, pentru care o minte omenească va necesita un timp mult mai îndelungat, ori el le va putea să le facă în secunde. El nu este dotat cu această a treia formă a existenței, ci lucrează după tipicul care i s-a dat și numai în direcția pentru care a fost programat. Așa zisele mașini robot pot întreprinde lucrări foarte complexe, dar numai în domeniul pentru care au fost programați, pe când gândirea umană este complexă, poate decide chiar atunci când o acțiunea pare ca ireală și de nerealizat, nu numai într-o problemă ci într-un complex întreg de probleme în același timp, care nu au nici o legătură structurală între ele. Poate un computer să gândească paralel ? ceea ce omul poate.

Să trecem mai departe să ne imaginăm cum apare existența materială în marele spațiu universal, unde mișcarea generatoare de materie se află în cadrul unor valori aproape nule, dar nu nule.

Formarea universului, galaxia

Existența absolută este universul însuși, cu toate gamele de valori care se înălțuiesc peste tot, cu legi precise. Nimica nu se petrece în mod haotic, chiar dacă la prima vedere s-ar avea această impresie. Motorul a tot ceea ce există este mișcarea generatoare, cu valoarea ei, un atribut al undelor energie. Universul în ansamblul lui este fără margini, el se poate oricât contracta sau difuza, fără a-și schimba forma și componența, deoarece nu este condiționat de o valoare a mișcării, neavând spațiu și timp, fiind infinit. Aceasta este pentru noi ca ființe gânditoare cu capacitatea de a înțelege anturajul, care trăim într-un timp și spațiu limitat, greu de înțeles. Dar universul în ansamblul lui este infinit, căci altfel ar apare întrebarea : ce se găsește peste ceea ce

credem că este marginea lui ? și așa mai departe, ca în ultimă instanță să ajungem tot la noțiunea de infinit, care nu poate avea nici granițe, nici un început și nici un sfârșit. Iar dacă am accepta că dincolo de marginile universului întreg, nu se găsește nimica, atunci putem din nou să ne putem pune întrebarea : ce înseamnă nimica ? ori dacă în nimica se găsește ceva, atunci acest ceva este tot nimica și în ultima instanță putem spune că și noi suntem nimica. Acest fel de a gândi nu este nici logic și nici real, numai că, fiind legați de timp și spațiu, nu putem să ne imaginăm infinitul, dar putem înțelege că el este ceva real și asta este foarte mult. Deci universul în ansamblul lui este infinit, dar numai acesta, căci galaxiile și unitățile din cadrul lui sunt limitate, căci altfel n-ar exista. Infinitul nu poate cuprinde alt infinit. Dacă am accepta asta ar însemna să ajungem iar să ne punem întrebările anterioare și așa mai departe, la infinit. Dar cu toate că universul absolut este infinit, totuși el există, este ceva real, ce noi nu putem explica în cuvinte. Cu cât încercăm să penetrăm în a-l înțelege, revenim mereu la început, tocmai fiindcă infinitul nu poate fi definit, cu toate că există. Dar nu infinitul dorim să-l definim, ceea ce nu este posibil, ci dorim să încercăm să penetrăm în domeniul unor fenomene care depășesc capacitatea noastră de a le urmări la fața locului, tocmai din cauză că suntem limitați în timp și spațiu, fenomene care nu pot fi altfel cercetate decât printr-o gândire logică, de care suntem dotați de natură, cu un grad destul de mare, în funcție de gradul de evoluție a materiei care a permis gradual asocierea celei de a treia formă a existenței. Odată vom avea capacități mai mari, dar deocamdată le avem pe acestea care ne permit să pătrundem în interiorul lucrurilor, nu fizic ci printr-o gândire logică. Deci,

În univers sunt, în afara locurilor unde s-au format corpuri cerești, zone cu valori de mișcare foarte mici, unde se află existența într-o stare latentă, într-un

echilibru instabil, cu o densitate foarte mică. Această formă primară a existenței nu are volum în ansamblul ei, dar timp și spațiu definit, dar o valoare a mișcării aproape de zero, dar nu zero. În cadrul acestei vaste întinderi se mișcă corpurile materiale sau cele în formare, urmând legi precise. Acesta este spațiul cosmic, în care se derulează toate fenomenele unei unități mari de existență, galaxia și unitățile din cadrul ei. Dar această întindere se găsește și în afara galaxiei, unde valorile sunt și mai mici, dar nu zero, căci existența pornește de undeva, ori dacă ar porni de la zero, am admite că din nimica pornește ceva, ceea ce nu este posibil. ³i, pentru că este vorba de zona galaxiei noastre, o vom lua ca referință. Deasemenea trebuie menționat că vom numi undele asociate ca particule electroni, cu toate că în realitate sunt unde energie. Aceasta pentru a pricepe mai bine formarea corpurilor materiale în cadrul universului.

În aceste zone galactice agisează unde de energie cu valori de mișcare foarte mici, aproape zero care mențin starea existentă sub această formă. La apariția unei valori de mișcare mai ridicată ele au tendința de a se neutraliza, căpătând o mișcare de rotație aproape zero, ceea ce le determină un volum mare, fiind antrenate și într-o mișcare sub formă de deplasare, un impuls inițial. Putem compara aceasta cu un râu a cărui apă curge repede la vale, în cursul căruia se formează turbioane cu ochiuri, care atrag apa din jur, sugând-o în jos, ceea ce însă nu are drept efect o diminuare a cantității apei curgătoare și nici nu-i schimbă cursul. Am văzut mai sus că valoarea de mișcare are tendința de a diminua spațiul, de a-l comprima. Valoarea de mișcare a undelor are deci tendința de a condensa sau acumula anturajul. Fenomenul de acumulare este deci o consecință a valorii de mișcare. Odată acumulat produsul conservă mișcarea care devine din liberă, închisă și ciclică din cauza neutralizării mișcării infinite a undelor care au provocat acest fenomen. Cele două forme

ale mișcării se vor echilibra, ceea ce are ca rezultat formarea unei unități existente, care ia proporții din ce în ce mai mari, cu cât avansează procesul.

Undele energie capabile de a provoca asocieri se găsesc peste tot în acest spațiu galactic, ca rezultat al unor dezagregări de proporții mari în zone unde materia și-a terminat ciclul de existență, undele din componența sa redevenind din închise, libere. Ele se propagă în zone unde prin activitatea lor începe o nouă existență în raport cu valorile lor. Datorită faptului că acest spațiu aparent stabil cu valori mici intră în mișcare, se va forma la început un spațiu indefinit sub formă de nebuloasă, care va lua progresiv o formă curbată din cauza mișcării ciclice a undelor care au început să devină din libere, închise. Datorită valorilor de mișcare ale celor devenite închise și ale celor rămase încă libere, manifestându-se în același timp, nebuloasa preia o mișcare de rotație, ca consecință a undelor închise și o mișcare în spațiu, ca consecință a undelor rămase încă libere, ca un impuls inițial, dar nu sub formă de împins, ci forma nebuloasă preia mișcarea de deplasare a undelor. Unda inițială, creatoarea existenței apărute, imprimă unității apărute cele două forme ale mișcării, de rotație și sub formă de deplasare. Deoarece apar și alte valori, din cauza numeroaselor asocieri și disocieri, iau naștere materii care nu se pot menține stabile, disociindu-se, ca să apară altele, un lanț care la prima vedere pare haotic, dar nu este. Dar această descriere lapidară încă nu ne spune cum se închid aceste valori formând materia.

Materiile apărute ca o consecință a fenomenului inițial nu au în stadiul de început durate mari, ele se disociază și asociază în perioade destul de scurte, redevenind unde energie sau materie, aproape în același timp, ceea ce cu timpul se produce din ce în ce mai rar în raport cu perioadele în care forma apărută devine din ce în ce mai stabilizată. Fenomenul de acumulare este factorul principal în apariția existenței materiale în univers. El are tendința de a

strânge spațiul în care agisează, formând un centru de forțe capabile să mențină unitatea în forma sa. Pornind de la atom până la unități independente, galaxii și metagalaxii totul depinde de această mișcare generată de undele capabile de a o face, valori care se concretizează în valoarea lor de undă λ

Materia și corpul din care face parte, au aceeași soartă în ceea ce privește drumul parcurs în timpul existenței lor ciclice. Începutul fiind o nebuloasă în interiorul căreia se produc energii înalte, care cu timpul ia formă de spirală, atunci când se concretizează mișcarea de deplasare care strânge în jur materia formată, datorita fenomenului de acumulare. Acuma se formează un centru de forțe mai puternic care menține produsul în jur, o mișcare de rotație care este o consecință a activităților atomilor care conțin valorile undelor care le-au format și o mișcare de deplasare în spațiul galactic ca o consecință a undelor rămase libere, acționând ca un impuls inițial care durează atâta timp cât există unitatea, adică până la închiderea ciclului. Materia are aceeași organizare structurală ca cea a unității din care face parte, cu un centru de energie care este nucleul, în jurul căreia orbitează așa zișii electroni care de fapt sunt unde energie. Corpul ceresc are și el un nucleu în jurul căruia gravitează materia. Pe planeta noastră magma care este atrasă de centrul pământului unde materia este încă în stare de a se diferenția. Sistemul solar are ca centru de energie soarele și așa mai departe, toate aceste energii fiind cauzate de valoarea fenomenului de acumulare ca o consecință a valorii de mișcare.

Bineînțeles că această expunere este foarte lapidară, deoarece în tot timpul formării corpului se dezvoltă alte forțe, care pot produce alte corpuri, care desprinse de cel central să graviteze în jurul lui. Aici nu poate fi vorba de o desprindere de centrul de energie prin fenomenul de centrifugă. Ci în diferite zone ale nebuloasei și mai târziu al spiralei se produc valori mai mari care se desprind de forma existentă, rămânând totuși pe orbita energiei centrului de

unde s-a desprins, căpătând un centru de forță propriu. În felul acesta s-a format și sistemul nostru solar, unde soarele este forța centrală care are o energie egală cu suma valorilor planetelor care gravitează în jurul lui, energie ca o consecință a valorii ei de mișcare în spațiu, puterea lui gravitațională. Astrul central este compus din materie în formare, încă nestabilizată, din cauza energiei suplimentare pe care o posedă. Planetele care gravitează în jurul lui s-au format datorită unor activități superioare celei de care dispune, detașându-se de el într-un timp când întregul sistem se afla încă sub formă de nebuloasă, ceea ce s-a accentuat treptat până când unitățile anexe au devenit independente ca materie, dar în orbita lui gravitațională. A pretinde că sistemul solar este un produs al unei explozii, cosmice "Urknall" este o ineptie fără conținut, o presupunere provenită din tendința oamenilor de a explica ceea ce nu pot încă să priceapă. Până va apare altă presupunere va rămâne această teorie în picioare. Dar să-i lăsăm să creadă asta, odată vor accepta cele expuse aici, cari ar putea și acestea să fie în mare contrazise de alte cunoștințe, dar nu în esență. Nimic nu ia naștere în univers printr-o lovitură de moment, ori o explozie este un asemenea fenomen. Toate evenimentele au manierele lor de a se manifesta, cu valori bine definite, deoarece existența, pentru a putea să-și urmeze calea ciliară, are nevoie de mișcare, care determină timpul și spațiul. Dealtfel materia sistemului nostru solar și el în ansamblul lui, este o consecință de o altă existență care și-a încheiat ciclul, dezagregându-se, în mod brusc sau lent. Ori nu soarele și planetele sunt o consecință a acestei dezagregări bruște, ci dispariția vechii existențe, care prin valorile eliberate a contribuit la apariția sistemului nostru solar. Cu alte cuvinte, nu explozia a creat sistemul solar ci rezultatul unei dezagregări unei alte existențe care și-a încheiat ciclul de a fi, undeva, cândva, într-un timp și spațiu din marele univers. Existența absolută nu are început și

nici sfârșit, ea este eternă, este suflul universului, ca un val care nu pornește de nicăieri și nu ajunge nicăieri. Numai cea materială are un început și un sfârșit, deoarece numai ea dispune de timp și spațiu.

Pe lângă corpurile care circulă în cadrul sistemelor de existență, sunt și meteoriții, care urmează acelaș drum pe care l-a avut corpul din care purced, putând fi atrași de corpurile pe lângă care trec, datorită gravitației lor, care este un efect al fenomenului de acumulare. Datorită activităților de mari proporții dintr-o unitate cosmică, sunt catapultați bucăți mari de materie în spațiul cosmic care urmează calea corpului din care au purces, sau chiar au valori de mișcare mai mari decât acesta.

Atracția universală este o consecință a tendinței valorii de mișcare de a acumula, de a strânge în jurul unei forțe centrale tot ce se găsește în sfera ei de activitate, dar și ea este condiționată de alte forțe și așa mai departe, până la nivelul galaxiei, marea unitate de existență, care la rândul ei este supusă forțelor metagalactice. Cu cât mergem mai sus cu atât tindem spre înfinit, creația și putem spune fără ocol, chiar Creatorul. Dar înfinitul nu poate fi atins oricât de sus mergem, căci el este în ultima instanță inexistent în ceea ce privește existența absolută. Știința nu vrea să accepte existența unei forțe creatoare care nu este materială, care nu are nici mișcare și nici timp. Dar, această forță există, ea rezidă chiar în fiecare din noi ca ființe conștiente de propria lor existență, cu multiple posibilități de a înțelege, de a deduce și descoperi fenomene care sunt altfel decât cele din jurul lui, acel homo sapiens. A accepta asta nu înseamnă că intrăm în domeniul metafizicei, ocultismului sau metapsihicei, care sunt denumiri care au fost date de către oameni pentru a cataloga fenomene ce nu pot fi pricepute, azi, dar poate mâine să iasă din această categorisire, atunci când o minte luminată va înțelege, ce multe generații nu au fost în stare, și exemple sunt multe, să ne

gândim numai la acel uriaș geniu care a fost Einstein, a cărui minte a priceput, ceea ce nu au priceput miliarde altele. Sau la Leonardo da Vinci, care în timpul său a fost cu gândirea și priceperea cu multe secole peste cel în care a trăit. Aceste genii uriașe sunt create de însăși cea de a treia formă a existenței pentru a permite drumul asocierii cu o materie care a ajuns într-un stadiu apt de a se asocia cu ea. Creație spontană, precum generații spontane nu pot exista, din nimica nu poate apărea ceva. Ca să apară ceva trebuie să existe un început și dacă acel ceva a apărut, trebuie implicit să aibe și un sfârșit, căci tot ce există material este supus unui timp și spațiu în funcție de valoarea de mișcare în care se află. Dealtfel viața așa cum se desfășoară pe planeta noastră, acest punct al universului, s-a dezvoltat datorită unor valori de mișcare care i-au fost favorabile, strâns legate de evoluția materiei care are capacitatea să se asocieze cu a treia formă a existenței, la valorile timpului respectiv și va dura atâta timp cât va exista planeta noastră. Dar, această viață urmează și ea regulile ei precise, care sunt în fiecare din noi imprimare. Perpetuarea vieții este un atribut al acestei existențe vii și ca să poată funcționa este necesară o detașare a existenței materiale față de cea spirituală, căci dacă am ști cu mare certitudine, ceea ce uni oameni o pot, că nu viața cea de toate zilele este unica pe care o avem, atunci perpetuarea nu ar mai avea sens și cauză. Frica de moarte este un factor al perpetuării omenirii, care face parte și din instinctul animalelor și a tot ce este combinat cu a treia formă a existenței, fiind necesară, căci altfel viața nu ar avea sens, fiecare dorind să se reîntoarcă de unde purcede, dacă viața nu-i place. Nimeni nu poate să-și aleagă viața pe care o vrea, ea ne este dată cu un anumit scop și acest scop este perpetuarea și conservarea vieții, dar numai atâta timp cât există unitatea materială unde se manifestă, acolo unde îi sunt create condițiile necesare de a fi. Și din nou putem spune, nu cerceta aceste legi că ești nebun de le-înțelegi,

aceste imense cuvinte al unui geniu al omenirii care a fost Eminescu al nostru. Viața va dispărea odată cu dispariția planetei noastre, ca să apară în altă parte cu alte materii și alte valori. A filozofa nu înseamnă neapărat să ne cercetăm pe noi înșine și anturajul nostru, ci trebuie să privim mai sus, pornind de acolo unde viața noastră are sursele ei și atunci vom înțelege, de ce și cum. Dar să trecem la expunerea noastră despre existența absolută.

Atracția universală se produce în același timp cu închiderea spiralei, care este rezultatul tuturor formelor de existență conținute de unitatea apărută, galaxie sau sistem. La început ea are o atracție din zona centrală unică care se va diviza la apariția unui alt corp care se desprinde, formându-și propria sa atracție, legată de cea centrală din care s-a detașat. Cu cât se multiplică corpurile, cu atât crește forța centrală datorită mișcării mărite de deplasare al întregului sistem. Fiecare corp din cadrul lui va căpăta la rândul său mișcarea sa cu valori supuse forței centrale și o gravitație care este o consecință a fenomenului de acumulare și în același timp o altă unitate care să graviteze în jurul lui pe care îi numim sateliți, luni. Gravitația centrului este egală cu suma gravitațiilor tuturor corpurilor care gravitează în jurul lui. Dar, aceste forțe sunt în ultima instanță produsul activității materiei, prin structura sa. Aceste valori diferite de mișcare, cele conținute de materie, cele de deplasare a corpurilor, precum și cele de rotație se concretizează prin aceea că se neutralizează, ținând un sistem și chiar galaxia în stare stabilă. Dar trebuie menționat că corpurile cerești nu se pot tampona între ele, așa cum cunoaștem fenomenul pe planeta noastră, deoarece tocmai din cauza atracției universale și a fenomenului de acumulare, are fiecare în sfera sa de activitate o valoare de mișcare foarte bine stabilită. În caz de disociere bruscă, ce putem asimila cu o explozie, rămân diverse bucăți de materie pe drumul său, fiind atrase de alte corpuri când intră în zona puterii lor de gravitație. Meteorii sunt formați

din materia unor corpuri care sunt lovite de comete, sau de activitățile puternice vulcanice de pe acestea. Dar niciodată nu se vor ciocni două corpuri stabilizate, două planete sau două sisteme solare, ceea ce ar fi în contra legilor universale, a atracției universale, cometa fiind un corp format dintr-o mare cantitate de energie, un regulator al universului, care urmează alte legi.

Marea unitate, galaxia, este lipsită de un punct central de forțe, deoarece aceasta ar avea ca consecință un punct fix în raport cu ea însăși, în care mișcarea și ca consecință timpul și spațiul nu ar avea valori. Ea are o zonă centrală cu valori ridicate nematerializate, așa zisa zonă neagră, care este egală cu suma valorilor tuturor corpurilor din cadrul ei. Echilibrul galaxiei în întregul ei este dependent de atracția universală a sistemelor metagalactice, partajată și ea în zone cu valori egale, cu o zonă de forțe mai ridicată. Mecanismul formării zonelor și a sistemelor din cadrul unei galaxii este identic cu formarea ei proprie, cu diferența că aici iau naștere forțe centrale, o stea de mare anvergură sau un sistem mai puternic. Acestea au și ele o mișcare ciclică față de galaxie, o valoare de timp și de spațiu. Corpurile care se plasează pe orbita unuia central, au un volum mai mic ca acesta. Corpul central al unui sistem este în mișcarea sa, dependent de zona din care face parte. Corpurile independente care sunt ele înșile sisteme au o valoare a mișcării mai mare ca a unui sistem în ansamblul lui, deoarece în jurul lor nu gravitează alte corpuri. Și ele fac parte dintr-o zonă cu valori egale, sunt deaceia mai dense din cauza valorii de mișcare sub formă de deplasare, care este cu mult mai mare decât a unui sistem, ceea ce le provoacă o durată de existență ciclică mai scurtă, volumul lor scade, iar densitatea crește până la un punct când materia devine atât de densă, comprimată, că energiile conținute nu se mai pot menține stabile, ceea ce are ca efect disocierea bruscă, dând naștere la ceea ce se numește o novă, și o nouă existență ia naștere cu valorile

ei, care își va urma cursul, și așa mai departe, ciclic, ca tot ce se petrece în marele spațiu al universului.

În cadrul unei galaxii se formează în permanență noi copuri materiale, stele, sori cu planetele lor și altele, din energiile celor ajunse la sfârșitul ciclului lor de existență care prin desagregare elimină energiile pe care le-au avut. ^{ai}, deoarece la disociere se produce un dezechilibru de valori într-o anumită zonă, undele devenite libere absorb cele excedente, formând alte unități care vor urma un ciclu de existență în raport cu noile valori apărute. Dar, în univers se derulează și alte fenomene care aparent se manifestă contrar legilor absolute care îl dirijează. Ele sunt un produs al unei asocieri de unde energie cu valori foarte înalte, cu o cantitate de materie deasemenea asociată de valori foarte înalte, ceea ce le dă o independență până la nivelul galaxiei, dar în general ele sunt active în cadrul unei zone. Cauza apariției cometelor, de care am mai vorbit mai sus, se datorește unui dezechilibru apărut într-un sistem, sau în cadrul galaxiei însăși. Valori rămase libere, sau cele care au apărut brusc într-o anumită zonă se acumulează într-un produs material instabil cu valori conținute și de mișcare mari. Se poate deci presupune că ele sunt regulatoarele echilibrului universal și se formează acolo unde apare o schimbare, un surplus de energie. Datorită valorii ei foarte mari de mișcare, cometa nu descrie în calea ei o mișcare circulară, ci una eliptică, ceea ce dovedește că are în componența ei o cantitate mică de materie dar cu foarte mari energii. Această deviație de la legile universale se datorește faptului că ele (cometele) au valori cu mult superioare acelor ale corpurilor printre care se mișcă. Mișcarea lor se aseamănă cu undele care în deplasarea lor urmează un drum eliptic cu o curbura foarte mică. Aceste afirmații sunt poate cam hasardate, dar, este știința în situația de a explica ce sunt, cum se nasc și cum agisează cometele ?. Dacă o poate, atunci teoria etalată mai sus este falsă, dar

în stadiul actual al cunoștințelor nu o poate. Unii sunt de părere că cometele sunt formate din ghiață, alții din praf cosmic, ceea ce este un nonsens. Quod erat demonstrandum. Și mai mult, oare se poate explica cum s-a închis enorma energie existentă în materie, de ce o parte din ea este radioactivă, instabilă, de ce o mare parte a materiei de pe planeta noastră este stabilă, de ce oxigenul și siliciul, sunt elementele cele mai numeroase pe planeta noastră, de ce siliciul are calitatea de a memora date cu ajutorul fenomenului de magnetism, tehnica computerelor ? Dacă se pot explica toate acestea, atunci se poate spune că știința este mai avansată ca niciodată. Dar, ea nu este și atunci nu este mai bine să ne punem în funcție gândirea, de a conclud, a cerceta și a descoperi lucruri care nu cad sub directă noastră percepere ? Nimănui nu i-a reușit până acum să ia un eșantion dintr-o cometă. Dar să mergem mai departe pentru a încerca să explicăm cum se manifestă existența acolo unde omul nu are acces, unde nu-i permite timpul și spațiul în care trăiește.

Pentru a explica cele ce ne-am propus, adică existența, este necesar de multe ori să ne repetăm, asta ca problema să fie mereu sub atenția noastră. După cum am constatat, nimica nu se petrece în univers haotic, fiindcă această noțiune nu poate fi aplicată când este vorba de existența absolută. Toate fenomenele se manifestă grație unor legi precise, care au luat parte în același timp la formarea universului, deci într-un timp infinit care nu are nici început și nici sfârșit, adică niciodată, dar ele există totuși. Este paradoxal, dar adevărat. Mișcarea este infinită, ea există peste tot și poate avea valori de la aproape zero până la aproape infinit, dar nu zero și nici infinit. Ea este aceea care face ca mașina universală să funcționeze, fără ea nu merge nimica. Ciclicitatea fenomenelor are drept cauză fixitatea planurilor de existență, fără de care nu ar putea exista, dar numai în cadrul existenței ciclice, după care reintră valorile în starea de a forma alte existențe, cu alte valori și alte cicluri.

Materia poate lua forme infinite, supuse la multe influențe în timpul drumului ei, care poate la un moment dat să modifice derularea unui fenomen, transpunând-o în valorile altui plan, dar ea nu se poate manifesta decât în limitele planului din care face la un moment dat parte. Dacă pe parcursul ei i se schimbă valoarea de mișcare sub formă de deplasare ea va trece pe alt plan, ceea ce ar avea ca rezultat, că va căpăta caracteristicile celui nou, având în același timp și specificul acesteia, sau se va disocia, încet la valoare mică și brusc la valoare mare. Dealtfel materia din care este compusă planeta noastră nu va putea exista într-un sistem sau zonă cu valori mult mai ridicate ca ale noastre, sau mai mici, iar materia din alte planete nu va avea la noi posibilitatea de a se menține stabilă. până și noi înșine ca ființe gânditoare, fiind făcuți din materie, nu vom putea exista în alte sisteme cu timpi și spații diferite de cele din sistemul nostru solar. Dar este de presupus că există multe alte planete unde cea de a treia formă a existenței a putut să se asocieze cu materia, poate până la un nivel mult superior nouă, cu ființe care nu ar putea exista la noi, ele fiind produsul unor valori complet diferite. Este posibil ca numai planeta Terra să ofere celei de a treia forme a existenței această posibilitate ?. Cine susține aceasta ne consideră ca buricul universului, ori noi aici nu suntem decât o părticică de praf față de galaxia noastră și față de universul întreg nici atât, cu toate că existăm, trăim și suntem o realitate de necontestat.

Fixitatea planurilor de existență, în limbajul științei elementele materiei, este o condiție esențială pentru a putea să se mențină stabile pe corpul din care fac parte, care le conferă un timp și un spațiu. Dispariția unui corp sau sistem, nu înseamnă că s-a produs un fenomen haotic, ci este un fapt natural a unei existențe care și-a parcurs drumul și a ajuns la sfârșit. Fenomenul de existență în înțelesul său absolut nu poate fi tratat parțial, deoarece s-ar ajunge la

rezultate care nu vor corespunde realității. Este cazul planetei noastre, unde materia este cercetată în starea în care se găsește aici, fără a se pune întrebarea de unde a venit și mai ales care este componența ei. La prima vedere aceasta este just, deoarece a imita condițiile existente în spațiul galactic este aproape imposibil, din cauza enormelor energii necesare. Pentru a înprima particulelor, care de fapt sunt unde, într-un ciclotron viteze asemănătoare a celor din spațiul galactic, este necesar de un câmp puternic magnetic. Dar, magnetismul nu este altceva decât o undă care se poate asocia cu o anumită materie fără a-i schimba structura, ceea ce are asupra particulelor accelerate un efect contrar a celui intenționat. Dealtfel s-a reușit să se producă cantități infime de materie, care au avut o durată de existență de miimi de secunde și asta tocmai din cauză că mediul în care trăim, adică valorile planetei noastre nu le sunt favorabile, ele putând totuși exista acolo unde aceste valori le sunt favorabile, ori niciodată nu vom putea schimba în cadrul anturajului nostru material valorile existente în altă parte. În spațiul galactic se produc în număr mare fenomene care iau parte la formarea materiei, care nu pot fi produse într-un mediu stabilizat. Pentru a putea descoperi realitatea trebuie să facem uz de constatări logice, de deducții, știind că fenomenele în situații identice se manifestă în acelaș fel. Astfel fenomenul dilatării materiei de către temperatură nu a putut fi descoperit direct, ci prin observarea fenomenului și gândirea logică. Tot ce s-a descoperit până acum este rezultatul gândirii umane, deoarece omul este un produs care se găsește la cea mai înaltă scară a existenței, la un moment dat, acum, pe planeta noastră. Măine poate se va ridica pe o scară și mai înaltă, când evoluția materiei îi va permite celei de a treia formă a existenței să se asocieze cu ea la un nivel mai ridicat. Omul face parte din asociația care își dă seama de propria sa existență, și nu numai asta, el poate sesiza fapte dincolo de anturajul său, pentru care are nevoie de o

gândire creatoare și o are. Dar, nici asta nu este totul, trebuie știut cum să se trateze o problemă, fiindcă dacă se cercetează un fenomen parțial, fără a-l lega de altele, se ajunge la rezultate parțiale și de multe ori false. Cercetând numai componența universului cu toate fenomenele și mișcările sale, fără a ține cont de componența materiei, sau cercetând numai materia fără a ține cont de formarea universului, nu se va ajunge niciodată la rezultate complete. Între mișcarea (energia) conținută de materie, de atom, care este ultima expresie a existenței materiale, între valoarea de mișcare (viteza) cu care se deplasează corpurile în spațiul galactic, și între contracția universală este o legătură perfectă. La modificarea uneia din valori, se vor schimba și celelalte. Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Dar, revenind la cea de a treia formă a existenței, partea așa zisă filosofică a problemei, trebuie spus că și această ramură a științei nu poate fi cercetată despărțită de problema existenței. Această știință despre studierea noțiunii „ **a fi** „ , despre originile lucrurilor, a vieții, a gândirii umane, a comportării umane, în fine a tot ce este în legătură cu omul, homo sapiens, nu poate fi despărțită din ansamblul din care face parte. Filosofia este știința care studiază obârșia lucrurilor, gândirea și comportarea ființei umane, a sufletului omenesc, tocmai cea de a treia formă a existenței, dar fără a ține cont de cauzele existenței noastre pe pământ. Pentru a cerceta, este nevoie să se merge la sursă, ori această metodă nu este aplicată și nici acceptată de majoritatea celor care filosofează.

Galaxiile sunt în marele univers, cel absolut, lipsit de timp și spațiu, tot atât de numeroase ca atomii. Ele se mișcă într-un spațiu indefinit, urmând legi precise de existență, au un început, un timp de existență și un sfârșit, ca orice ce există, ce este. Sistemele metagalactice sunt și ele partajate în zone cu valori egale, ceea ce le conferă echilibrul. Ele apar și dispar la fel ca fiecare existență. Timpul și spațiul lor nu poate fi comparat cu al nostru. Timpul de

existență al sistemului nostru solar este incomparabil mai mic decât o miliardime dintr-o miliardime dintr-o secundă față de cel al sistemelor galactice. Legea conservării mișcării este valabilă pentru toate sistemele galactice, oricât de sus am merge și este baza existenței înfinite, prin atributul său, valoarea. Condensarea spațiului datorită fenomenului de acumulare nu face să dispară existența într-o anumită zonă și nici nu rarefiază spațiul din jur, deoarece vidul absolut nu există. Oricât se comprimă înfinitul, el rămâne tot înfinit și atunci putem spune că metauniversul se poate comprima sau difuza oricât, fără a-și schimba forma și structura. Și, dacă mergem și mai sus, să ne imaginăm mai mult decât metauniversul, gândirea noastră nu o mai poate imagina și putem exclama : Doamne, cât este de mare puterea și întinderea ta. Însă, cum noi înșine suntem o mică parte a acestei puteri, să încercăm să descifrăm adevărul care ne este dat să-l știm, pentru a-l transmite posterității, pentru binele omenirii. Cu cât ne îmbogățim cunoștințele, cu atât ne vom plasa pe o scară mai înaltă a existenței. Dar, ne-a mai rămas să vorbim despre mișcarea (energia) conținută de materie.

Mișcarea conținută de materie

Materia se găsește peste tot, sub diverse aspecte și forme, concretizată de valorile existente. Ea este înfinită, ca existență absolută, în cadrul existenței ei ciclice, supusă timpului și spațiului, asociată cu undele energie. Materia se diferențiază pe diverse planuri de existență, care nu sunt infinite, ci cuprinse într-o gamă de valori bine definite, care o conditionează, valori ce pot fi diferite de la un sistem, zonă, galaxie și chiar metagalaxie la alta. Sub forma ei primară, acolo unde aparent nu există nimica, are o valoare de mișcare aproape zero, dar nu zero și un spațiu în ansamblul lui aproape infinit, dar nu infinit, ceea ce îi dă un timp de asemenea aproape infinit, dar nu infinit, sub acest aspect, deoarece fiind supusă la schimbări în raport cu valorile existente ea este înfinită, mișcarea fiind înfinită.

În cadrul fenomenului de existență elementul de bază este particula, indivizibilă, numită atom, din greaca atomos, ceea ce nu poate fi împărțit, care are o structură foarte bine definită. Așa cum îl cunoaștem este format dintr-un nucleu în jurul căruia gravitează așa zisele particule electron, pe diverse orbite, ceea ce îi determină planul pe care se găsește, catalogat în tabela periodică a elementelor. Dar vom vedea că așa zisele particule electron nu sunt altceva decât unde de energie cu valorile lor λ . Denumirea de particulă, din latina „particula”, bucătică mică indivizibilă, nu poate fi întrebuințată aici și nici denumirea de electron „e”, care înseamnă particulă încărcată cu electricitate, deci în orice situație ne lovim de noțiunea de particulă. Pe de altă parte însă știința a ajuns foarte departe în aplicarea cunoștințelor acumulate, dar în fond nu se cunoaște reala componență a materiei. Putem însă să ne punem întrebarea, de unde provine enorma energie care rezidă în materie? cum pot niște particule să dezvolte asemenea energii?. Dar mai întâi să

încercăm să definim ceea ce ne-am propus, componența materiei. Numărul electronilor de pe o orbită este acela al numărului lungimilor de undă care se află pe ea, numărul valorii λ . În starea sa intergalactică, particulele unde energie nu sunt diferențiate în nucleu și cele ce gravitează în jurul lui, au o singură formă de mișcare cu valoare de mișcare foarte mică și o valoare λ foarte mare. Dacă s-ar accepta existența în spațiul mare intergalactic, acolo unde nu se manifestă materia, existența unei forme mai mult sau mai puțin apropiată de cea a materiei, ar însemna că materializăm acest spațiu. Luând ca exemplu hidrogenul care are un nucleu și un nivel orbital, aceasta ar însemna ca spațiul galactic și intergalactic este format din hidrogen, sau ceva asemănător lui, ceea ce nu este posibil. Deci :

La apariția unei valori de mișcare mai mare al unui fenomen inițial, undă energie, se vor produce schimbări în structura existentă. Undele particule își vor diminua lungimile lor de unde λ existente la valorile apărute, ceea ce va produce un efect turbionar din cauza fenomenului de acumulare. Spațiul se va restrânge, atrăgând în jurul său structurile modificate, formând un centru de forțe care acționează asupra anturajului și în același timp atomii care devin materie. Echilibrul existent se modifică, unitatea capătă o mișcare de deplasare și o rotație din cauza activităților undelor care îi dau impulsul pe care l-am menționat mai sus, care se va menține în toată perioada existenței ei. Ori aceste valori, să le spunem energii, nu pot să se creeze prin ele înșiși, ele trebuie să aibe o cauză, care nu este alta decât existența undelor capabile să formeze materie și care se manifestă în tot spațiul galactic și intergalactic. Dar nici ele nu se pot produce din nimica. Ele provin dintr-o altă existență materială care a ajuns la capătul ciclului său de existență și așa mai departe : *unde energie - materie - unde energie - materie . . sau : mișcare - materie -*

mişcare, mişcare aici înţeleasă sub forma de deplasare şi lanţul nu se închide niciodată şi nicăieri, are valoarea ∞ .

A afirma că materia constă din unde energie, este considerat de unii oameni de ştiinţă ca un nonsens, prin aceea că energie latentă nu poate exista. Fizica ne învaţă că : ***energia este capacitatea unui sistem fizic de a produce o mişcare, care provine din înmagazinarea ei în acest sistem.*** Ea se poate manifesta cinetic, magnetic, căldură, electricitate sau alte forme, ori este ştiut şi chiar probat că în materie rezidă imense energii care eliberate, produc fenomene aparent incalculabile. Nu înseamnă asta că energia conţinută de materie se află într-o stare neutră faţă de mediul înconjurător şi că este activă numai în acea particulă care se numeşte atom? Dar de unde vine această energie şi cum s-a înmagazinat în materie, nu s-a întrebat în mod serios nimeni, ci numai cu problema cum poate fi întrebuinţată pentru diverse scopuri, cum ar fi distrugerea omenirii sau producerea de energie electrică prin transformarea energiei din materie în energie mecanică prin căldură şi apoi în energie electrică. Deci omul întrebuinţează această energie care vine de undeva, care există şi care s-a acumulat sub formă de materie, dar cum ? Dar, nu ştie cu precizie ce sunt aceste energii, care dealtfel se găsesc şi în noi, în corpul nostru, care este format din atomi. Dacă le dăm frâu liber, ele redevin ce au fost, dar nu dispar, căci ceva ce este, nu poate fi apoi nimica, nu numai atâtă, aceste energii sub stare liberă sunt distrugătoare într-un anturaj material stabilizat. Sunt constructive numai acolo unde materia ia naştere prin aceea că ea devine din energie liberă energie închisă, înmagazinată. Întrebuinţarea energiei atomice pentru producerea de căldură necesară la rândul ei producerii energiei electrice este foarte nocivă pentru celulele vii, chiar dacă se iau precauţii, izolând reacţiile cu bariere materiale, aceasta deoarece, undele eliberate din materia radioactivă nu dispar şi nici nu sunt

absorbite în întregime de materia ambiantă reacției, ci ele se întind în mediul stabilizat, provocând schimbări în structurile existente, la nivel atomic, elementar. Dar știința încă nu-și dă seama de asta, deoarece nu dispune de aparatura necesară pentru a detecta aceste unde care există în jurul nostru. Aparatul Geiger nu detectează decât o parte a undelor devenite libere. Centralele atomo-electrice, precum și producerea de materie foarte radioactivă, este pentru viitorul omenirii distrugătoare, chiar dacă este ținută în tuburi de plumb sau altele.

Radioactivitatea nu este altceva decât emiterea progresivă dintr-o materie de unde energie, care conțin energiile foarte mari care au luat parte la formarea ei, undeva în spațiul cosmic, care în spațiul nostru stabilizat nu se pot menține stabilă. Această materie nu se mai află în limita valorii ei de mișcare și deci elimină energia suplimentară pe care nu o mai poate menține, devenind după un timp stabilă, transformându-se într-un element capabil să supraviețuiască valorilor planetei noastre. Dar să continuăm cu expunerea despre formarea materiei acolo unde trebuie să se formeze și nu aici pe planeta noastră. Să nu jucăm Dumnezeu, că pierdem partida.

Mișcarea în interiorul unui atom se manifestă în două feluri, sub formă de rotație a particulelor (spinul), devenite nucleu sau electroni pe orbită. Spinul electronilor de pe orbită are valoarea lungimii de undă λ a undei energie care s-a plasat pe nivelul orbital respectiv, iar spinul nucleului are valoarea sumelor valorilor interferate ale tuturor orbitelor. Atomul odată format se va integra în valoarea de mișcare a sistemului sau corpului din care face parte. El este o unitate aparte, cu valorile ei proprii, având posibilitatea de a se manifesta într-o numeroasă gamă de valori, diverșii atomi se uneasc pentru a forma o infinitate de combinații chimice. El are un volum care este cu atât mai mic cu cât are mai multe orbite, din cauza fenomenului de acumulare, ca o

consecință a valorii de mișcare care este invers proporțional cu volumul și direct proporțional cu densitatea. Dar, fiecare atom are un volum inițial, acela al perioadei lui de formare, care se stabilizează pe măsură ce unitatea din care face parte se stabilizează și ea. Cea mai mare parte a materiei dintr-un corp ceresc este stabilizată, fiindcă se găsește în valoarea de mișcare care îi este favorabilă, în limitele valorilor care au luat parte la formarea ei. Având în vedere că planeta Terra este formată din 50 % oxigen și 25 % siliciu se poate trage concluzia că ne găsim în deplasarea planetei noastre în spațiu în valoarea de mișcare care este cea mai favorabilă acestor elemente. Dar și celelalte materii sunt stabile fiind însă reprezentate în cantități mai mici. Ca dovadă se pot cita multiplele întrebuințări ale siliciului în construcția mașinilor de calcul prin marea lor capacitate de a memora date, precum și existența oxigenului în tot ce este viu, ce trăiește și chiar gândește, fără de care aceste fenomene n-ar putea exista. Orice schimbări vor avea repercursiuni atât asupra unității cât și ca o consecință asupra materiei, diminuându-se volumul la valori plus sau mărindu-se în volum la valori minus. Volumul unității depinde de suma volumelor atomilor din care este format. Densitatea unui corp ceresc nu poate atinge o valoare mai mare decât cea a materiei care îl compune la pătrat. La atingerea acestei valori corpul se va disocia brusc, exploziv. Este vorba de corpurile cerești care au atins o vârstă avansată din cauza valorii lor de mișcare mărite, care s-au strâns până la limitele valorii lor de existență și prin disociere vor deveni ceea ce se numește o nova, din care vor apărea alte existențe, cu alte valori în funcție de cele existente. Materia pe aceste astre poate deveni atât de densă, încât un centimetru cub să cântărească o tonă pe planeta noastră. Cu cât crește densitatea lor cu atât nu mai pot emite razele luminoase, devenind ceea ce se numește o stea neagră.

Neutralizarea atomului se produce atunci când întreg ansamblul va lua o formă sferică și va avea o mișcare încadrată într-un sistem cu o forță centrală care îl va menține pe o orbită, ca sistemul nostru solar, cu soarele central și planetele care orbitează în jurul lui. Materia se plasează pe diverse planuri, care sunt elementele cunoscute. Ele au una sau mai multe orbite, fiecare cuprinzând valoarea de mișcare care a luat parte la formarea sa, egală cu suma energiilor tuturor undelor. Pentru a pricepe asta este necesar să se cerceteze sursa existenței, acolo unde ia ființă, deoarece materia din jurul nostru și chiar cea din care suntem construiți a fost influențată în drumul ei parcurs până în zilele noastre de multiple fenomene secundare care complică problema. Neputând penetra în interiorul ei, trebuie s-o cunoaștem prin experiențe, dar mai ales prin deducții juste. Fără a cunoaște cauzele care au luat parte la formarea ei, nu se va putea ști cu precizie structura ei adevărată. Dar, pentru a o putea face prin metoda gândirii logice, trebuie în primul rând acceptat că atomul nu este format din particule, care gravitează în jurul unui nucleu, ci că este formată din unde energie plasate pe una sau mai multe orbite, cu valori bine definite pentru fiecare orbită în parte, provocată de fenomenul de acumulare ca o consecință a valorii de mișcare. Ei deoarece conține o mare cantitate de energie, dovedește că este un produs al energiei închise. Ca orice ce există are și materia un început, o existență sub formă de energie închisă, o îmbătrânire și un sfârșit, o perioadă ciclică. Nimica nu se naște deodată perfect, nici viața noastră, omul se naște, există ca atare, acumulează cunoștințe, începe să perceapă mediul înconjurător, ceea ce de altfel durează în tot timpul existenței sale, ca apoi să i se închidă cilul, ca o nouă viață să apară pe pământ. Fenomen valabil și pentru întreaga omenire. Așa și materia pe planeta noastră și peste tot în marele univers. Unde apar condiții favorabile ea evoluează, elementele se unesc între ele, din ce în ce pe o scară mai înaltă,

până ajunge la starea să se poata asocia cu a treia formă de existență, apărând în felul acesta viața care și ea se plasează ca tot ce exista pe o înfinitate de trepte, planuri de existență.

Nu toate undele, aici înțeles ca valoare de mișcare, sunt capabile de a produce materia, să se închidă manifestându-se în acest fel, aparent neutru, dar activ în interiorul atomului. Ca de exemplu lumina, căldura sau efectul magnetic care se pot manifesta fără a schimba structura materiei, deoarece aceste fenomene au valori de mișcare care depășesc cele ale undelor producătoare de materie. Valorile de mișcare a undelor se caracterizează prin lungimile lor de undă λ care sunt cu atât de mari cât au valori mai mici și invers.

O altă dovadă că materia nu are o structură de particule este și aceea considerând emisiunile de unde γ, α, β, X și altele care pot fi nocive sau beneficătoare în raport de cum sunt aplicate. Ele se asociază cu atomii organismului viu, le schimbă structura, ceea ce duce la distrugerea celulelor, provocând ceea ce numește cancer, care nu este altceva decât o schimbare în structurile atomilor care compun celulele vii, mai ales la om, unde acestea sunt într-un stadiu mai avansat și deci mai sensibile la schimbări venite de afară. Omenirea mai are foarte multe de învățat, cu toate că a ajuns la un grad foarte avansat în cunoștințele sale, dar în ceea ce privește structura materiei se aplică încă, ce este adevărat într-o formă mai avansată, metodele și ideile începuturilor, cu toate că de la un timp se recunoaște structura materie ca formată din energie și nu particule încărcate electric. Numai dacă oamenii de știință, care de cele mai multe ori sunt refractari la tot ce este nou și ei nu au învățat sau nu știu, vor reși să se smulgă de unele prejudecăți și să accepte și alte teorii care nu provin de la marii savanți, dar vin de la oameni care au capacitatea de a gândi logic și de a deduce, numai atunci se va putea ajunge

nu unul ci mai muți pași înainte. Fiecare teorie are un sâmbure de adevăr și toți acești sâmburi adunați, pot da un tot de adevăr incontestabil.

Pe planeta noastră nu se mai produc asocieri de unde în materie, ea este stabilizată și se găsește în mișcare în jurul corpului central, soarele, mișcare care este aproape constantă și cu el în cadrul spațiului cu un timp în concordanță cu valoarea mișcării întregului sistem solar, ceea ce îi dă un volum și o densitate aproape constante. Dar, aceasta este valabil numai dacă considerăm timpul limitat al unei perioade scurte, cea a existenței în timp al ființei umane, deoarece în lungul ei drum, începând cu formarea ei dintr-o nebuloasă inițială, ea a avut valori de mișcare diferite, trecând prin toate fazele necesare stabilizării unui corp ceresc. Volumul planetei noastre a avut la început unul cu mult mai mare, care cu timpul, din cauza efectului valorii de mișcare s-a restrâns, datorită valorilor conținute de materie, a atomilor, care au produs mari perturbații, masa de materie în formare și-a micșorat încetul cu încetul volumul, undele energie care au devenit din generatoare închise s-au stabilizat, au eliminat o parte din cele suplimentare sub formă de căldură, formându-se o crustă care a început să plutească pe masa încă caldă, dând naștere la continente, oceanele, cu apa necesară vieții precum și o atmosferă care s-a format în decurs de miliarde de ani, datorită materiei care a format combinații capabile de a se asocia cu cea de a treia formă de existență care a avut nevoie pentru a exista de oxigen. Acest element s-a difuzat în întreaga zonă din jurul planetei formând ceea ce numim astăzi aerul. Derci căldura și lumina sunt două produse care nu iau parte la formarea materiei, o pot însă condiționa, fără să-i schimbe componența atomică. Ele sunt fenomene cauzale și nu generatoare. Căldura poate exista numai într-un mediu material, cauzată prin fricțiunea atomilor care odată terminată dispare și ea. Ea se poate propaga numai la distanțe mici, fiind neutralizată de

materie. Căldura poate schimba numai forma materiei, atâta timp cât acționează asupra ei iar când își pierde influența materia revine la ceea ce a fost. Dilatarea datorită căldurii este un proces pur material, care odată fenomenul terminat atomul își revine la valoare inițială. Valoarea mișcării este invers proporțională cu valoarea volumului atomilor, care își mențin valorile în cadrul valorilor de mișcare constante, datorită menționatului fenomen de acumulare. Dar până acuma încă nu s-a reușit să se facă legătura dintre diferite manifestări ale fenomenelor care agiseaza pe planeta noastră. Fiecare fenomen este legat de un altul, ele se condiționează, se combină și se desfac, creind o înfinitate de forme. Un fenomen consumat nu a dispărut în nimica, el există transformat în altul cu alte forme si alte urmări. Cercetând materia si prin ea fenomenul de existență prin metoda observației, combinată cu experiența, vom ajunge foarte departe și chiar acolo încât nu vom mai avea nevoie de forța brută pentru a ne deplasa si chiar să ne desprindem de forța de atracție a corpului nostru ceresc, planeta Terra. Materia poate avea caracteristici pe care nici nu le bănuim, totul este numai să știm cum să umblăm cu forțele cuprinse în ea, căci în ea nu rezidează numai forța brută a undelor care au format-o. Schimbându-i sensul mișcării putem să avem o materie independentă de forța de atracție a corpurilor cerești, una care să cuprindă o atinforță gravitațională. Și aceasta este posibil, afirmația nu este hazardată.

Considerații si concluzii

Materia și undele capabile de a produce materia nu pot fi separate. Una condiționează pe cealaltă, cu diferența că materia nu poate exista fără unde energie și că undele pot exista fără ea. Existența lor este supusă unui spațiu în care se pot manifesta, un timp și un volum, caracteristici ce sunt dependente de o valoare de mișcare care este invers proporțională cu ele. Materia există atâta timp cât urmează un drum care are un început, o existență și un sfârșit, după care începe una nouă, cu alte valori, care va urma un alt ciclu de existență materială, un proces ciclic perpetual.

Odată formată materia poate exista în limitele valorilor de mișcare care au luat parte la formarea ei, care îi imprimă valorile sale, atât sub formă de volum cât și sub formă de deplasare în spațiul cosmic, valori ce o mențin stabilă. Fiecare schimbare a unuia din aceste elemente necesare existenței o poate influența în structura ei, făcând-o instabilă, sau peste limitele unei stabilități ce duce la disocierea ei, bruscă la o valoare mai mare și lentă la o valoare mai mică.

Fenomenul de acumulare este o consecință a valorii de mișcare, care are tendința de a restrânge spațiul din jurul ei. El este acela care produce la scară universală asociații de proporții uriașe, formând corpurile cerești compuse din materie, care capătă o mișcare de deplasare ca o consecință a impulsului inițial și una de rotație ca rezultat al activității energiilor cuprinse în materie. Mișcarea de deplasare are tendința de a acumula și cea de rotație de a îndepărta. Deci aceste două forme de mișcare au efecte opuse ceea ce ține corpul în echilibru, îl face să existe. Fenomenul de acumulare este tocmai ceea ce se numește gravitația universală care este specifică pentru fiecare corp în parte, o înlănțuire de valori ale mișcării care este factorul existenței materiale în întregul univers. Atomii sunt supuși la aceleași valori de mișcare

cu diferența că orbitele în mișcarea lor au aceleași viteză unghiulară pe fiecare orbită aparte, fără a se produce o axă. Recapitulând :

Materia este supusă în univers la trei valori de mișcare care îi condiționează existența, valoarea de mișcare sub formă de deplasare, cea de rotație și cea a fenomenului de acumulare ca o consecință a valorii de mișcare care i-a fost imprimată de fenomenul inițial, dându-i un spațiu și un timp, în funcție de valorile sale. Ea capătă astfel impulsul necesar pentru a putea exista. Forță și antiforță care se egalizează pentru a o menține în echilibru. Dar această materie care a luat ființă se încadrează în valorile de mișcare ale corpului ceresc care s-a format, evoluând, creind produse asociate în funcție de valorile existente, până când se va găsi la un punct în care va fi capabilă de a asocia cu a treia formă de existență de care am vorbit la început, dând naștere la diferitele forme de viață pe planeta noastră și în acele regiuni unde s-au format valori capabile s-o producă, de la amöbă până la homo sapiens, gânditorul. "i această evoluție nu a încetat, ea va persista atâta timp cât corpul ceresc își va desvolta existența sa pe firmament. Dar a treia formă a existenței nu dispare, după cum nu dispare nici materia și nici mișcarea. Ceeace se modifică este numai structura lor care este cea în funcție de valoarea mișcării în care se află. După cum nu dispare nici ceeace numim suflet, acest al treilea factor al ființei umane și nu numai al ființei umane ci și a tot ceeace se reproduce, există, dispare ca să revină sub o altă formă undeva în largul spațiu al universului.

Dar problema existenței nu poate fi încheiată aici, va trebui să treacă mult timp ca omenirea să priceapă aceasta, cu toate că niciodată nu va fi elucidată în întregime, ceeace se poate numai dacă ne vom apropia de însăși Creatorul, ori aceasta nu va fi niciodată posibil.

